

توی تنہ سے

(شہنشاہ)

توي تەننەس

(شېئىرلار)

جۇڭگو يازغۇچىلار جەمئىيىتى شىنجاڭ
ئۇيغۇر ئاپتونوم رايونلۇق شۆبىسى تۈزدى

مىللەتلەر نەشرىياتى

تۈزگۈچىدىن

بۇ يىل 10-ئاينىڭ 1-كۈنى شىنجاڭ ئۇيغۇر ئاپتونوم رايونى قۇرۇلغانلىغىنىڭ 30 يىللىق تويى بولىدۇ. ئۇيغۇر خەلقىنىڭ سىياسى، ئىجتىمائى ۋە مەدەنىي ھاياتىدا زور تارىخىي ئەھمىيەتكە ئىگە بولغان بۇ توپىغا ھەر مىللەت شائىرلىرىنىڭ شېئىرلىرىنى ئۆز ئىچىگە ئالغان «توي چاقىقۇسى» ناملىق شېئىرلار توپلىمىنى تۈزۈپ چىققان ئىدۇق. شۇنىڭغا ئۇلاپلا ئىككىنچى شېئىرلار توپلىمى «توي تەنتەنىسى»نى نەشرگە تەييارلىدۇق. بۇ توپلامغا ئوتتۇرا ياش ۋە ياش شائىرلارنىڭ بىر قىسىم شېئىرلىرى تاللاپ كىرگۈزۈلدى. بۇ شېئىرلار مەزمۇنىنىڭ موللۇقى، شەكلىنىڭ خىلمۇ-خىللىقى ۋە بەدىئىي جەھەتتە بىرقەدەر ئۈستۈنلۈكى بىلەن كىتاپخانىلارغا زوق بېغىشلايدۇ.

جۇڭگو يازغۇچىلار جەمئىيىتى شىنجاڭ

ئۇيغۇر ئاپتونوم رايونى ئۇق شۆبىسى

1985 - يىل فېۋرال.

مۇندەرىجە

- (1) تۈزگۈچىدىن
- (1) شېئىر ۋە غەزەللەر ئابدۇكېرىم مەخسۇت
- (9) شەرققە سەپەر (چاتما) سەمەت دۇگايلى
- (18) ئىككى غەزەل سادىن سادىرى
- (20) كۆنچى ناخشىلىرى ئابلىز ھەسەن
- (28) تاڭ سەھەر (غەزەل) ئەسقەر ھۈسەيىن
- (30) ئۈچ شېئىر توختاش بەكرى
- (34) سوغا گۈللىرى (چاتما) ياسىن ھاۋازى
- (42) ئىككى شېئىر توختاجى روزى
- (49) نېفىت شەھىرىدە (چاتما) نۇرمۇھەممەت زامان
- (52) غەزەللەر تۇرسۇننىياز
- (58) ئۈچ شېئىر مەمتىمىن ھەزرەت
- (64) دالا كۈيلىرى مۇھەممەت سىدىق تۆمۈرى
- (67) ئىككى شېئىر ئابدۇغېنى سىيىت
- (70) ئىككى شېئىر مەتقاسىم مەتنىياز
- (73) ئۈچ شېئىر ۋاھىتجان غوپۇرى
- (76) ئىككى شېئىر نىمەتۇللا ئەبەيدۇللا (ئۆزبېك)

- دەخنىمغا تۇنياز مەتتىياز (80)
- شېئىرلار نەسرۇللا ئابىلەت (83)
- سەھەر لىرىكىسى ئابلىمىت مۇھەممىدى (86)
- شېئىرلار مەخمۇت مۇھەممەت (89)
- ئىلى دەرياسى ھەجەر قادىر (92)
- ئۈچ شېئىر مۇھەممەت تۇرسۇن باھاۋىدىن (95)
- شېئىرلار ئابدۇللا ياقۇپ (101)
- غايە قاسىم سىدىق (105)
- ئىككى شېئىر قادىر ئەكبەر (107)
- ئەتكەن چاي ئەزىز ساۋۇت (110)
- ئىككى شېئىر ئابدۇرىشىت سەلەي (112)
- ھاياتقا مۇھەببەت تۇرسۇن مەخسۇت (115)
- پامىر (چاتما) ھوشۇر ئىبراھىم (117)
- ئۈچ شېئىر ياسىن مەخسۇت (123)
- ئىككى مەسەل ئابلىكىم باقى (129)
- ئۈمىت يۇلتۇزلىرى (غەزەللەر) مۇھەممەت ئىمىن (137)
- ۋىجدان نەزمىلىرى ئابىلەت ئىسمايىل (146)
- غەزەلخان بىز نەيىم يۈسۈپ (153)
- دىلبەر نەجمەدىن سىدىق (155)
- ئۈچ شېئىر ھەسەن تىلىۋالدى (157)
- ئانا ۋە شېئىر مۇتىللا ئىبراھىم (163)
- ئىككى شېئىر روزى نىياز (166)

- قايتىدىن (غەزەل) ھەبىبۇللا رەزى (168)
- قاراماي ئىلھاملەرى (چاتما) ھېيتەم ھوسەين (171)
- ئاق كەپتىرىم ئىمىن راشىدىن (174)
- غەزەللەر مۇكەررەم ئەبەيدۇللا (176)
- رۇبائى ۋە پارچىلار رىشت مەخسۇت (181)
- قەدىم تۇرپان مۇھەممەت رەھىم تۇرسۇن (185)
- جەڭچى ناخشىلىرى ئەمەت جاپپار (189)
- گۈزەل شوتا يايلىغى غوپۇر رەھىم (192)
- باھار قوشاقلىرى (چاتما) ئابدۇقادىر ھەسەن (196)
- ئىككى شېئىر مەمتىن زىبىبۇللا (204)
- مەشھۇل ھوشۇر ئەخمەت (207)
- ئىككى شېئىر توختى نەمتۇل (212)
- ئىككى شېئىر ئىبراھىم ئىزاق (215)
- جەڭچى قەلىبى قۇربان ياسىن (218)
- بەزىلەر باۋۇدۇن نىياز (220)
- ئىككى شېئىر نۇردۇن مۇسا (223)
- يۇرتۇمغا مۇھەببەت نىياز مەھمۇت (226)
- باھار ئىلھاملەرى تۇراپ ھەسەن (229)
- ئىككى شېئىر ئابدۇللا ئەبەيدۇللىن (231)
- يۇرتۇم ئېلى زايىت (233)
- ئىككى مۇخەممەس سىيتىنسا لوقمان (235)
- كېرىيە دەرياسى مۇھەممەت ئەيسا قۇربان (240)

- ئىككى شېئىر مۇھەممەت نىيازى (245)
- مەشرەپ ھەققىدە مۇخەممەس زاھىر ئابدۇراخمان (247)
- شېئىرلار زۇنۇن رەھىم (250)
- ”باغى ئېرەم“ سىدىق قاۋۇز (255)
- ئىككى شېئىر نۇرمۇھەممەت جېلىل (257)
- ئۈچ غەزەل ئىبراھىم قۇربان (260)
- يۇرتۇم شەنىگە (مۇسەددەس) ھېزىم ناسىر (263)
- گۈزەل قۇندۇز مۇھەممەت (266)
- ئورمانغا قاراپ ئەخمەتجان ئوسمان (267)
- ئىككى شېئىر بىلىقىز سۇلايمان (270)
- ئانا مۇھەببىتى يالقۇن نۇر (273)
- ئىلىم - پەن باھارىدا (مۇخەممەس) ئەخەت ۋاھىدى (276)
- باھار ناخشىسى سەيبىيارە سەلەي (279)
- سىزايلى خەرىتىنىڭ يېڭىسىنى ئاۋۇت مۇھەممەت (281)
- ئىجات يولى شەۋكەت مۇھەممىدى (282)
- ئىككى شېئىر تۇرغۇن ئوبۇلقاسىم (284)
- ئەنجۇر ۋە ئۈزۈم ئوبۇلھاشىم قاسىم (287)
- ۋەتەن (مۇسەللەس) زۇلپىقار (290)
- تاڭ ئوغللىمەن ئېزىز ئېلى (292)
- بۇلاق ۋاھىتجان ئوسمان (295)
- تولۇن ئاي مۇختار سۈپۈرگە (298)
- مەرھابا، تاڭ سەھەرا پولات ھېزۇللا (300)
- ئاي بىلەن سۆھبەت زوھرە غوپۇر (303)

ئابدۇكېرىم مەخسۇت

شېئىر ۋە غەزەللەر

تال

قانچە يىللار ئۆتتى بىلمەيمەن،
سايە تاشلار قىرغاققا بۇ تال.
يىلان باغرى يوللار تۇتاشقان،
تال تۈۋىگە بىر زەنجىر مىسال.

خالى بولماس ئادەمدىن تۈۋى،
سايىسىدا ئالدى ھوزۇر.
قۇياش بەرسە ئاڭا شەپەق رەڭ،
ياپراقلاردا جىلۋە قىلار نۇر.

سۈرۈشتۈرمەس ھىچكىم، ھىچقاچان
تىككىنىنى ئاشۇ تالنى كىم؟

لېكىن ھەر كۈن تال سايىسىدا
سۆھبەت قىزىپ تۇرار بىتىنىم.

ئۇنى تىككەن مۆجىزىلىك قول
بارمۇ، يوقمۇ يورۇق جاھاندا؟
لېكىن ئۇنىڭ ئەجرى - مېھنىتى
ھوزۇر بېرىپ تۇرار ئىنسانغا.
1982 - يىل ئاپرېل.

قىزىلتاغ ئۈستىدە

سالىق سەھەر، ئاسمان تېپ - تېنىق،
گۈل بەرگىدە تاۋلىنار شەبنەم.
تاڭ بىلەن تەڭ ئويغىنار ھايات،
گۈل چېھرىدە شاتلىق مۇجەسسەم.
تاڭ جىلۋىسى شەپقە ھۆسنەندە،
مەن تۇرىمەن راۋاق ئۈستىدە.

گۈلزارلاردا ئوينار كېسەنەك،
بۇلبۇل، كاككۇك قىلىدۇ ناۋا.
بۇلغىدۇر ياڭراق كۈلكىنىڭ
گۈل چېچەكلىك ھەر كوچا - ھويلا.

كۈلكە ئۇخچار ھايات كۆكسىدە،
مەن تۇرىمەن راۋاق ئۈستىدە.

ئادەملەرنىڭ يېڭى خىسلىتى
يۈرەكلەرنى قىلار مەھلىيا.
قۇچىغىدا يۈكسەك ئارزۇنىڭ
ئەركىلەيدۇ كائىنات، ساما.
ئۇچار ئىنسان ئىجات كۆكىدە،
مەن تۇرىمەن راۋاق ئۈستىدە.

كۈمۈش يولدا تونۇش چىرايلار
سالاملىشار قىزغىن ۋە ئىللىق.
ھايات قايناق، تۇرمۇش پاراۋان،
دەملەر شىرىن، سۆھبەت يېقىملىق.
تۈمەن كۈي بار خوشال كۈلكىدە،
مەن تۇرىمەن راۋاق ئۈستىدە.

يىراقلارغا تاشلىدىم نەزەر،
يۈرگىمدە جۇش ئۇرۇپ ئىلھام.
پەرۋاز قىلدىم، كەزدىم شەھەرنى،
تاڭ چولپىنى تۇتتى ئالتۇن جام.

كۆزۈم مېنىڭ باغلار كۆكىدە،
مەن تۇرىمەن راۋاق ئۈستىدە.

چىمەنلەرنىڭ خۇش بۇي ھىدىنى
دىمغىمغا ئۇرىدۇ سابا؛
تۆكۈلىدۇ شارقىراتمىدەك
سۆيگۈ مېھرىم، ئۈرۈمچى، ساڭا.
سېنىڭ ئىشقىڭ كۆڭلۈم مۈلكىدە،
مەن تۇرىمەن راۋاق ئۈستىدە.
1983 - يىل ئاۋغۇست.

دەريا كېچىسى...

دەريا ئۆركەشلەيدۇ، شارقىرايدۇ ساي،
سۈتتەك نۇرلىرىنى تۆكەر تولۇن ئاي.
ئىلھام پىيالىسىدە تۇتىدۇ شاراپ،
تەبىئەت نەقەدەر ئۆز ھەم خۇش چىراي،
دەريا كېچىسى بۇ، دەريا كېچىسى.

دەريا ساھىلىدا تۇرىمەن تەنھا،
يۇلتۇزلۇق ئاسمانمۇ بىلمەيمەن دەريا.
ئۆركە شامالار سۆيۈپ ئۆتكەندە

يۈرەك تارلىرىمدىن ئۇرغۇيدۇ سادا،
دەريا كېچىسى بۇ، دەريا كېچىسى.

بىر نەپەس جىملىقتا تۇرمايدۇ ھايات،
ئۆمۈر سەپىرىدە قاقىدۇ قانات.
ئۆتىدۇ يۈگەكتىن-يۈگەككە قەدەر،
بەزىدە شاۋقۇنسىز، بەزىدە ئاۋات،
دەريا كېچىسى بۇ، دەريا كېچىسى.

چېۋىقنى ئات قىلىپ مىنگەن كۈنۈمدىن،
دەريا شاۋقۇنلىرى كەلدى ئۈنۈمدىن.
گۈللەرنىڭ ھەممىدىن كۆڭلۈم بولدى مەس،
بۇلبۇلنى ئويغاتتىم چۆچەك كۈيۈمدىن،
دەريا كېچىسى بۇ، دەريا كېچىسى.

ئاتا مەن، نەلەردە قالدى بالىلىق؟
ئاقىدۇ شوخ دەريا كۈمۈش ئېقىنلىق.
كېزىمەن تۇنلەردە دەريا بويىنى،
ئۆزگەرمەي كېلىدۇ مەندىكى قىلىق،
دەريا كېچىسى بۇ، دەريا كېچىسى.

شۇ ئايدىڭ كېچىدە شېئىرىي ھاياجان
قەلبىم بۇلغىدا ياسايدۇ فونتان.

دەريا كېچىسى بۇ، جىلۋىدار كېچە،
قۇچاقلار بۇلبۇلنى يۇرت ئىشقى جانان،
دەريا كېچىسى بۇ، دەريا كېچىسى.
1984 - يىل يانۋار.

ھېيتگاھ

“قۇلۇم كۆكسۈمدە ھەر سۈبھى ساڭا دەيمەن سالام ھېيتگاھ”
سېنى كۆرمەك ئۈچۈن تەشنا بالاڭدىن ئېھتىرام ھېيتگاھ.

مەگەر بارسام قۇچاغىڭغا پىشانەمدىن سۆيەر بولساڭ،
مېھەر - شەپقەت ساماسىدا ئۇچارمەن شات ئانام، ھېيتگاھ.

كۆزۈمگە توتىيا ئەيلەپ مەگەر سۈرسەڭ توپاڭنى مەن،
كۆرۈم ئاتەش قۇياش بولغاي، تۆكۈلگەي نۇر تارام، ھېيتگاھ.

سېنىڭ ھەر بىر خىشنىڭ سۆزلەر ماڭا قۇتلۇق نەسەپنامە،
سېنىڭ بىرلە ئۈزۈلمەستىن نەسەپ قىلغاي داۋام، ھېيتگاھ.

تۇتار بولساڭ كۈلۈپ تاڭدا ئانار شەرىپىگە لىق جام،
تېنىم يايىراپ تېپىپ دەرمان ئالار قەلبىم ئارام، ھېيتگاھ.

* بۇ مىسرا شائىر مەمتىلى زۇنۇننىڭ.

راۋاپنىڭ تارىخىغا تاشۋاي ئۇرار بولسا مەگرەز خەمەك،
ۋۇجۇدىمىدىن ئافار نەزمە بولۇپ شىرىن كالام، ھېيتگاھ.

نەمە ئاپپاق خوجا دىگەن، بۇگۈن بۇلبۇل غەزەلخانغا*
قۇچاغىڭدا قىلار خەندە، كۈيى بولماس تامام، ھېيتگاھ.

قىلسا

”ئەقىل تاپقاي كىشى دائىم ئىلىمنى دىلغا جاقلىسا**“
ئىلىم يولغا مەھمۇتتەك*** ئەزىز جاننى پىدا قىلسا.

بىلىمدانىڭ مازار-قەرۋى خەلقنىڭ قەلبىدە بولغاي،
ئىمەر بولسا بىلىمدىن سۈت، بىلىمنى گەر ئانا قىلسا.

ھاياتنىڭ قەدىمى ئۇچقۇر ئۆچەر يۇلتۇزسىمان جىسمى،
ياشار ئەجرى قۇياش يەڭلىغ، كىمكى ئىختىرا قىلسا.

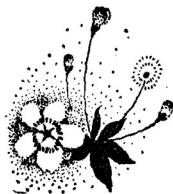
* بۇ مىسرا خەلق ئىچىدە تارقالغان ”ئاپپاق خوجا ئىتكاپقا ئولتۇر-
غاندا بۇلبۇل سايىرىغان ئىكەن، ئاپپاق خوجا بەس دەپتۇ،
شۇنىڭدىن تارتىپ قەشقەردە بۇلبۇل سايىرىمايدۇ“ دىگەن
ئەپسانىغا تەنە قىلىنغان.

** بۇ مىسرا شائىر جېلىلىنىڭ.

*** ئۇلۇغ ئالىم مەھمۇت قەشقىرى.

كۆڭۈل روشەنلىكى بولماي كۆزۈڭنىڭ قارچۇغى نۇرسىز،
بىلىمنىڭ ئىشىقىدىن دىنلى مەگەركى كىم ئادا قىلسا.

بىلىم ئىشقى بىلەن بۇلبۇل بىلىم بېغىدا ئاشيان تۇز،
ۋەتەن، ئەل زوق بىلەن تىڭلار بىلىمدىن تىل ناۋا قىلسا.
1983 - يىل مارت.

سەمەت دۇگايلى

شەرققە سەپەر

(چاتما)

تۆمۈر ئېقىم

بارىمەن شامال دەك شەرققە قاراپ،
تېگىمدە ئۆزىدۇ كەڭ تۆمۈر ئېقىم.
ئالدىمدا يېپىلىپ ئاچقان باغرىنى
ھىساپسىز خوشاللىق تەڭلىگەن سېزىم.

مەن قەدەم ئالغاندا ھايانلىرىم
ھەيۋەتلىك سادادىن بۆلۈندى بىر پەس.
لېكىن شۇ گۈدۈكنىڭ ئەكس ساداسى
يېڭىچە تۇيغۇنى يۈكلىدى پەۋەس.

چاقىرار پايانىسىز شەرق قوينىغا،
ئۇچقان دەك يۈرگەنچە ئۇ قاچار نېرى.

بۇ تۆمۈر ئېقىمنىڭ شاۋقۇنى بىلەن،
كۆرۈنمەس ھېچقاچان ئۇنىڭ ئاخىرى.

ھەيۋەتلىك ئەي ئېقىم، سەن پويىز يولى،
سەن مېنىڭ كۆزۈمدە ئۇخلىماس دەريا.
كۈندۈزدە قۇياشنىڭ ئامرىغى بولساڭ،
تۈنلەردە يۇلتۇزلار ئاشق مەھلىيا.

سەن مېنىڭ ئېڭىمدا بىر ئاھەڭرەبا،
تارتىسەن دىللارنى قىلىپ ئۇزاق لال.
باي، مۇنبەت ئۆلكەمنىڭ پۇراقلىرىنى
توشۇيسەن شەرققە بولۇپ بىر شامال.
1982 - يىل ئۆكتەبىر.

شىڭشىشيا

“شىڭشىشيا ئۆزى گوبى،
ئىككى تاغنىڭ ئارىسى”
— قۇمۇل خەلق قوشىغى.

ھىلىمۇ ئىككى تاغ ئىككى يېنىڭدا،
تۇرۇپتۇ قەدىنى كېرىپ كۆككېچە.

بۈگۈن ئۇ ئوخشايدۇ چىكەڭگە ئورناپ،
يارىشىپ ئېچەلغان فىزىل غۇنچىگە.

قانچىلاپ ئەسىرلەر خەلق مۇڭىنى،
تىڭشىدىك، تىڭشىدىك يېرىلىپ چاك - چاك.
شۇ سەۋەپ ھىساپسىز يولۇچىلارنىڭ
جەسىدى ئاقىرىپ بولدى تۇپراق - خاك.

ئەمدى ئۇ تاغلارغا ئورناپتۇ مەھكەم،
كۈندۈزى قۇياش ۋە تۈنلىرى يۇلتۇز.
بىلىنمەس بۇ يەردە پەسىل ۋە ۋاقىت،
ھەمىشە باھار، ياز، ھەمىشە كۈندۈز.

موكىدەك ئۆتۈشەر قوينىڭدا ۋاگۇن،
ئۇ ئەمدى ئەمەس ھىچ مۇڭلىنار كارۋان.
يۈك ئەمەس يۈكلىگەن ئۆزىگە پەۋەس،
ئۇنىڭدىن بىلىنەر يېڭى بىر دەۋران.

شامالار يالىماس جەسەت، ئۈستىخان،
ئۇ چېلىپ ئۆتىدۇ بەخت كۈيىنى.
شۇ كۈيگە قوشۇلۇپ كېتىدۇ يىراق،
تېلىققان پاراۋۇز ساداسى - ئۇنى.

شىڭشىشيا، سەن بۈگۈن دوستلۇق ئۆتكىلى،
شاتلىقنىڭ ئۆتكۈنى كۆزۈڭدە دائىم.
كەتتى ئۇ ئەلەملىك ناخشىنىڭ ۋاقتى،
ئەڭ يېڭى ئاھاڭلار ئۆزۈڭدە دائىم.
1982 - يىل ئۆكتەبىر.

مىڭ ئۆي

— دۇنخۇاڭنى كۆرۈپ.

تاملاردا ئەمەس ئۇ ئۇسۇلچى قىزلار،
ئالدىڭغا چىقىدۇ ئېگىلىپ، ئويىناپ.
چاقىرار كۆكسىگە قولىنى قويۇپ،
چېلىنار بىر ياندىن غېجەك ۋە بەرباپ.

نەپىسلىك، گۈزەللىك ھەممە لەتاپەت،
يىغىلغان بۇ يەرگە ئۈنچىدەك سەنئەت.
قوشۇلۇپ ئوينىغان، كۈيلىگىڭ كېلەر،
قەلبىڭدىن قوزغىلىپ سۆيۈنچ - مۇھەببەت.

بۇ مىڭ ئۆي ئالدىڭغا يېيىلسا شۇ تاپ،
بولدۇ ئاۋاتلىق قاينىغان شەھەر.

بىلىنمەس بۇ يەردە تۇتۇق قارا كۈن،
بىلىنمەس كۈندۈز-تۈن، ئاخشام يا سەھەر.

ھەممىشە پارلايدۇ كۆزۈڭ ئالدىدا،
شۇ ئوچۇق قۇياشنىڭ نۇرلىرى روشەن.
ھەممىشە ئىشچانلار ئېتىز قوينىدا،
ھەممىشە رەققاسلار ئوينىدا لېۋەن.

شۇ شەھەر قوينىدا يۈرۈمەن مانا،
قەلبىمدىن ئوخچۇيدۇ بېھىمىس خىيال.
گويى ئۇ كۆرۈنمەس قۇدرەتلىك چېقىن،
ياكى ھېچ تۇتقۇلى بولماس تېز شامال.

ھاياتتا ئىنساننىڭ ئۆمرى قانچىلىك؟
بىر ئەسىر بىلىنەر مۆجىزە بولۇپ.
ئۆتدۇ كىشىلەر ئۆمۈرنى ئاز، دەپ،
ئەجەلدىن قېچىشىپ ئارمانغا تولۇپ.

ئۆلۈمنىڭ پەنجىسى تۇتقاندا ياقا،
بىلىنەر قىلىمغان ئىشى بەك تولا.
بېجىرگەن ئىشىمۇ ئاز ھەم كۆڭۈلسىز،
ياكى ئۇ قىلىنمىغان، تولۇقسىز-چالا.

بۇ پىكىر تۇيغۇنىڭ ئىنكاسى ئەمەس،
ياكى بىر ۋاقىتلىق ھىسسىيات يەكۈن.
مىليونلاپ ئاي - كۈنلەر ئۆتتى ئاشۇنداق،
گويا ئۇ بىر پەسلىك تۇمان يا تۈتۈن.

لېكىن مەن دۇنخۋاڭنى كۆرۈپ تۇرىمەن،
پىكىرىمدە تۇغۇلدى ھەيۋەت چاپقىلىش.
تىلىمات ئەمەس بۇ رىيالىق بىلسەڭ،
ھىچ ئەمەس ماڭا خاس يېڭى بايقىلىش.

دۇنيادا بار يەنە شۇنداق كىشىلەر،
تۇغۇلار بىر قېتىم، ئۆلمەس ھىچقاچان.
ياشايدۇ مىڭ يىللار، ياشايدۇ يەنە،
ھاياتى قىممىتى ئۆسىدۇ ھامان.

بۇ مىڭ ئۆي باھاسى سانىدا ئەمەس،
ھەر ئۆيىدە نامايان بىباھا ئەمگەك.
ئۇندىكى كىشىلەر ئورۇنلاشقان تام،
ئەمەس ئۇ بىر سۈرەت، بالقىغان تىلەك.

ئەجدادىم كۆڭلىدە پارلىغان ئارمان
سۈرەتلەر يۈزىدە كۆرۈنەر ئايان.

ئەسرلەر ئەۋلاتنى باشلىدى ئالغا،
ئۈزۈلمەي بىر تارىخ كەلمەكتە راۋان.

مەن ئۇندىن كۆرمەن مىڭ يىلنى ھازىر،
مىڭ ئەمەس بىر يىلمۇ ئۆتمىگەن ھىلى.
كۆرۈنسە شۇ قەدەر نەپىس، گۈزەللىك،
كىمىڭمۇ غۇرۇردىن ياپىرماس دىلى.

بىزدىكى بۇ زامان شۇ قەدەر يېڭى،
ئالڭ-پىكىر ئۇچماقتا مارقا قاراپ.
لېكىن كىم ئىيتالار يۈزىنى ئۆرۈپ،
ئالڭ-پىكىر كەلمىگەن ئەجداتتىن تاراپ...؟
1982 - يىل 27 - ئۆكتەبىر.

يەنە بىر يۇرتۇم

چىلەنشەن باغرىدىن، خېشى زۇلاڭدىن*،
ئۆتمەن، بىر چاغلار بوۋاممۇ ئۆتكەن.
ياپ-يېشىل چىمەنلىك مۇشۇ ۋادىغا
ئۇلار ساپ تېرىنى يامغۇردەك تۆككەن.

* خېشى زۇلاڭ - خېشى كارىدورى.

ھىلىمۇ ئاڭلىنار تاغنىڭ باغرىدىن،
مىسالى چۇپاننىڭ بالىمان ئۇنى.
چىققاندەك كۆرۈنەر پۇرقىراپ كۆككە،
چىدىردا يېقىلغان گۈلخان تۈتۈنى.

ھازىرقى گۈدۈكلەر ئورنىغا ئۇ چاغ،
چىلىنار ئىدى داپ، دۇمباق ۋە بۇرغا.
ھازىرقى پويىزلار كەلگەن شۇ يولدىن
بوۋاملار ماڭاتتى، ئاتلىرى يورغا.

جاڭچەننى تەۋرىتىپ مۇشۇ كارىدور،
تېخىمۇ غەرىپكە ئۇزاتقان قۇتلاپ.
كۈچارلىق سۈجۈپنى قوندۇرغان كېچە،
لوياڭلىق يىراقتىن تىگىشىغان بەرباپ.

ھىلى مەن چىلەنشەن باغرىدا ئەركىن،
كارىدور ئاستىمغا يايار پايانداز.
تارىختا ئېيتىلغان "خۇلار نەغمىسى"
ھىلىمۇ جاراڭلار ئاۋالقىدەك ساز.

دىمەيمەن ئۆزەمنى مۇساپىر، مېھمان،
بۇ مېنىڭ ئەزەلدىن ياشىغان يۇرتۇم.

قىسلىماي، بەھوزۇر ئالەم نەپەس،
گىلەمدە يۈرگەندەك يەڭگىل قول - پۈتۈم.

ئۆزگەرگەن بۇ يەرلەر - ھازىر ئېكىنزار،
چېدىرلار ئورنىدا قەۋەتلىك بىنا.
گۈلخانلار ئورنىدا چاپچىدۇ يالقۇن،
زاۋۇتلار، پېچىلارنىڭ گەۋدىسى مانا.

قوتازلار، ئاتلارنىڭ تۇياق ئىزىغا،
قۇرۇلغان تۆمۈريول - تاشيوللار تورى.
ئۆزگەرگەن ھەممىسى، ھايات يېڭىچە،
مەشەللەر ئورنىغا ئېلېكتىر نۇرى.

لېكىن مەن كۆرمىگەن، ئەنە ئالدىمدا،
بىر تارىخ ئۆزگەرمەي تۇرار ئۆز پېتى.
ۋەتەن - يۇرت غۇرۇرى يۇيۇلماس ئەبەت،
شۇ سەۋەپ بىباھا ئۇنىڭ قىممىتى.
1982 - يىل ئۆكتەبىر، جايىي.

سادىن سادىرى

ئىككى غەزەل

مېيىپ قىزغا مەدھىيە

يۈرەكلەرنىڭ قېتىمىدىن چىڭ ئورۇن ئالدى ئەزىز نامىڭ،
ئىسىل ئۈلگە بولۇپ قالدىڭ ئېشىپ ئەلدە شەرەپ-شانىڭ.

پەزىلەت-خىسلىتىڭ ئىلھام بەخمىش ئەتتى ۋۇجۇدۇمغا،
شۇڭا نەزمە يازار شەنىڭ ئۈچۈن كۈيىچى-غەزەلخانىڭ.

كېسەللەك كەلسىمۇ قوشلاپ بېرىپسەنكى چىداش-بەرداش،
پولاتتىنىمۇ ئەجەپ مەھكەم ئىكەن، سىڭلىم، تېنىڭ-جانىڭ.

بولۇپ سەن شۇنچە لەۋ تەشنا ئىلىم-پەن كەۋسۈرىن ئىچتىڭ،
بىلىمىدىن ئاشتى ئەقلىڭمۇ، بىلىمىدىن كەلدى دەرمانىڭ.

كىتاپنى سەن تۇتۇپ يار-دوست، ئۇنى شەرۋەت بۇلاق بىلىدىڭ،
كىتاپ چاچتى دىلىڭغا نۇر، كىتاپ بولدى قەدىردانىڭ.

مېيىپ بولساڭمۇ، كۆرگەندە مېيىپلەرنى چىدالماستىن،
كۆيۈندۈڭ شۇنچىلىك قىزغىن، تومۇردا قاينىدى فانىڭ.

جاسارەت ۋە تىرىشچانلىق بىلەن بولغاي مۇرات ھاسىل،
بۇ خىسلەت ساڭا يار بولغاچ گۈل ئاچتى ئارزۇ-ئارمانىڭ.

سۆيۈپ جاندىن گۈزەللىكنى، يامان كۆردۈڭ رەزىللىكنى،
يورۇق تاڭدەك گۈزەللەشتى، تولۇپ گۈللەرگە ھەر يانىڭ.

زامانلاشماق يولىدا سەن كەبى ئۈلگەم بىلەن شاتمەن،
ئۈگەنمەك ئىستىگىمدۇركى، يېتەكلەر ئالغا پەرۋازىڭ.

شەرەپلىككەن

مېنىڭ نامىم مۇئەللىمدۇر، شەرەپلىككەن ئۆزۈم بۇندا،
قاباھەتلىك ئۇ چاغلاردا ئۆتۈمسىزدى سۆزۈم بۇندا.

تۇمان تارقاپ، قۇياش پارلاپ، رەزىللىك بولدى شەرمەندە،
قاراڭ، نۇرلاندى ياش تۆكمەي مېنىڭ ئۆتكۈر كۆزۈم بۇندا.

ئوماق غۇنچە-چىچەكلەر تەلپۈنۈپ دەيدۇ مېنى باغۋەن،
خوشالمەن، بەختىيار قىلدى ئادالەتلىك تۈزۈم بۇندا.
1984 - يىل مارت.

كۆنچى ناخشىلىرى

(چاتما)

كۆنچى بويلىرىدا

قېلىن قار، كۆك مۇزلار قاپلىغان تىك تاغ،
قويندا ئېقىنلار ئۈزۈلمەس ئەبەت.
كۈمۈشتەك ئېقىندىن سۆيۈنگەن تۇپراق،
كېڭىيىپ گىلەمدەك يېيىلغان مۇنبەت.

ئالەمچە ئىشقىمدا چىقتىم تاغلارغا،
ئەي كۆنچى دەرياسى، كۈيلەي دەپ سېنى.
كۆزلىرىم تىك تاغدىن چۈشتى باغلارغا،
چاقنار شوخ دەريانىڭ كۈمۈش ئېقىنى.

شۇ يېشىل قىرغاقنى ئەگىپ ماڭدىم مەن،
شارقىراق دەريانىڭ نەدىدۇر بېشى؟

غۇر - غۇرنەم شامالدىن سەگىپ ماڭىدىم مەن،
ئويلايمەن: دەريانىڭ نەچچىدە يېشى؟

ئايغى يا بېشى كۆرۈتمەس سۇنىڭ،
دۆڭلەرنى قۇچاقلاپ كېلىدۇ باشتىن.
شىددەتلىك ئېقىنلار بۆسۈپ توسقۇنى،
كېلىدۇ مارجانلار چاپرىتىپ تاشتىن.

دەريا شارقىرىسا سايرار سۈڭگۈچلەر،
سۆيىدۇ قالغاچلار پاك سۇ يۈزىنى،
ئالەمچە ئىشقىمنى قىلىپ نامايان،
ئۈچىدۇ دەرياغا ئېتىپ ئۆزىنى...

ئەي كۆنچى دەرياسى، بويلىرىڭدا مەن،
سەن باسقان شانلىق كەڭ يوللىرىڭدا مەن.
ئىشقىم ئېقىنىنى قوشۇپ مەن ساڭا،
ئاقاي باغراش، لوپنۇر كۆللىرىڭگە مەن.

باغراش كۆلىدە دولقۇنلار

نىمىشقا دولقۇنلۇق دەريانى كۆزلەپ،
يۆتكەلدىم مەن باغراش كۆلىگە بىردىن.

ئىگىزدىن كەلگەچ سۇ مەنمۇ ئىگىزلەپ،
چۈشتۈم كۈي ياڭرىتىپ تاغدىن، ئېدىردىن.

شۇ دەريا بەھرىدىن گۈللەندى شۇنچە
بايلىقى چەكسىز مول كۆنچى ۋادىسى.
ئالملار قەدىمى يەتكەن بۇ يەرگە،
تىكلەندى كۆپلىگەن بايراق خادىسى.

ئەنە، قەد كۆتەرگەن يېڭىدىن - يېڭى
ياپ - يېشىل قورغانلار - بوستانلىرى بار...
بۇ يەرنى تېخىمۇ گۈللەشكە قادىر
قەلبى بىر ھەر مىللەت ئوغلانلىرى بار.

تۈمەن كۆل - چىمەن كۆل چەكسىز ئىتتىكى،
يېشىللىق دۇنياسى - باقساڭ كۆز يەتمەس.
كىم مەندەك بىر كىرسە يايىراپ يۈرىگى،
جەننەتنى كۆرگەندەك قىلدۇ ھەۋەس.

قەدىمدىن مەۋجۇت بۇ سۇ ئۆلكىسىنى،
ماكانلاپ سايىرايدۇ قۇشلار شات - ئامان.
ئاڭلايمەن خەلقىمنىڭ شوخ كۈلكىسىنى،
(بۇ دەۋرىم كۈلكىگە مەنبە ھەر زامان!)

يېشىل كۆل ئۈستىدە ئۈزۈپ ئوينىغان
ئاققۇلار ناخشىسى دىباھا تونۇشاۋۇق.
يېشىل دۇخاۋىلار ياپقاندەك گۈزەل،
شال كەبى سۇغا قانغان قومۇشلۇق...

ئاسماندىن چۈشكەندەك سۈپ-سۈزۈك ئەينەك،
چاقنىغان جەنۇپتا ئەنە كۈمۈشتەك.
ياقۇت كۆل، ساڭا كۈي ياڭرايتتى يۈرەك،
بىپايان قوينۇڭنى كۆرۈپ بېھىشتەك.

باش ئەگم يۇلتۇزلىرى

ھەيۋەتلىك ئاقىدۇ كۆنچى دەرياسى،
باش ئەگم ئۈستىدە ياندۇرۇپ چىراق.
شىددەتلىك دەريانىڭ كۈچلۈك ساداسى،
نۇر بىلەن مەشەدىن تارقايدۇ چىراق.

جاھان يۇلتۇزلىرى يىغىلغانمۇ، تال؟
كېچىلەر كۈندۈزدەك يورۇپ كېتىدۇ.
باش ئەگم ئۈستىدىن ئاقتان سۇ شۇنداق
نۇر پەيدا قىلىپ، شوخ ناخشا ئېيتىدۇ.

بۇ بەردىن قۇدرەتلىك ئېلىكتىر ھەريان
نارقىلار نۇر چېچىپ چەكسىز ۋادىغا.
نارقىلار شۇنچە زور قۇۋۋەت مەنبەسى
بۇ يەرنىڭ ساناقسىز زاۋۇت-كانىغا.

سانسىز كۆپ ئۆيلەرنى كۈندەك يورۇتقان،
قۇۋۋىتى ئالەمچە نۇرلۇق ئېقىن سەن.
ئەي كۆنچى ۋادىسى، مەڭگۈ تاڭ ئاتقان
ئۆلكەمدە كۈلگەن پارلاق زىمىن سەن.

گۈدۈكلەر ياڭرىغان قوينۇڭ كۈنسىرى
ئۇتۇقلار قازىنىپ زامانلاشماقتا.
ئېچىلىپ سەندىكى تىلىسىملار سىرى،
ئىشىمىز داۋامەت راۋانلاشماقتا.

بىر دەريا - مەڭ ئۆستەڭ، تۈمەن مەڭ ئېتىز...

ئوت - چۆپكە مول يايلاق، دەريا بويىغا
ناخشىلار ياڭرىتىپ كېلەر موڭغۇللار.
گۈللەنگەن ۋادىدا زەپەر تويىنى
جۈر بولۇپ قۇتلۇقلار سايىراپ بۇلبۇللار.

ياپ - يېشىل يايلاقنىڭ سانسىز قويلىرى،
گۆش، ماي، سۈت ئامبىرى دەريا بويلىرى
ياڭرىدى يايلاقتىن تەكلىماكانغا
دەرياغا ئاھاڭداش بەخت كۈيلىرى.

چارۋىلار يامرىغان تاغلار قويندا،
ئەمگەكچان مەرتلەرنىڭ جاسارتى بار.
ئۆز قولى، مېھنىتى بىرلە خەلقىمنىڭ
تاغنى باغ قىلار پەم - پاراستى بار.

تاغ يۆتكەر خەلقىمنىڭ ئىرادىسى زور،
يۆتكىدى دەريانى باشلاپ چۆللۈككە.
ئۆستەڭلەر قېزىلىپ، بوز يەر ئېچىلىپ،
ئايلىنىدى چۆللۈكلەر چىمەن گۈللۈككە.

مانا كەڭ تاشلىقتىن ئوۋاغا قاراپ،
قېزىلدى چوڭ ئۆستەڭ - گۇيا كۈمۈش يول.
باغلاندى ئۆستەڭگە دەريا شارقىراپ،
ئايلىنىدى شاللىققا ئادەم بارماس چۆل.

مەۋىزىر باغلارغا كىرسە كىمكى،
كۆرىدۇ باغۋەننىڭ كارامىتىنى.

سۇ باشلاپ كەلگەن شۇ ئەزىمەتلەرگە
ئاتايدۇ باغدېكى ھالاۋىتىنى.

بىر دەريا-مىڭ ئۆستەڭ، تۈمەن مىڭ ئېتىز...
قاندۇ قوشمېرىق، سايدۆڭ ۋە ئاۋات.
گوياكى توز بولسا كۆنچى ۋادىسى،
دەريا كەڭ يېيىلغان چۈپ كۈمۈش قانات...

دەرياغا دەريادەك ھىسامىم قايناق!...

ئەي دەريا، قەلبىمدىن ساڭا كۆي قاتسام،
ئۇن قاتار لېۋىڭدە ساناقسىز ئوغلان.
كۆزلىرىم ئاپارات، رەسمىگە تارتسام،
گۈزەللىك دۇنياسى قىلدىڭ سەن جەۋلان.

پويىز گۈدىگىگە تەڭكەش دولقۇنۇڭ،
ئاقىدۇ گۈل بېسىپ لوپنۇر كۆلىگە.
سەندىكى ھارارەت، قۇۋۋەت مەنبەسى
نەۋ باھار بېغىشلار ئىنسان كۆڭلىگە.

يەردە پويىز ياڭراپ، كۆكتە كۈمۈش قۇش
قۇتلۇقلار نامايان قىلىپ گۈللەشنى.

مانا ھەقىقەتكە ئايلانماقتا چۈش،
قاچان، كىم كۆرگەن بۇ يۈكسەك ئۆرلەشنى؟

ئەي كۆنچى دەرياسى، بويلېرىڭدا مەن،
كۈيچىڭمەن، قىزىقتان توپلىرىڭدا مەن.
جۈر بولدۇم چوللەرنى گۈلىستان ئەيلەپ،
دەرياچە ياڭراتقان كۈيلىرىڭگە مەن.
1984 - يىل ئۆكتەبىر، كورلا.

تاڭ سەھەر

(غەزەل)

تۈن قىزى يىرتىپ ياقا بولدى پەرىشان تاڭ سەھەر،
بولدى ئاينىڭ كەينىدىن يۇلتۇزمۇ پىنھان تاڭ سەھەر.

تەۋرىنىپ گۈلشەندە گۈل، شوخ جىلۋىلەر قىلدى ئايان،
بەرگىنى گۈلنىڭ سابا سۆيگەندە لەرزەن، تاڭ سەھەر.

بولدى زاھىر بىر گۈزەل كۈلگەن كەبى مىڭ لەۋ بىلەن،
غۇنچىلار بەس-بەس بىلەن كۈلگەندە خەندەن، تاڭ سەھەر.

باغ ئارا خەندەنە بۇلبۇل قىلدى يۈز مىڭ خۇش ناۋا،
قىلمىغاي ئاشىق ۋەسىل پەسىلدە ئەفغان، تاڭ سەھەر.

بۇ گۈزەل كۆكلەم گۈزەل كۈنلەر گۈزەل، سائەت گۈزەل،
شات ئۆتەر دىللار ھايات زەۋقىدە ھەر ئان، تاڭ سەھەر.

ئەر-ئايال، ياشۇ-قېرى، ئۆسمۈر بۈگۈنكى جەڭ ئۈچۈن،
زاۋۇدۇ-مەكتەپ-ئېتىزنى قىلدى مەيدان، تاڭ سەھەر.

ھەر كىشى ئاقىل ئېرۇر، پاتماس سەھەر غەپلەت ئارا،
چۈنكى نەييار بولغۇسىدۇر ھەرنە ئىمكان، تاڭ سەھەر.

تۇرغىن، ئەي ئەسقەر قولۇڭغا ئال قەلەم ئەسۋاۋىنى،
نەزمە تۇپراغىغا ئەككىن سۆيگۈدىن دان، تاڭ سەھەر.
1983 - يىل مارت.

توختاش بەكرى

ئۈچ شېئىر

تۇرنىلار ئۇچۇپ ئۆتكەندە

ئۆتتى تۇرنا زىننەت بېرىپ ئاسمانغا،
ئوغۇل - قىزلار ماڭغىنىدەك بايرامغا.
كۆرۈپ باھار ئەلچىسىنى شاتلاندىم،
چۆمۈپ چەكسىز ھايانغا - ئىلھامغا.

ئەلچىلەرگە بۆكنى ئېلىپ ئويناتتىم،
كۆيلىرىگە نەينى جۇر قىپ سائراتتىم.
— سەپەرداش بوپ ئۇچالامسەن بىز بىلەن؟ —
دېدىم - دە مەن شات ناخشامنى ياڭراتتىم.

قىر - قىرۇلاپ سادا كەلدى، خور كەلدى،
كۆكتە تۇرنا، يەردە بەرنا جۇر كەلدى.
تارقاپ تۇمان، كۈلۈپ چولپان، بالقىپ تال،
باشقىدىنلا نۇر ئۈستىگە نۇر كەلدى.

1980 - يىل ئىيۇن.

باھار ئەتىگەنسكى

ئىگىز چوققىلار،

سۈزۈك ئۇيۇقلار،

قىزاردى ئاستا لالە رەڭگىدە،

قارامتۇل ئېدىر، قاراڭغۇ باغلار،

چۈمپەردىسىنى يەشتى بۇ دەمدە.

زەڭگەر ئاسماننى كۈزەتتىم بۇ چاغ،

ئاسمان قىزلىرى مۆكەكتە ئىدى.

ئاسمان چوڭ دېڭىز، يۇلتۇزلار كۈمۈش،

ھە، ئۇ كۈمۈشلەر چۆكمەكتە ئىدى.

تەبىئەت مەغرۇر، قولىدا بۇ چاغ،

ئالتۇن تاۋاقنى تۇتۇپ تۇراتتى.

شۇ ئالتۇن تاۋاق پۈتۈن ئالەمگە

ئالتۇن نۇرىنى تۆكۈپ تۇراتتى.

بۇ تاڭ ئىدىكى، باھارنىڭ تېڭى،

قەلىم جۇش ئۇرۇپ، ئىلھام، نۇر ئالدى.

باھار تېڭىنى ئېتىزدا كۆرۈپ،

باھار پەيزىدىن يۈرەك شاتلاندى.

ئېتىزدا تورغاي چۇرۇقلاپ سايىراپ،
قونغۇدەك قىلدى بېغىغا بۇ دەم.
ئۇقسام تىلىنى: ”باھار تېڭىنى
كۆرۈپ ئاپسەن، — دەر، — مەندىن بۇرۇن سەن.“

ئېتىز نېمەت بۇلىقى

ئاسماننىڭ گۈل تاجى — كېچىنىڭ شاھى،
مانا، تاغ كەينىدىن تولۇن ئاي چىقتى.
ئالتۇن كېپىنەكتەك پىل-پىل قىلىشىپ،
يۇلتۇزلار كۆز چاقىتىپ جىلۋە قىلىشتى.

پايانسىز ئېتىزلار سۈتتەك ئايدىڭدا
تاۋلىنار،
چايقلار

كۈمۈش بۆشۈكتەك.
سەيلىچى شامالار يۇمران مايسىنى
قۇچاقلار نىگارىن تاپقان يىگىتتەك.

گويا ئاق يىپەكتەك ئېتىز سۇلىرى
جانانىنىڭ چېچىدەك تولغىنىپ ئاقار.

كۆكتىكى تولۇن ئاي ئەينەك قىپ ئۆتۈپ،
ئەكسىنى كۆرگەندە شۇنچە شاتلىنار.

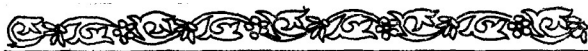
گۈزەللىك تەرىپى داستانغا سىغماس،
كېچىنىڭ قوينىدا يۈرمىەن مەغرۇر.
دولامدا كەتمىنىم پارقىراپ تۇرغان،
مەن سۇ تۇتىمەن، قەلبىمدە ھوزۇر.

مايسىلار كۈلكىسىگە جۈر بولار كۆڭلۈم،
بولغاچقا ئېتىزىم نېمەت بۇلغى.
ئېتىزىم گۈللىسە، پاراۋان ھايات،
شۇڭلاشقا كۆڭۈللۈك ئېتىز قۇچىغى.

ئۆيۈمدەك سېزىمەن ئېتىزدا ئۆتكەن —
مېھنەتتە تەر تۆككەن ھەر بىر كۈنۈمنى.
سىردىشىم قاداققول چىۋەر دىخانىلار،
ئالىمەن شۇلاردىن يۈرەك كۈيۈمنى.

1980 — يىل سېنتەبىر.

ياسىن ھاۋازى

سوغا گۈللىرى

(چاتما)

— بېيجىڭ تياتىر ئىنستىتۇتىنىڭ 1964 - يىلى پۈتتۈرگەن
شىنجاڭ سىنىپى ئوقۇغۇچىلىرىغا بېغىشلايمەن.

بېغىشاشما

ئاپىرىن دەر خەلقىم دەۋر سەھنىسىدە،
دەستە گۈللەر شەنىڭلەرگە مۇناسىپتۇر.
قوبۇل قىلىڭ دوستلار، ئەسلەش گۈللىرىنى،
ئەل قاتارى سوغا دىسەم مۇۋاپىقتۇر.

بارىكالا

— بىر قېتىملىق خۇلاسە ئويۇنىنى كۆرگەندىن كېيىن.

قانچە يىللىق كۈرەشلەرنىڭ غەلىبىسىنى
قۇتۇقلانغان چوڭ مۇراسىم ئېچىلغانىدەك؛

خوشاللىقنىڭ شوخ ساداسى جاراڭلايدۇ،
گويا ھۆرمەت ئوركىستىرى چېلىنغاندەك.

نۇر جىلۋىسى ئوينىيدۇ ئاي يۈزلىرىدە،
چولپان كۆزلەر ئۆچمەس بولۇپ چاقىنغاندەك.
ئىلھام بىردىن يۈرىگىمدە جۇشقۇنلىدى،
گاڭ ئىشچىنىڭ مارتىن پېچى قاينىغاندەك.

خۇش ناۋاچى بۇلبۇل كەلدى يادىغا ھەم،
ئېيتقان ھەر بىر ناخشاڭلارنىڭ ساداسىدىن.
كۆز بېقىشىپ ئوينىغاندا قىز-ئوغۇللار،
گۈل ئېچىلدى كۆڭۈل ئېچىش سەيناسىدىن.

سازىڭلارنىڭ مۇڭلىرىغا سۈيۈندى دىل،
پەدىلەرنىڭ رىتىمدەك سوقتى يۈرەك.
رازى بولدۇق كۆرسىتىلگەن ماھارەتتىن،
كۈتكەن گۈزەل ئارزۇيمىز ئاچچاق چىچەك.

— توختا شائىر، — دىدى بىرسى قۇلىغىغا؛
— بىلسۇن سېنىڭ يۈرىڭنى يارۇ-دوستۇڭ.
بۇ شېئىرنى يازدىڭ قانداق ئىلھاملانپ،
قانداقسىغا گۈل شېخىغا سايىراپ قوندۇڭ؟

— سوراپ قالدىڭ، ئېيتاي دوستۇم، سالغىن قۇلاق،
تەسىراتتىن تۇغۇلدى بۇ نەزمە — شېئىر.
بىلدۈرىمەن قەلىمىدە ئالەمدىمۇ —
ئەۋلادىمغا مەن قالدۇرۇپ جۇشقۇن پىكىر.

ئاقىل، نادان ئۈچۈن ئۆلچەم ئەمەس مىللەت،
بىلىمەسلىكتۇر ھەركىم ئۈچۈن يامان مىللەت.
ئىمكان شېخى تۇرماس ساڭا دەل ئېگىلىپ،
بولمىسا گەر ھىممەت بىلەن سەندە غەيرەت.

ئىلى، تارىم سۈيىن ئىچكەن ياش ئوتلار،
يېتىلىپتۇ مانا سەنئەت باغلىرىدا.
چىچەن ئىكەن دىخان، چوپان پەرزەنتلىرى
ئۈزۈشكىمۇ سەنئەتكارلار يايلىغىدا.

مەن ئاپىرىن دىمەي نىچۈن شۇ تىرىشچان
شۇڭقارلارغا، بۇلبۇللارغا، گۈلشەنگە ھەم.
ئۇنچە تىزدىم ئاق قەغەزنىڭ بەتلىرىگە،
ئىلھاملانپ زوقۇم كەلگەچ ئېلىپ قەلەم.

شۇڭا دەيمەن چۈشۈۋېلىپ قۇدۇقلارغا،
ماراپ ياتماي ئۈگىنەيلى، كۆكۈرەيلى.

سەنئەتسىز بۇ ھايات چۆلدەك بەك كۆڭۈلسىز،
سەنئەت بىلەن ياشاپ مەغرۇر بىز كۈلەيلى!
1961 - يىل 20 - ئاۋغۇست، بېيجىڭ.

خۇش خەۋەر

— شىنجاڭغا پىراكتىكىغا كەلمەكچى بولغانلىغىغا بېغىشلاپ.

ئالدىنقى كۈن ئاڭلىدىم تېخى،
جابدۇنۇشلار پۈتۈپ، شىنجاڭغا
يول ئالماقچى بولغىنىڭلارنى.
بۇ خۇش خەۋەر
باھار ئەلچىسىدەك تۇيۇلدى،
كۆڭلۈم بېغىغا نۇرلار قۇيۇلدى،
ئېچىلدۇرۇپ گۈل - غۇنچىلارنى.

ئىشتىياق بۇلبۇللىرى سايىراپ شوخلىنىپ،
گۈل لېۋىنى سۈيۈپ زوقلىنىپ،
ئۆتكىنىدە تۇغۇلدى پىكىر،
قەلبىم قەتئىدا ئوتتەك نۇرلىنىپ.
يازىدىم شۇڭا لىرىكا - شېئىر،
گۈل - غۇنچىلارغا ھەردەم ئىنتىلىپ.

قاتلىرىغا مېھرىمنى سېلىپ،
يۈرىكىمنىڭ سوغىسى بىلىپ،
تۇتۇم سىلەرگە بۇ گۈلدەستىنى.
قەلىمىمنىڭ قۇربىتى ئاجىز،
سىز ياش كۆچەتلەر شەنىگە لايىق
بولغاندۇ تەييار ئەتكىنى!

سانماڭلار مېنى ئەيىپكار،
شۇنچە ئاددى بولسىمۇ سوغام،
پارلاق تىلىگىڭلار ئالدىدا ئەگەر.
دوستۇڭلارنىڭ ئۈمىت، شاتلىغى —
قوبۇل بولسا سوغام،
سىلەردىن
قايتقاندىمۇ ئاڭلاي خۇش خەۋەر!

1962 - يىل ئىيۇن، بېيجىڭ.

يول بولسۇن

“يول بولسۇن، دوستلىرىم يول بولسۇن”
خان تەڭرى تامان ئاق يول بولسۇن.
بۇ ئۇزۇن جاپالىق سەپەردە،
ھەر قەدەم خەتەرسىز ئوڭ بولسۇن.

دەرت بولار دوستلارغا ئايرىلىش،
ۋە لېكىن مېنىڭدە شاتلىنىش،
شاتلانغان يۈرىگىم ھەممە چاغ،
سىلەردىن ئايرىلماي جۈر بولسۇن.

كېلىچەك يولىنى تەڭ بېسىش،
دوستلۇقنىڭ گۈلىنى ياشىتىش،
بۇ ئارزۇ-بۇ ئارمان يولىدا،
تۇتاشقان رىشتىمىز بىر بولسۇن.

قالسامۇ سىلەردىن كۆپ يىراق،
ساقلايمەن دىلىمدا ئىشتىياق.
قەلبىمىز دوستلۇققا چىن سادىق،
مەدھىيىلەپ سۆزلەشكە تىل بولسۇن.

نۇرلىنىپ بىلىمدىن دىلىڭلار،
بېيجىڭدا ئۆتتى ئۈچ يىلىڭلار،
بۇ چاغلار مەڭگۈگە ئۇتۇلماس،
ئۆمۈرنىڭ چىچىگى گۈل بولسۇن.

بارساڭلار شىنجاڭغا سالام دەپ،
كۈتىدۇ كەل ئوماق بالام دەپ،

ھۆر - گۈلشەن مەكتەپنىڭ مېھرىنى،
ئېيتساڭلار، چوڭ بايرام - توي بولسۇن،

تەنتەنە ئىچىدە شۇ تويدا،
ھەيۋەتلىك بىزەلگەن مەيداندا،
ئېلىپ خەلق كۆڭلىنى ئويناڭلار،
كۆك قۇچۇپ ناخشاڭلار خور بولسۇن.

ئالقىشلاپ بۇ يېڭى ناخشىنى،
كۈتسە ئەل يەنىمۇ ياخشىنى،
باھارى بۈركۈتتەك ئۇچۇڭلار،
شۇ سەھنە ئاسماندىن زور بولسۇن.

«مالەنخۇا»* غۇنچىسى ئېچىلىپ،
تارىمنىڭ گۈللىرى قېتىلىپ،
كىشىگە باھاردەك زوق بېرىپ،
ئىلھامى دىللارغا پۇر بولسۇن.

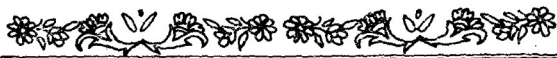
شۇ كەبى سىناقتىن ئۆتكەندە،
خەلقىمىز كۆرۈپ پەيز سۈرگەندە،

* «مالەنخۇا» — شۇ چاغدا شىنجاڭدا پىراكتىكا قىلىشقا بېغىشلاپ
تەييارلانغان درامما.

بارىكا لا ئېيتىشىپ ئۆتلىسۇن،
مەدھىيە چېكى يوق كۆل بولسۇن.

ئۆركەشلەپ شۇ كۆلنىڭ قاينىمى،
راست قىزىپ زەپەرلەر بايرىمى.
يازىمەن شۇ چاغدا چوڭ داستان،
تەشناغا شەرۋەتلەر مۇل بولسۇن!
1962 - يىل 27 - ئىيۇن، بېيجىڭ.

توختاجى روزى

ئىككى شېئىر

زامانداشلارغا

زامانداشلار: "قېيىن ئىش يوق ئالەمدە،

ئەجىر قىلىپ، كۆڭۈل قويغان ئادەمگە."

* * *

يۇلتۇزلارغا خىيال بىلەن باقمىەن،

مۇئەللەقتە گويا قانات قاقمىەن.

ئاي، مارستىن ھالقىپ ئۆتۈپ مېركۇرى،

يۇپىتېر...دا نۇرغا سىڭىپ ئاقمىەن.

زەپمۇ چەكسىز - بىپايانكەن بۇ ئالەم،

خىيالەتتە يەنە يەرگە قايتمىەن.

ۋادەرىغا!... بىلگەنلىرىم زەررىكەن،

دىلدا بىر ئوت، شۇ ئوت بىلەن يانمىەن.

ھاياتلىققا كېلىپ نە ئىش قىلدۇق بىز،

بۇرچى نىمە زادى ئىنسان دىگەننىڭ؟

دۇرۇسمىدۇ ياشاش ئۆزى ئۈچۈنلا،
ئۈمىدىچۇ... ھەر كىشىگە ۋەتەننىڭ.

كۈتۈپ تۇرار نى - نى سىناق - ئۆتكەللەر،
ئالەم چەكسىز،

بۇرچىمىزمۇ چەكسىزدۇر.
ياشاش كېرەك ئىنسان دىگەن ئىنسانچە،
ئۇنىڭ قۇربى ئالەمدە چوڭ، تەڭسىزدۇر.

قىيىن ئەمەس دەيمەن جەسۇر ئادەمگە
يىڭىنە بىلەن گۆھەر كانى كولىماق.
قىيىن ئەمەس زېھنى، كۈچى، ئەجرىدە،
سەييارىدە زەپەر كۈيى توۋلىماق.

ئەقىل، قۇدرەت - جاسارەت بار ئىنساندا،
يەتمەس ئاڭا ئۆزگە ھىچبىر مەخلۇقات.
ئۇنىڭ بىنا قىلغان ئىشى ئاز ئەمەس،
بەھىساپتۇر ئىنسان ئاچقان تىلىمات.

قانچە - قانچە چوققىلارنى ئالدى ئۇ،
تۆھپىلىرى باھاسىز ۋە ئۆچمەستۇر.
ئىنسان يازغان شانلىق قىسسە تارىختا،
ئەۋلاتلاردىن ئەۋلاتلارغا ئۆلمەستۇر.

بىراق، دوستلار، ئالەمدىمۇ ئىش تولا،
تېخى ئىنسان يېنىغىمۇ بارمىغان،
كۈھى ئاپەت، تىلىسىم، مۈشكۈل... تەكتىگە
يېتىپ، سىرلىق يىلتىزىنى قازمىغان.

ئالەم سىرى شۇنچە ھەيۋەت، سىرلىقمۇ،
زادى ئىنسان يېتەلەمدۇ تەكتىگە؟...
ياق!...

ئىنسانلار كۈچلۈك ھامان ۋە غالىپ،
ئۇ ئالەمنى سالار چوقۇم لەرزىگە.

چىگىشلەرنى ئىنسان قولى يېشىدۇ،
تىلىسىملارغا ئەقلى ئاچقۇچ تاپىدۇ.
ئىرادىسى، ئىجتىھادى مۈشكۈلنىڭ
گەجگىسىگە دەسسەپ تۇلپار چاپىدۇ.

* * *

كەڭ ئاسمانغا زوقۇم بىلەن باقمىەن،
مۇئەللەقتە گويا قانات قاقمىەن.
قۇچاقلىشىپ قۇياش بىلەن، ئاي بىلەن،
نۇرغا سىڭىپ يەرۇ-كۆككە ئاقمىەن.

تەپەككۈرۈم پەرۋاز قىلار بەھوزۇر،
ئۇ ئالەمنى چاقماقتىن تېز كېزىدۇ.
شوتا بولساق يەر - ئاسمانغا، دوستلىرىم،
كۆڭلۈم ھامان شۇ ئارزۇدا ئۆزىدۇ...

ئارزۇ ئۈچۈن لازىم قەيسەر ئىجتىھات،
ھە، ئۇنىڭسىز ئارزۇلىرىڭ كۈلمەيدۇ.
ھالال تەردىن ئالتۇن قەسىر ياسايسى،
ئۆمۈر ئۆچەر، ئەمما ئەجىر ئۆچمەيدۇ.

مەن ھاياتقا كەلدىم قايتىدىن

يىللار ئۆتۈپ، ئۇلغىيىپ يېشىم،
ئورتا ياشقا بوپتىمەن تالىق.
ئۆز - ئۆزىگە سوئال قويىمەن:
نە ئىش قىلدىم شۇ ياشقا لايىق؟

بۇ ھاياتنىڭ مەنىسى نىمە،
يەتتىم ئۇنىڭ قەدرىگە قانداق؟
ئەلنىڭ شاتلىق ۋە قايغۇسىغا
بولدۇممۇ، يوق مەنىمۇ تەڭ ئورتاق؟...

بەردى جاۋاپ ئۆتكەن كۈنلىرىم:
ئۆتتى ياشلىق لاي سۈدەك ئېقىپ.
يوق "ئەپسۇس"نى ئالغۇدەك قاچا،
مېگىش لازىم ئالدىغا بېقىپ.

ۋاراقلىدىم ئۆتكەن ئۆمۈرنىڭ
دەپتىرىنى يەنە ئاختۇرۇپ.
ۋەتەن ئۈچۈن تۈزۈكەرەك تۆھپە
تاپالمىدىم زادى ياقتۇرۇپ.

قۇرۇق ئىكەن ھايات دەپتىرىم،
ئالتۇن ياشلىق بىكار ئۆتۈپتۇ.
ئەل ئالدىدا، ۋىجدان ئالدىدا،
ياشلىق ئۆمرۈم قەرزگە پېتىپتۇ.

خىجىللىقتىن قىسىلدى يۈرەك،
تەرىپلەش تەس تىل بىلەن بۇنى.
ئەيىپلىكمەن! ئەمما، ئانا ئەل،
ئاتىمىدى ئەيىپلىك مېنى...

ئېخ!... ۋەتىنىم — سۈيۈملۈك ئانام،
چۈشىنىمەن سېنىڭ قەلبىڭنى.

نى - نى ئۆمەت، نى - نى ئىشەنچە
ئۆستۈرگەنتىڭ تۆكۈپ ئەجرىڭنى.

مەن خىجىلمەن سېنىڭ ئالدىڭدا،
مىۋىسى يوق دەرەخلىگىمگە.
بىراق، مېنىڭ بەدەنلىرىم ساق،
باق ئەمدىكى بۇ باھارىمدا
قايتا ياشناپ چىچەكلىشىمگە.

چىچەكلىرىم شەربەتلىك مېۋە،
خىجالتىم ئوزۇق ئەھدىمگە.
مەن ھاياتقا كەلدىم قايتىدىن
ساۋاقلارنى پۈكۈپ قەلبىمگە.

يۈك بولمايمەن، ئەلنىڭ يۈكىنى
كۆتەرگۈچى دۇلدۇل بولمەن.
ئەل بېغىدا ئەل ئۈچۈن پەرۋان،
كۈيى باھار بولبۇل بولمەن.

جەڭگاھلاردا يالقۇن بولمەن،
يالقۇندىكى ئالتۇن بولمەن،

كۆۋرۈك ئەمەس، دەريا-دېڭىزدا
ئۆركەشلىگەن شاۋقۇن بولمەن؛

چاقماق بولۇپ بۇلۇت يارىمەن،
كاراپ بولۇپ دولقۇن يارىمەن،
ماياك بولۇپ ساھىل كۆرسىتىپ،
كويىتقا قارشى ماڭمەن.

* * *
مەن ھاياتقا كەلدىم قايتىدىن،
ساۋاقلارنى پۈكۈپ قەلبىمگە.
يۈرىگىمدىن ئەمەل قىلىمەن
قىلغان لەۋزىم، قەسەم-ئەھدىمگە.

چۈشەندىمكى، ھايات دىگەن سۆز
ئىكەن ئىكەن كەڭرى مەنىگە.
ئۇلۇغ ئىكەن تامچە قەتىرىمۇ،
چىن كۆڭلۈڭدىن ئاتىساڭ ئەلگە.

ھالال تەرىم-ئىجادىم بىلەن
مەن قەرزىمنى قىلىمەن ئادا.
مەڭگۈ مەزمۇت "ۋېنتا" بولمەن
ئەلنىڭ بۈيۈك پاراۋۇزىدا.

1982 - يىل فېۋرال.

نۇرمۇھەممەت زامان

نېفىت شەھىرىدە

(چاتما)

پولات ئېقىم

بۇ يەردە ۋاقتىنىڭ ئەۋزەللىكى زور،
سېزىلەر ھەر مىنۇت ئالتۇندىن قىممەت.
كۈن بىلەن، ئاي بىلەن سۈرئەت تالىشىش
ھەر ئىشچى قېنىغا سىڭگەن پەزىلەت.

ماڭىدۇ بەس-بەستە ئىشچىلار سەھەر،
يوللاردا ھەر ياندىن جەڭگاھقا قاراپ؛
گوياكى ئاقتاندەك ھەيۋەتلىك ئېقىم،
ئۆركەشلەپ بىپايان دېڭىزغا قاراپ.

تۇرۇبلار

قارىسام مەن ئىگىزدىن پەسكە،
تۇرۇبلار ياتار يانمۇ-يان.

ئۆركەش ياساپ ئاقىدۇ نېفىت،
تومۇرلاردا ئاققان كەبى قان.

ئىشچىلارنىڭ سوغىسى، مېھرى
تۇرۇبىدا دولقۇنلاپ تاشقان.
ئاشۇ نېفىت دولقۇنى بىلەن
ۋەتىنىمىزنىڭ قۇدرىتى ئاشقان.

پېچ ئالدىدا قەھرىمان ئىشچى

پېچ ئالدىدا قەھرىمان ئىشچى،
يالقۇنلايدۇ يۈزلىرىدە نۇر.
قانچە تاڭنى ئاتقۇزدى شۇنداق
پېچ ئالدىدا تۇرۇپ ئۇ مەغرۇر.

ئىرادىسى پولاتتەك ئۇنىڭ،
پىسەنت قىلماس يالقۇنلۇق ئوتقا.
دەريا-دەريا نېفىتنى ئايرىپ،
شان كەلتۈرەر بۇ ئانا يۇرتقا.

سېخ مۇدىرى

ئۇ ئۆتمۈشتە خاڭ ئىشچىسىدى
قەلبى دەرتكە، ئەلەمگە تولغان.

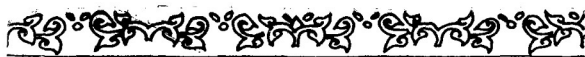
كۆرمىدى ھىچ كۈنىنىڭ نۇرىنى،
جاھان ئاگا بولغاچقا زىندان.

كومپارتىيە بولۇپ باش پانا
قۇتقۇزغاچقا ئۇنى قۇللۇقتىن.
ئۇ شاتلاندى دىللىرى يورۇپ،
نۇرغا تولغان دەۋر مېھرىدىن.

نەنىۋەندە يانغان پەزىلەت
نۇرلاندۇردى ئۇنىڭ دىلىنى.
نېفىت شەھىرى يارىتىش ئۈچۈن،
چۈشتى ئۇ چىڭ باغلاپ بېلىنى.

مۈشكۈللەرنىڭ توسقۇنلىرىدىن
يېرىپ ئۆتتى بۇ "تۆمۈر ئادەم".
پارتىيىمىز كۆرسەتكەن يولدا
ئالغا قاراپ تاشلىدى قەدەم.

گويا گاڭدەك تاۋلىدى ئۇنى
ئىنقىلاپنىڭ ئۇلۇغ بورىنى.
پېچ ئالدىدا تۇرار مەردانە
ئۇ — جەڭگىۋار سېخنىڭ مۇدىرى.
1979 - يىل فېۋرال.

تۇرسۇننىياز

غەزەللىەر

ئون يىلغا خىتاپ

خىتاۋىم شۇ ساڭا ئون يىل: گۈزەل ياشلىق چېغىمنى بەر،
بۈگۈن قاردەك سۈپەت كىرگەن قارا قۇندۇز چېچىمنى بەر.

نەزەر سالسام چىرايىمغا كى ئەينەكنى قىلىپ شاھىت،
كىرىپتۇ مىڭلىغان قورۇق، قىزىل گۈلدەك يۈزۈمنى بەر.

كۆيۈپ ئۆچتى ھايات شامى سېنىڭدە بىمۋاقىت قانچە،
چاناقىن سەل كەبى ئاققان گۇناسىز كۆز يېشىمنى بەر.

ئېچىلماي گۈل غازاڭ بولغان، كى بۇلبۇلغا ئۇۋال بولغان،
باغۋەنسىز قۇرۇپ كەتكەن، يېشىل بوستان بېغىمنى بەر.

جىمى پەسلىڭ گويا قىشتەك، قۇچاق ئاچتى زىمىستانغا،
چىچەك پەسلى باھارىمغا قوشۇپ جەننەت يېزىمنى بەر.

كشى ئالداپ قۇرۇق ساندا ۋەزىيەتتىن ھوسۇل ئالماي،
ھەقىقى مۇل، باياشاتلىق، ئىسىل ئالتۇن كۈزۈمنى بەر.

مىنۇت كۈندەك، كۈنىڭ يىلدەك قىيىن ئۆتتى قىيامەتتە،
تاياق-كالتەك، ھاقارەتتە كىشەنلەنگەن تىلىمنى بەر.

قىلىپ مەھرۇم ھاياتىمنى خوشاللىقتىن. مۇھەببەتتىن،
”سېرىق مال“ دەپ پىچەتلەنگەن گۈزەل ناخشا-سېزىمنى بەر.

خاراپ بولدى زامانىڭدا تۈمەن مىڭ مەرىپەت ئەھلى،
كۆيۈپ ئوتتا چۈچۈل بولغان كىتاپ، داستان — جېنىمنى بەر.

مانا ئۆزگەردى بۇ دەۋران، ئايان بولدى سىرىڭ بىزگە،
چېكىنمەيدۇ يەنە تارىخ، قېنى ئالتۇن چېغىڭنى بەر.
1977 - يىلى، قەشقەر.

كشى

خارۇ-زار بولماس جاھاندا يۇرتىنى سۆيگەن كشى،
ھەر زامان ئانا ۋەتەننىڭ ئىشىقىدا كۆيگەن كشى.

شان قۇچۇپ ئۆمرى-ھاياتى، ساقلىنار نامى ئەبەت،
ئەل ئىشىغا جان پىدا قىپ، تىك تۇرۇپ ئۆلگەن كشى.

ئەڭ سۆيۈملۈك، ئەڭ ئەزىزدۇر نەگە بارسا بەختىيار،
چىن ئىجات مېھنەت بېغىغا ئەجرىنى تۆككەن كىشى.

تەڭتۇشى يوق بىباھادۇر، ھۆرمىتى ئالەمگە تەڭ،
كەلگۈسى ئەۋلات غېمىنى قەلبىگە پۈككەن كىشى.

خەسكە ئوخشاش قەدرى بولماس، ھەممە يەردە خارۇ-زار،
نام-ئاتاق، شۆھرەت كويىدا غەم قىلىپ ئۆتكەن كىشى.

مىڭ ئۆلۈپ، مىڭ رەت تىرىلسۇن، شۇندىمۇ بىئېتىۋار،
قاغا قونماس دۆڭگە ئوخشاش تۆھپىسىز كەتكەن كىشى؛

ئۆز بىلىپ تۆكسەڭ سىرىڭنى، دوست بولالماس ھىچقاچان،
ئالدىدا دەردىڭگە يىغلاپ، كەينىدىن كۈلگەن كىشى؛

ئەستە تۇتقىن ئەي نىيازى، سۈرىتى ئادەم ئىرۇر
باشقىلارنىڭ كۆز يېشىنى مەي قىلىپ ئىچكەن كىشى.

باشقىچە

كۆر، بۈگۈن كەلدى باھارىم، يەرۇ-ئاسمان باشقىچە،
ھەر چېچەكتە مىڭ تەبەسسۇم، لالە-رەيھان باشقىچە.

باغدا بۇلبۇل بەزمە قۇرسا، ئۇن قاتار كاككۇك كېلىپ،
مەشۇغى گۈل-غۇنچىلارغا ئىشقى خەندىن باشقىچە.

تاڭ ساباسى ئەركىلەپ سۆيسە يۈزىنى ناز بىلەن،
ئوينىشار تاڭدا پەرىلەر، قەلبى گۈلخان باشقىچە.

كەتتى كەلمەسكە چىچەكنى تۆككۈچى سۈرۈن بۇلۇت،
چەشمىسى ئارزۇ-ئۈمىتنىڭ دىلدا فونتان باشقىچە.

كەڭ زېمىن-گۈلشەن دىيار ئاچقان ھاياتقا خۇش چىراي،
ئىنتىزار قايناق چېلىشقا مەركە-مەيدان باشقىچە.

ئەل-ۋەتەن مېھرى يۈرۈشتە تەنگە جان، جانغا مادار،
سالىدى ئات كۈتكەن نىشانغا بارچە ئىنسان باشقىچە.

بۇندا باغۋەن، گۈلچى قىزنىڭ ھۆرمىتى ئالەمگە تەڭ،
ۋەسلىگە يەتكەن گۈلدەك ئارزۇ-ئارمان باشقىچە.

بۇندا مېھنەت، كەشپىياتنىڭ قىممىتى ئالتۇنغا تەڭ،
شان-شەرەپ قۇچسا كىمكى تىلدا داستان باشقىچە.

قىلسا جۈرئەت، كۈچ - جاسارەت ئىلىم - ئېرىپان ئالدىدا،
بار ئاڭا مارىسقا قەدەر چىقماقتا ئىمكان باشقىچە.

تارتىدۇ دىلنى تۈمەن مىڭ مۆجىزە ھەر كۈنلۈكى،
قانچە يازساڭ، شۇنچە ئازدۇر، بۇندا ئىلھام باشقىچە.

ئەي نىيازى، ئۆتسە ئۆمرۈڭ شۇ گۈزەل بوستان ئارا،
قالمىغاي ئەردى سېنىڭدە قىلچە ئارمان باشقىچە.
1980 - يىل ئاپرېل

فاخشام

تۆرەلدىم زەۋقى ئىشقىڭدىن، تېنىمگە جان كىرىپ ناخشام،
توغۇلدۇم ھىس - خۇمارىڭدىن ھاياتقا كۆز ئېچىپ ناخشام.

ئۇنىڭ بولدى يەنە دەسلەپ قۇلاققا كىرگىنى مۇڭلۇق،
بۆلەندىم ئەللىيىڭ بىرلە، بۆشۈكنى باخ ئېتىپ ناخشام.

يېتىلدى تەنلىرىم ئوتلۇق، يېنىپ تۇرغان گويا چوغدەك،
لىرىكاڭ پىلتىسى دائىم يۈرەككە ئوت يېقىپ ناخشام.

غېمى قايسى ھاياتىمنىڭ جاھاندا بىلىمدىم ئەسلا،
مۇھەببەت جامىدا سۆيگۈ شارابىڭنى ئىچىپ ناخشام.

ئېشىپ مۈشكۈل داۋانلاردىن سەپەردە ھارمىدىم رىئازى،
پەلەككە ياڭرىغان ئەۋجىڭ كۈچۈمگە كۈچ قېتىپ ناخشام.

بېشىمغا ھەر بالا كەلسە، ياشاشتىن قىلمىدىم پۇشمان،
ئۆمىت نۇرۇڭ كېلىپ غالىپ، ئۆلۈمنى ھەم يېڭىپ ناخشام.

دىدىم ھەر ئان سېنى تىڭشاپ: "قېنى سەن ئەي گۈلى رەنا؟"
سېنى ئېيتقان نەفسەدەك پەرىنى يات ئېتىپ ناخشام.

پەخىرلەندىم گادايللىقتىن، ئۇچامدا تۇرسىمۇ جەندە،
ئۆزەمنى چىن بەختلىكلەر قاتارىدا سېزىپ ناخشام.

ئاتالدىم بۇلبۇلى شەرقنىڭ، جاھان گۈلزارىدا قانچە
مۇقامىڭ شەۋكىتى تۆردىن ھەمىشە جاي بېرىپ ناخشام.

بېشىم يەتتى يەنە كۆككە يېڭى دەۋران - باھارمىدا،
زامانىم باغۋىنى دىلبەركى قەددىڭگە يېتىپ ناخشام.

تۆرەلدىم بىر سېنى ئويلاپ، ياشاپ كەلدىم سېنى توۋلاپ،
ئۆلۈپ كەتسەم نىمە ئارمان ئۇنۇڭگە ئۇن قېتىپ ناخشام.

نە ھاجەت كۆز يېشى ئەلنىڭ، نىيازى مىڭ تۈمەن رازى،
قويۇشسا قەۋرىگە دوستلار سېنى بىر رەت ئوقۇپ ناخشام.
1981 - يىل قەشقەر.

مەتەن ھەزرەت

ئۈچ شېئىر

باھار دېمەك

باھار ھەققىدە بولدى غۇلغۇلا،

سەن دېدىڭ:

“يېشىللىقتۇر باھار بەلگىسى.”

ياق،

بىرلا يېشىللىق

باھار پەسلىگە سىمۋول ئەمەس.

باھار دېمەك

تۈمەن گۈل - چىچەكنىڭ كۆركى - جىلۋىسى،

تۈمەن خىل رەڭلەرنىڭ نامايەندىسى.

ئۆكۈزگە ھەدھىيە

تەبىئەت دۇنياسىغا

سەن بۇرۇن يارالغانمۇ ياكى ئىنسانمۇ،

بۇ توغرىدا ساۋادىم تۇتۇق.
بىراق قەلبىمدە،
ئەي، جېنى تۆمۈر، قەدىردان جانىۋار
ھۆرمىتىڭ ئۇلۇغ.

چۈنكى سەن،
ئادەم بالىسى
بۇقوسا تۇتۇشنى بىلگەندىن بېرى،
كەلدىڭ ئۇلارنىڭ ھەمراھى بولۇپ.
شۇڭا ئۇلارنىڭ نەزىرىدە
كۆرۈنسەن ھامان
بارچە مەخلۇقلارنىڭ بەرناسى بولۇپ.

قالغاچ بەرگەندە كۆكلەمدىن خەۋەر،
پەيدا بولسەن ھەممىدىن بۇرۇن
ھور كۆتىرىلىپ تۇرغان قىرنىڭ باغرىدا؛
قوللىرى قاداق،

بىراق ۋۇجۇدى
ئۆمىت بىلەن ياشارغان دىخان ئالدىدا.

تونۇر تەپتىدەك تومۇز ئىسسىقى،
ئۆتەر ئۆمرۈڭ خامان يۇمشىتىپ.

كۈز ئايلىرىدا
بويۇنلىرىڭ بولىدۇ يېغىر
ساپان سۆرەپ،
قاتقان تۇپراقنى قايتا بوشىتىپ.

قار كېچىپ يۈرۈپ
قەھرىتلىق ئاياز كۈنلىرى،
دىخان ئۈچۈن توشۇيسەن ئوتۇن.
قىش كېچىلىرى تارتىسەن جۇۋاز،
ئاھ، بۇ كۈنلەرنىڭ تۈنلىرى ئۇزۇن...

پەقەتلا ئوت - خەس،
ھەممىشە شۇدۇر
سېنىڭ ئۈچۈن يىمەكلىك - ئوزۇق.
بىراق سەندە بار
پولاتتەك چىدام،
ئۇرغۇپ تۇرىدۇ جىسمىڭدا سېنىڭ
كۈچ - قۇۋۋەت تولۇق.

مېھنەتتۇر ئىشلىك،
ئۆمرۈڭ مېھنەتتە ئۆتىدۇ پەقەت.
ئەمما، ھېچقاچان،

ھىچبىر كىشىدىن
ھەققىنى سۈرۈشتە قىلمايسەن ئەبەت.

تارىختىن بېرى
ئاشۇ پېتى كەلدىڭ سەن ياشاپ.
تەرلىرىڭنى،

ھاياتىڭنى
كىشىلەرنىڭ بەختىگە ئاتاپ.

زەنجىر چاقلىق پولات ئۆكۈزلەر
يەڭگىللەتمەكتە يۈكۈڭنى بۈگۈن.
خوجايىنلىرىڭنىڭ ھاياتى كەبى
يارالماقتا بەختلىك چاغلار،
ھالاۋەتلىك كۈنلەر سەن ئۈچۈن.
بوقۇسلار، ساپانلار ھەتتا،
تارىخ مۇزېيىدىن ئالىدۇ ئورۇن.

چۈشەندۈرگەندە نەۋرىلەرگە بىز،
بۇ ئەگرى ياغاچنىڭ نىمىلىگىنى،
سېنىڭ تۆھپەڭنى قىلىمىز بايان
بۇ توغرىلىق بولغاندا پاراك،
سېنىڭ مىسلى تەڭداشسىز رولۇڭ.

كشىلەر كۆڭلىدە بولىدۇ ئايان.
 دىمەك، سېنىڭ ئەجىر-تۆھپەڭنى
 ئۇنتۇمايدۇ مېھنەتكەش دىخان.
 ئۇنتۇمايدۇ سانائەت دەۋرى،
 ئۇنتۇمايدۇ تارىخ ھىچقاچان.
 1980 - يىل ئىيۇن.

ئوغلۇمغا

ئەي ئوغلۇم!
 كۆڭلۈمنىڭ ئارامى،
 ۋۇجۇدۇمنىڭ بىر پارچىسى،
 ھاياتىمنىڭ داۋامى.
 ئۆسكىن تىرىك ئادەم بولۇپ،
 بولۇپ قالمىغىن جانسىز
 كۆلەڭگەم - سايەم،
 ۋۇجۇدىڭدا قىلسۇن تەنتەنە
 ئارزۇيۇم - غايەم.

يېتىلگىن روھىمنىڭ ئوبرازى بولۇپ،
 ۋە بولغىن

ئېگىلمەس - سۇنماس

ئىرادەنىڭ نامايەندىسى،
كۆتەرگىن چىدام بىلەن
قانچىلىك ئېغىر بولسىمۇ،
ئىلىم - پەننىڭ يۈكى - جەۋرىسى.
ساڭا تەئەللۇق بولغۇسى
شۇ چاغ،
كېلىچەك دۇنيا،
پارلاق كەلگۈسى.

1980 - يىل ئاۋغۇست.

مۇھەممەت سىدىق تۆمۈرى

دالا كۈيلىرى

ئۆس، مايسىلار!

شىلىدىرلاپ يۇمران مايسا زوق قوزغىتىپ،
بىر لىرىك نەزمە يازار دىل بېتىگە.
ئۇيۇقنى سۆيگەن كېۋەز دالاسىغا
قارساڭ يەتمەيدۇ كۆز چەت - چېتىگە.

ئوت ئوتاش ماشىنىسى ئىشلەر ئەپلىك،
چۈنەك ۋە قاشلار تۈپ - تۈز، شۇنچە رەتلىك.
بوۋاقتەك تەلپۈندۈ يۇمران مايسا،
قۇمساڭغۇ تۇپراق ئىسىل، كېۋەز ئەتلىك.

ئۆس! قېنى، شاخلاپ تېزىرەك ئەي مايسىلار،
رەڭمۇ - رەڭ گۈللىرىڭگە تەشنا قەلبىم.
نە رەڭدار گۈللىرىڭنى، ئىلھام كانىم -
مول - ھوسۇل تاغلىرىڭغا ئاشنا قەلبىم.

مول ھوسۇل ئۈچۈن

ياپ-يېشىل بۇغداي لەرزىسى يەلپۈندۈ،
تويۇنۇپ تۇتماقتا دان ئالتۇن باشاق.
ئاغزىغا ماسكا تارتقان ئاچا-سەگىل
يۈرمەكتە دورا چېچىپ، مېھنەت قايناق.

كېيىنەك گۈلزار ئارا ئۇچقىنىدەك
ئىشلەيدۇ ئېتىز ئاتلاپ ئوماق قىزلار.
شات-خورام ئۆتكۈزمەكتە ياشلىغىنى
مول-ھوسۇل تويلىرىغا ئامراق قىزلار.

گۈزەل كېچە

ساي-ئېدىر تولغان دەريا شاۋقۇنىغا،
تەبىئەت شۇنچە بايدۇر شوخ كۈيلەرگە.
تولۇن ئاي ئۈزەر سېپىپ كۈمۈش نۇرلار،
جىلۋىلىك بېقىپ ئىشچان يىگىتلەرگە.

چايقلار يېشىل بۇغداي ئۇسۇل ئويناپ،
دان سۈيى قاندۇرماقتا ھەر تۈپ غولىنى.

سۇچىلار ناخشا ئېيتىپ ئىشلەر خۇشۋاق،
ئاسرايدۇ زايا قىلماي تامچە سۈنى...

كەتمەنلەر پارىلدايدۇ قىلىچ ئوخشاش،
كۈۋەجەپ ئاقار سۇلار تىنماي ئويناپ،
قىزغىن ئىش بىلەن ئۆتۈپ گۈزەل كېچە،
كۆرۈندى تاڭ شەپقى چوغدەك چاقناپ.

1983 - يىلى ئىيۇل.

ئابدۇغېنى سىيت

ئىككى شېئىر

چۆلدە

چېكىلگەن ئەۋرىشىم يەڭلىغ تۈمەن دىل رىشتىسى چۆلدە،
مۇقەددەس بۇ ئانا يۇرتنىڭ نېفىت - كان ئىشچىسى چۆلدە.

يىغىپ بارچە پىكىر - زېھنىن ئۇلۇغۋار ئارزۇدا ياندى،
ياراتتى مۆجىزە - تۆھپە بۇ سەپنىڭ ئۈستىسى چۆلدە.

گۈرۈلدەپ كېچە ۋە كۈندۈز پايانسىز دەشتى - سەھرادا،
قۇدۇقلار ئاچتى يۇلتۇزدەك قوشۇننىڭ، ئۈشكىسى چۆلدە.

زېمىن چاڭ كەلدى شۇ كەمدە تېشىپ زۇمرەت باياۋاندىن،
پەلەككە چاچتى شوخ فونتان بوروۋاي - ۈشكىسى چۆلدە.

كېسىپ كەڭ ۋادىنى ھەريان سوزۇلغان تۇرۇبىدىن جۇشقۇن،
بولۇپ جەم شارقىراپ ئاقتى ئەجىرلەر قەترىسى چۆلدە.

ھايات تەۋرەندى شاتلىقتا كۈلۈپ رەناسى ئىقبالنىڭ،
چېكىلدى ساپ يۈرەك قاندىن سائادەت كەشتىسى چۆلدە.

بولۇپ قاينام ھايات بەرپا گويا شەھىرى ئەزىم بۇندا،
كۆرۈندى يېڭى ئىستىقبال — ھاياتنىڭ ئەتىسى چۆلدە.
1983 - يىل ئىيۇل.

ئۇستاز

ئەزىم دەريا دىسەم ھەقلىق ساڭا ئەل ھۆرمىتى ئۇستاز،
تارالغان يۇرتقا - ئەتراپقا پەزىلەت شۆھرىتى، ئۇستاز.

قولۇڭدا ۋايىغا يەتتى ساناقسىز كەشپىيات ئەھلى،
ۋەتەنگە جان پىدا، سادىق، مۇنەۋۋەر خىسلىتى، ئۇستاز.

مەھەللە كەئىبىسى ھوجراڭ چىراق ئۆچمەيدۇ ھەر تۈندە،
بېغىشلانغان ئۇلۇغ ئىشقا قەدىرلىك مېھنىتى، ئۇستاز.

ئۆتەر چىن مەنىلىك ئۆمرۈڭ يولىدا مەرىپەت - پەننىڭ،
چىكەڭدىن تامچىغان تەرنىڭ باھاسىز قىممىتى، ئۇستاز.

نادان ئېرىدىم، بىلىم بەردىڭ، دىلىمدا ياندى نۇر - مەشئەل،
دىدىم ھەر جۈملە لەۋزىڭنى ئىلىم - پەن شەرۋىتى، ئۇستاز.

تالاي شاگىرت يېتىشتۈردۈڭ: بىرى ئالىم، بىرى دوختۇر،
ۋە ياكى ئاگرونوم، شائىر... گويا تاغ غەيرىتى، ئۇستاز.

چاينىلار قۇتىرىغان چاغلار پەلەك چۆرگۈلدى تەتۈرگە،
ئازاپ چەكتىڭ بولۇپ تۇتقۇن يېغىپ ياۋ كۈلىپتى، ئۇستاز.

سەپەردە سەن بۈگۈن ئىقبال يولىدا بىز بىلەن بىللە،
گويا چاقماق پەلەك ئۆزى — بورانقۇش سۈرئىتى، ئۇستاز.

كۆچەتلەر قايتىدىن كۆككەپ باراقسان بولدى ئەجرىڭدە،
بېرىپ ئەلگە ھامان ئەلۋەك شېكەر، بال نېمىتى، ئۇستاز.

سېنى دىلىدىن قەدىرلەيدۇ (ئەگەر ئۇ بولسا چىن ئىنسان)
ۋە دەيدۇ پەللە ئۆرلەشتە ئەجەپ چوڭ جۈرئىتى، ئۇستاز.

ئانا مەكتەپ گۈزەل باغچا ئۆزەڭ باغۋەن ئاشۇ باغدا،
ئەنە ئالدىڭدا كۈتمەكتە يېڭى ئىش نۆۋىتى، ئۇستاز.
1981 - يىل، يانۋار.

مەتقاسىم مەتەنسىياز

ئىككى شېئىر

يېزا يولى

ماڭغان كەبى راھەتلىنىپ دۇلدۇل بىلەن،
يىگىت كېلەر ۋەلسىپىتلىك تاشيول بىلەن.

غىلدىرلايدۇ قاتارلىشىپ "شەيتان" چاقلار،
مىنگىشىدۇ بەزەن چوكان، شات قىزچاقلار.

لەپىلدەيدۇ زەر ياغلىقلار يەڭگىلىگەنە،
كۈلكە چىقار چېكىلگەندەك جانان چىنە.

ئات - ئېشەكلەر ھارۋىلارنى ئىلدام سۆرەپ،
"شەيتان" چاقتىن ئۆتمەكچىدەك چاپار ھە دەپ.

ئاشلىق باسقان قول تىراكتور، چوڭ تىراكتور،
سىگنال بېرىپ ئۆتۈپ كېتەر شوپۇر مەغرۇر...

ئىككى يېقى دەرمەخزارلىق تۇتاش كەتكەن،
ئۆستەڭلەردە سىمونت كۆۋرۈك پۇختا ئەتكەن.

ۋەلسپىتتىنى سۆرمەيسىز ئۆيلەرگىچە،
چەت كۆرمەستىن پىكاپ كېلەر دۈيلەرگىچە.

يولۇچىلار پىخىلدىماس چۆمۈپ تەرگە،
توپا - توزاڭ قونمايدۇ ھەم چىكىلەرگە.

شەھەرمىكىن دەيسىز شۇنچە تازا يولى،
بۇدۇر يېڭى بىنا بولغان يېزا يولى.
دەيمىز ئۇنى پەخىرلىنىپ كۈمۈش لېنتە،
بېشى بېيجىڭ، ئاخىرى بار ھەر بىر كەنتتە.

ئۆزگىرىشلەر ھىكمىتى

نەگىلا باقسام زىرائەتلەر بەلەن - بولۇق ئىكەن،
چۈپ باشاق ھەر تۈپ قوناقتا، دانلىرى تولۇق ئىكەن.

شۇنچە كۆپ غوزەك كېۋەزلىكتە، كىرىپ كەتتىم چۆكۈپ،
كۆپ تېرىلگەندىن كېيىنكى بۇ تېخى قالدۇق ئىكەن.

چوڭ لىگەندىن گەم ئەمەس ئاپتاپپەرەسنىڭ باشلىرى،
تاختىدا قوغۇن ساناقسىز، شاپتۇلى سۇلۇق ئىكەن.

قىر ۋە ئۆستەڭ بويىدا شاخلاپ زاراڭزا ئوخشىغان،
راستلا ”يەر-ئالتۇن قوزۇق“، كەڭ ئالقىنى ئوچۇق ئىكەن.

قايسى جەننەت بېغى بۇ دەپ زەڭ قويۇپ باقسام قاراپ،
دەل بۇ جاي ماڭا تونۇش ”قاغىش قېپى شورلۇق“ ئىكەن.

پەسلىدىن ئىش ئىلگىرى، ئاي-كۈن ساناپ مۆلچەرلىسەم،
ئويلىدىم: بۇ يىل دىخانىڭ ئامىتى ئارتۇق ئىكەن.

مولچىلىققا مەس بولۇپ كىردىم باراقسان ھويلىغا،
قارشى ئالدى بىر بوۋاي خوش چېھرى زەپ نۇرلۇق ئىكەن.

ئاق ناۋاتنى تىلدى ئۇ، كەلتۈردى ئامۇت ۋە ئۈزۈم،
تىلىدىن تامدى شېكەر، كۆڭلى زاماندىن توق ئىكەن.

”يولنى تاپقاندا ئىش تېز، ئۆزگىرىشمۇ تېز بولار...“
دەپ ماڭا ھىكمەتنى يەشتى، ھەر سۆزى يوللۇق ئىكەن.

ۋاھىتجان غوپۇرى

ئۈچ شېئىر

باھارىمىز ئەڭ گۈزەل

يېشىللىققا ئورالغان باھارىمىز ئەڭ گۈزەل،
بارچە گۈل تەڭ ئېچىلغان گۈلزارىمىز ئەڭ گۈزەل.

ئىجات - ئەمگەك قاينىغان، نۇرغا تولۇپ ياشىغان،
خەلقى ئەركىن يايىرىغان دىيارىمىز ئەڭ گۈزەل.

ئاقار شاتلىق دەرياسى، ياغار ياڭراق ناۋاسى،
سائادەتنىڭ ئاساسى دەۋرانىمىز ئەڭ گۈزەل.

زىمىستاندىن قۇتۇلغان، زور شىجائەت جۇش ئۇرغان،
شات كۈلكىگە يار بولغان، رۇخسارىمىز ئەڭ گۈزەل.

بىزگە پۈتمەس كۈچ - مادار، چەكسىز بەخت - ئىپتىخار،
سوتسىيالىستىك بەختىيار دەۋرانىمىز ئەڭ گۈزەل.
1982 - يىل ئاپرېل.

ئۆچمەس ئوت

توننا-توننا كۆمۈر توپلاپ،
ئوت ياقساڭمۇ ئاسمان پەلەك؛
بىر يىل كۆيەر، ئۈچ يىل كۆيەر...
ئۆچەر ئاخىر توزۇپ كۈلدەك.

لېكىن مېنىڭ بىر ئوتۇم بار،
ئۆمرۈم بويى ئۆچمەيدىغان.
ئۆچۈرەلمەس ئۇنى ھىچكىم،
ھەتتا بوران، جۈت-شۈبەرغان.

بۇ ئوت — ئانا ۋەتەن ئىشقى،
ئۆچمەس گۈلخان يۈرگىمدە.
بۇ ئوت ماڭا بېرىپ غەيرەت،
كۈچ بېغىشلار بىلىگىمگە.

دەرەخ ۋە ياپراق

بولغاچ دەرەخ كۆكلەر ياپراق،
غولغا مەھكەم تۇتاشقاچقا.

ياپراق ئېلىپ غولدىن ئوزۇق
ۋۇجۇدىغا ئورناتقاچقا.

ئانا ۋەتەن تىرمەن يىلتىز —
تارتقان مىسلى ھەيۋەت چىنار.
مەن غولدا ئۆسكەن ياپراق،
دىلدا ئۇنىڭ مېھرى يانار.

شۇڭا كۆكلەپ ياشىرىمەن،
ئاشۇ چىنار پاناھىدا.
بېغىشلايمەن زىننەت ئاڭا،
كۈرمىڭ ياپراق قاتارىدا.
1983 — يىل سېنتەبىر.

نېمە تۇللا ئەبەيدۇللا (ئۆزبېك)

ئىككى شېئىر

كىتاپ (مۇخەممەس)

ياشلىغىمدىن ماڭا ئۆلپەت، ياخشى يار بولدۇڭ كىتاپ،
ھەرقاچان مۇڭداشچى، دوستۇم - غەمگۈزار بولدۇڭ كىتاپ،
بەخش ئېتىپ روھىمغا ئىللىقلىق، باھار بولدۇڭ كىتاپ،
ئوينىتىپ قوينۇڭدا ئەركىن، لالزار بولدۇڭ كىتاپ،
ئوقۇسام ھەر دەم سۆيۈپ مەن، كۈچ - مادار بولدۇڭ كىتاپ.

مەن ئوقۇشنى تەمتىرەپ بىلگەن ئاشۇ كۈندىن بېرى،
ئىزدىنىپ ئالدىم بىلىمى، بولىدىم بىر دەم نېرى،
شۇڭا تەزدىن يۇيۇلۇپ دىل ئەينىگىمنىڭ داغ - كىرى،
تولدى قەلىمگە پەۋەس پەن - مەرىپەتنىڭ نۇرلىرى،
سەن ۋۇجۇدۇمغا گويا خۇش بۇي ئىپار بولدۇڭ كىتاپ.

سەن ئەقىل - ئىدراك، پاراسەتنىڭ باھاسىز گۆھىرى،
يىڭىندە قازغان قۇدۇقتىن سىرغىغان سۆز كەۋسىرى،

سەنكى مېھنەت مەھسۇلى، ئىدراك - ئەقىلىنىڭ مەھسۇلى،
سەن بىلىم ئاشىقلىرىنىڭ ئەڭ قەدىرلىك دىلبىرى،
ئىشقىۋاز بۇلبۇلغا چەكسىز مۇرغىزار بولدۇڭ كىتاپ.

سەن ھەقىقەت مەجمۇئەسى، بەلكى پارلاق قامۇسى،
سەن قاراڭغۇ دىل ئۆيىنىڭ شامچىراغى، پانۇسى،
سەن ھايات ھەم كائىنات تىلىملىرىنىڭ ئاچقۇچى،
سەن ئەقىل دەستۇرخىنىنىڭ نازۇ - نېمەت مەۋسى،
سەن پۈتۈن ئالەمدە شۇنداق ئېتىۋار بولدۇڭ كىتاپ.

بەزى يالغۇر، قالغىنىمدا سەن بولۇپ سۆھبەتدەشم،
غەمگە چۆكسەم مەي تۇتۇپ، بولدۇڭ يېقىن ئۆلپەتدەشم،
يىغلىسام، كۈلسەممۇ، بولدۇڭ ھەمدىم، ھەسرەتدەشم،
شۇڭا دەيمەن سېنى جانلىق ھەم يېقىن خىزمەتدەشم،
مەن خۇمار، سەنمۇ ماڭا گۇيا خۇمار بولدۇڭ كىتاپ.

تەمتىرەپ قالغان چېغىمدا ماڭا كۆرسەتتىڭ ئەقىل،
سەن دىدىڭ: "غەم قىلما، قوي، كۆرگىن مېنى، ئالەمنى بىل،"
چىن مۇھەببەت رىشتىسى بىرلە ساڭا باغلاندى دىل،
ئالغا ئۆمۈلدۈم شۇ ئان مەن يول تېپىپ سەندىن دېدىل،
سەن ماڭا ياخشى مەدەتكار، ياخشى يار بولدۇڭ كىتاپ.

كىمكى سېنى تۇتسا دوست، ئۇ ھىچقاچان قالماس نادان،
تېتىمەس ئەر ئۆمرىدە دۇچكەلسە قانداق ئىمتىھان،
بارچە مۈشكۈللەر سېنىڭ ئالدىڭدا بولغاچقا ئاسان،
جۈملە ئىنسان سېنى قىلدى ئېھتىرامغا نىشان،
سېنى سۆيىمەك بىزگە ئەينى ئىپتىخار بولدۇڭ كىتاپ.

نە بەختكى، مانا بولدۇم دەۋرىمىز لوقمانىمەن،
تا ئۆمۈرلۈك ئاشۇ كەسپىم گۈلخاندا يانىمەن،
شۇ سەۋەپتىن سەن گويى شام، مەن ساڭا پەرۋانىمەن،
تائەبەت ئۆتمەكچىمەن بولۇپ ساڭا مەستانىمەن،
چۈنكى، شۇ ئۇنۋان ئۈچۈن سەن ۋاستىدار بولدۇڭ كىتاپ.
1981 - يىل ئاۋغۇست.

خوتەن تەسىراتى

كېلىپ قوينۇڭغا، ئەي گۈلشەن، بەخت گۈلزارىنى كۆردۈم،
قۇچاغىڭدا سائادەتنىڭ ھەقىقىي يارىنى كۆردۈم.

تولۇپتۇ ساڭلىرىڭ ئاشقا، بېغىڭدا مېۋىلەر ئەلۋەك،
باياشات، ھۆر دىيارىڭنىڭ سېخى بازارىنى كۆردۈم.

پەلەكنىڭ رەشكىنى كەلتۈرگۈدەك كۆز چاقنىتىپ ھەر رەك،
بازاردا بېھىساپ تۇرغان گىلەم رۇخسارىنى كۆردۈم.

كۆرۈپ مۇزىخانائىغا داڭ قېتىپ ھەيرانۇ-ھەس قالدۇم،
قەدىمىي تارىخىڭنىڭ شاھىدى يادىكارىنى كۆردۈم.

ئەدىبىيەت ئۆيىنى يازغان بۈيۈك نادىر دىۋاننامە،
ۋە ئەھمەت شاقاراقاشنىڭ سالام ئىزھارىنى كۆردۈم.

زامان لوڧمانلىرىنىڭ ئورنىدىن ئالدىم ئەجەپ بەھرى،
ئۇلاردىن مەرىپەت غەزىنىسىنىڭ ئىسرائىلىنى كۆردۈم.

سۆيۈندى شۇنچىلىك قەلىمى، سېنى كۆرگەندە گۈل ئاچتى،
كېلىپ كۈتكەندىن ئارتۇق شەۋكىتىڭ دىدارىنى كۆردۈم.

دىلىم قانداق ئۇنار شەنىڭنى تەرىپ ئەيلىمەسلىككە،
سېنىڭدە يېڭىلىق، سۈرئەت، گۈزەللىك بارىنى كۆردۈم.
1982 - يىل مارت.

تۇنياز مەتنياز

دېخنىمغا

مۇبارەك دېخنىم دىلدىن يېڭى كۆكلەم باھارىغا،
چىچەكلەپ نەۋ باھار بىرلە مېۋە بەرگەن ئانارىغا.

يېزاڭ قوينى گويا جەننەت، سېنىڭدە بار تۈمەن خىسلەت،
چېقىپسەن قەنتىنى تەرنىڭ تېپىپ مېھنەت بىلەن بەركەت.

سېنىڭ ئىشچان قۇلۇڭ بىرلە زىمىن كىيىدى يېشىل كىمخاپ،
ئېتىز-باغلار ئارا ھەر دەم قىزىتتىڭ ئىش راسا قايناپ.

كېلەر سەندىن سېمىز گۆش، سۈت، گۈرۈچ، بۇغداي، مېۋە-
كۆكتات.

كېپىل بولغاچ ئۆزەڭ ئەلگە بۈگۈن بىزگە گادايلىق يات.

روناق تاپتى سېنىڭ بىرلە بۈگۈن يۇرت قايتىدىن گۈللەپ،
بازارنى ئەيلىدىڭ ئاۋات ئۇلۇغۋار غايىنى كۆزلەپ.

ھوسۇللار ئوخشىدى ئەجرىڭ بىلەن كەڭرى دالە - تۈزدە،
قىزىتىڭ غەلىبىدىن قوش توي قىلىپ شات مەرىكە كۆزدە.

زىمىنى ئىس - تۈتەڭ قاپلاپ، جۇدۇنلار قۇتىرىغان بىر چاغ،
تېگىپ ئۇششۇك ۋاقىتسىزلا غازاڭ بولغان ئېتىز ھەم باغ.

قۇلاقتىن كەتمىگەن دوقۇ - شوئارلار ئاشۇ چاغ بۇندا،
ھازىرۇللار گاداىلىقنى ساڭا تاڭغان ئىدى شۇندا.

قولۇڭدا قىش ۋە ياز كەتمەن، كېزى كەلسە تاغار يۈتتۈڭ،
قەرزگە بوغۇلۇپ گاھى، گويا ھايۋان كەبى ئۆتتۈڭ.

تۆكۈپ تەر، جان تىكىپ ئىشلەپ ئېرىشسەڭ گەر مۈلۈك - پۇلغا،
ددى نەسلەر: "كىرىپ قالدىڭ تۇيۇق - پاتقاق خاتا يولغا".

بىرەر توخۇ، موزاي، پاخلان بېتىش ساڭا گۇنا بولدى،
سېنىڭ تارتقان ئۇ دەردىڭگە زىمىن - ئاسمان گۇۋا بولدى.

زىمىستان قوغلىنىپ ئەمدى ياشاردى قىر، ئېتىز - باغلار،
قۇچاق ئاچتى ساڭا قايتا ئۆزەڭ كۈتكەن گۈزەل چاغلار.

بەختىڭ قەنتىنى چاققىن، بېيىشقا ئەندى ئىمكان بار،
سېنى ئالغا يېتەكلەشكە ئۇلۇغۋار يېڭى پەرمان بار.

يەنە يۈكسەل كامال تاپ، تەر تۆكۈپ ھەر ياننى گۈل ئەيلە.
زەپەر ئاسماندا پەرۋاز قىلىپ كۆكنى يېرىپ ئۆرلە.

ھالال ئىشلەپ ناۋات چىشلە، يېزاڭدا قاينىسۇن بەزمە،
ئېلىپ ئىلھام ئىشىڭدىن مەن سېنى كۆيلەپ يازاي نەزمە.
1980 - يىل يانۋار.

نەسرۇلا ئابىلەت

شېئىرلار

گۈزەللىك ۋە مەن

يامغۇردىن كېيىنلا گۈزەللىشەر كۆك
ھەسەن - ھۈسەننىڭ زىننىتى بىلەن.
بېرىدۇ زىمىنغا كۆركەم گۈزەللىك
رەڭگۈ - رەڭ نۇرلىرى ھەممىتى بىلەن.

باغلارمۇ نازلىنىپ ئاچار گۈل چىراي،
گۈل - چېچەك بەس - بەستە كۈلسە ھۈپپىدە.
دىماققا ئۇرۇلۇپ كېلىدۇ تاغدىن
شۇ گۈللەر پۇرىغى - ھەدى گۈپپىدە.

سوئاللار قويىمەن ئۆزۈمگە ئۆزۈم:
زىمىنغا قان - تەرىم ئاقتى قانچىلىك؟!
ئەجرىمدىن ئاينىغان ياشلىق گۈللىرىم،
ۋەتەنگە گۈزەللىك قاتتى قانچىلىك?!

ئۇرۇق

ئانا يەرنىڭ سۈتىنى ئىمىپ،
پۈتمەس قۇۋۋەت قىلسەن پەيدا.
مېھرىڭ بىلەن سىڭگەچكە يەرگە،
مۇنبەت يەرنى قىلسەن شەيدا.

يېشىل ھايات سېنىڭ تىلىڭنىڭ،
داللىلاردا گۈللەپ كۈلسەن.
يىلتىز تارتىپ بىخ سۈرۈپ ئاخىر،
چىچەكلەيسەن، مۈۋە بېرىسەن.

مەندىمۇ بار ئاشۇنداق ئۈمىت،
ئۈمىت ياشار دەۋرگە سىڭىپ.
بېرىمەن ئەلگە ئەبىدى مۈۋە،
ھاياتى كۈچنى نامايان قىلىپ.

مەن ۋە ئۇ

ئۇ، تەمكىن يوسۇنىدا باسماقتا ئالغا،
قالدۇرۇپ ھەممىدە مېنى ئارقىدا.
سايىسى بارماقتا ئاستا يىراقلاپ،

تېخىمۇ كىچىكلەپ كۆرۈنۈپ ماڭا.
بىر ماڭا بەك كىچىك كۆرۈنگەن بىلەن
بولغۇسى باشقىلار ئالدىدا پەيدا.

نەم شېھىتىنى سېغىنىپ

چۆل كېزىپ ئۆزىدەپ سېنى تاققا يول ئالدىم بۈگۈن،
سەن ئەزىز ئۇستازنى كۈيلەپ يېڭى ساز چالدىم بۈگۈن.
سورسام يولدا سېنى چوققا، قىيا قىلدى سۈكۈت،
كۆزلىرىدىن ئاققۇزۇپ ياش ئۇچتى پەس گويا بۇلۇت،
نەم شېھىت نامىڭنى تەكرارلار بوراندا جىلغا، ساي،
سەن ئىكەنسەن چوققىلاردا ياشىغان كۆك قارىغاي.

بەزىلەر كەچ كۈزدىكى ياۋراق كەبى شاۋقۇن سالار،
ۋە ئېكەن يەرگە چۈشۈپ دەرھال چىرىپ غايىپ بولار.
سەن ھامان يىلتىز ئىدىڭ كەلسە باھار بىخ ئۇرغىلى،
چىچىڭنىڭ يۇلتۇز بولۇپ نۇرلۇق چىمىرلاپ تۇرغىلى،
مەن بۈگۈن ياد ئەيلىدىم، تارىخ سېنى پاك ئەيلىدى،
بارچە ئىنسان تۇتتى ماتەم ياقىسىن چاك ئەيلىدى.
1980 - يىل يانۋار.

ئابلەمىت مۇھەممىدى

سەھەر لىرىكىسى

سەھەر تۇرۇپ چىققان ئىدىم تالاغا،
تاڭ پەرىسى چۈمبىلىنى قايرىدى.
مەپتۇن بولۇپ نەزەر سالدىم دالاغا،
كۆڭلۈم گۈزەل مەنزىرىدىن يايىرىدى.

مەيىن شامال يۈزلىرىمنى سىپىدى،
چىن ۋاپادار مەشۇغۇمدەك ئەركىلەپ.
مەجنۇنلار لىگىشتىشى بېشىنى،
سالام قىلغان چېغى مېنى پەتىلەپ.

خىرە-خىرە جىمىرلىشار يۇلتۇزلار،
ھوجرىسىغا يانغانمىكىن بوشلۇقتىن؟
نۇرلانماقتا شەرقىي ئۇيۇق قىزىرىپ،
سەھەر قىزى كۈلگەنمىكىن خوشلۇقتىن؟

زۇمرەت ئاسمان زەپمۇ تىنىق، زەپ ئوچۇق.
زەپمۇ ھوزۇر چاڭ-توزاڭسىز ساپ ھاۋا.
ئارىلىدىم ئېتىزلارنى، خامانى،
”كېلىڭ“ دەيتتى ھەردان ئاشلىق، ھەر گىيا.

قايتا كەلمەي تەشنى كۆڭۈل ئۇنامدۇ؟
گۈزەل سەھرا قىلسا شۇنچە مەھلىيا.
گۈل-چىچەكلەر ئارىسىدا سەكرىشىپ،
تۇمۇچۇقلار قىلىشماقتا شوخ ناۋا.

گويا گۈزەل بىر سۈرەتكە ئوخشايتتى
زەرباپ لىباس يېمىنىشقان ۋادىلار.
ئويناقلشىپ يايلاق تامان يول ساپتۇ،
ئۇيۇر-ئۇيۇر سېمىز يىلقا-پادىلار.

دولقۇنلىنار مول-ھوسۇللۇق ئېكىنزار،
كۆترەلمەي تولۇق دانلىق بېشىنى.
شوخ تەبەسسۇم قىلىشماقتا پاختىزار،
كۆرسىتىشىپ ئاپپاق سەدەپ چىشىنى.

تارتىنىشىپ ماراشماقتا ئالمىلار،
ھەر ساپاقتا مەي باغلىغان يەل-يىمىش.

بار گۈزەللىك، مەمۇرچىلىق مۇجەسسەم،
جەزىم قىلدىم يېزىدىكەن دەپ بېھىش.

ئايرىلىشقا قىيماي ياندىم ئارقامغا،
خەيرلىشىپ قالدى سەھەر ساپاسى.
بولدى تەڭكەش قەدىمىگە يول بويى
جاراڭلىغان خوشال مېھنەت ساداسى.
1983 - يىل سېنتەبىر.

مەخمۇت مۇھەممەت

شېئىرلار

ياشلىغىنى بەردى ئۇ ماڭا

گۆدەك چېغىم، ئاتام بىر چىنار،
يۆگۈمە چىنەك چىرماشتىم ئاڭا.
ئۆتتى يىللار...مۈكچەيدى ئاتام،
چىنار قامەت پۈتۈلدى ماڭا.

ھەر قارىسام ئاق چاچ ئاتامغا،
دەيمەن "ئەبەت قەرزدارمەن ساڭا".
چۈنكى، كېچىپ چىنار قامەتتىن،
ياشلىغىنى بەردى ئۇ ماڭا.

يىپ ۋە رىشتە

ئىستانوڭ ئايلىنار، يىپلار ئالمىشار،
بىر تالدىن - بىر تالدىن قوشۇلار توپقا.

قىزلارنىڭ قەدىدىگە ياراشقان رەختىنىڭ
جىلۋىسى پۈتۈلگەن ھەر دانە يىپقا.

ئىستانبۇل ئايلىنار، كۈن-تۈنلەر ئۆتەر،
توقۇيدۇ تىنىمىسىز توقۇمىچى قىز.
قوشۇلغان يىپلاردەك رەڭدار شايبغا
توقۇلار ئېلىگە مېھرىمۇ چەكسىز...

شېئىر ھەققىدە

چۆپكە يۆگەپ غورىنى باقتال
ئۆلگۈرتىدۇ چاقتان بازارغا.
نە تەم بولسۇن ئۇنداق ئۇرۇكتە،
ساتقان بىلەن قىممەت باھادا.

شائىرلىقتا بەزىلەر شۇنداق،
توڭ غورىنى ئورايدۇ چۆپكە.
داڭلىسىمۇ "گۈل كەلتۈردۈم" دەپ،
ھىچبىر يېرى تېتىماس كۆپكە.
1983 - يىل فېۋرال.

ھىكمەت سىرى

ئوتتۇز يىل بۇ جاھاندا ياشاپتىمەن،
بۇلاققا ئون مىڭ قېتىم بارغاندىمەن.
سوغۇلماي كېلەر ھامان سۈيى ئۇنىڭ،
مېنىڭدەك كۈرمىگى سۇ ئالغان بىلەن.

بىلەمسىز سەۋىۋىنى بۇ ھىكمەتنىڭ،
بۇلاقنىڭ تومۇرىدا نىمە كۈچ بار؟
يۈرگى تۇتاشقاندۇر يەر تەكتىگە،
ئۆكسىمەي سۈيى شۇڭا ئۇرغۇپ تۇرار.

ياشايمەن ئەتىنىڭ ئىشىقىدا

قۇياشنىڭ ئورنىنى ئالسا ئاي ساقى،
بىر كۈنلۈك ئۆمرۈمدىن ياسايمەن يەكۈن.
تۈزىمەن ئەتىگە مۇپەسسەل پىلان،
ساقلىنار بۇ ئادەت مېنىڭدە ھەر كۈن.

ياشاشنىڭ ئۆزىمۇ سەنئەت جاھاندا،
ئۆمۈرنىڭ قىزىغى ئارزۇ ۋە ئارمان.
ئويلسام ئەتەمنى يورۇق بۇ ئالەم،
ئەتىگە ئىنتىلىپ بارىمەن ھامان.
1983 - يىل ئىيۇل.

ئىلى دەرياسى

“ئىگەلەپ” چۈشكەنمىدە يورۇق دۇنياغا،
مېنى يۇيۇندۇرغان ئىلى سۈيىدە.
ئاقاتتى جان ئانامنىڭ ئاھ-پىغانلىرى،
شۇ دەريانىڭ مۇڭلۇق ئەللەي-كۈيىدە...

شۇ دەريا بويلىرىدا ئۆستۈم چوڭ بولۇپ،
ئاڭلاپ ئۇنىڭ زارىنى، تالاي-تالاي رەت.
مەن ئۈچۈن ئۇ چاغلار گويا سىر ئىدى،
ھەسرەتلىك ناخشا-كۈيلەر، ئەلەم بىلەن دەرت...

يادىمدا: كۆكلەم كۈنى “چىچەك سۈيى” دەپ،
ئاتالغان ۋەھمىيلىك قىيان سۇ كەلدى.
يەرۈ-كۆكنى ياڭرىتىپ پاتماي قىنىغا،
يۈرەكلەرنى مۇجىغان زار-پىغان كەلدى.

قورققىنىمىدىن تەنلىرىم تىترەپ ياپراقتى.
ھۆڭرەپ يىغلاپ، زارلىدىم قىلالىي تاقەت.
ئىككى قىرغاق ئايلاندى بىر قىيامەتكە،
دەريادىكى مەنزىرە شۇنچىلىك دەھشەت.

كېلەتتى گاھى چۆكۈپ، گاھىدا لەيلەپ،
بۆشۈكلەرگە تېگىلغان ئەزىز بوۋاقلار.
كېلەتتى بىر كۆرۈنۈپ، بىر كۆرۈنمەستىن
ئۆيلەرنىڭ ياغاچلىرى، جابدۇق-تۇۋاقلار.

كېلەتتى ئاق چاچلىرى چۇۋۇلغان ئانا،
كېلەتتى دولقۇنلارنى قۇچاقلاپ جەسەت.
كېلەتتى ئاھ، كېلەتتى “قۇتقاز” دىگەندەك،
ئاغزىنى يوغان ئېچىپ قىز-ئوغۇل پەرزەنت...

يۈگەنسەز، ئىلى سۈيى، قىلغاننىڭ ئەلنى
زار-زار قاخشىتىپ، شۇنچىلىك بوزەك!
تاشقان چېغى ھەر يىلى بەگۋاش تاشقىنىڭ،
بولدى خازان سېنىڭدە قانچە گۈل-چىچەك!

كېلىپ قالدىم يەنە يېنىپ ئىلى بويىغا،
ئارىدىن ئۆتۈپ بۈگۈن ئوتتۇز نەچچە يىل.

تۇرمەن سۇغا قاراپ، دەريا سۈيىدە
چاقنايتتى قۇياش نۇرى سۆيۈندۈرۈپ دىل.

كەڭرى كەتكەن سالا ئېتىز ئىككى قىرغىقى،
باغلارنى گۈل-چىچەكلەر قاپلىغان تامام.
سايرايدۇ خەندەن ئۇرۇپ غەزەلخان بۇلبۇل،
بولغاندەك گۈل پەسلەندە ئىشقىغا بايرام.

تىگىشىغىن، شۇنچىلىك جۇشقۇنلۇق ناخشا
ياڭرايدۇ ھىچ توختىماي يېشىل شاللىقتىن.
ئاڭلىنىدۇ قىز-يىگىت خوشال كۈلكىسى
بۈككىدە كۆكلەپ كەتكەن يېشىل تاللىقتىن.

ئاققىن، ئىلى دەرياسى،
خوشال ناخشىدەك،
كۈن ۋە تۈن ياڭراپ ئانا يۇرتنىڭ كۆكسىدە!
بولدۇڭ بۈگۈن خەلقنىڭ بەخت دەرياسى،
ساھىبلىرىڭ گۈللەرگە تولدى بۈككىدە.

1984 - يىل مارت.

مۇھەممەت تۇرسۇن باھاۋىدىن

ئۈچ شېئىر

نورۇز

كېلىپ نورۇز چىچەك پۈركۈپ باھارنى ئىپتىدا قىلدى،
قۇياش نۇرى ۋە تەننىڭ ئۈستىدە چاقناپ جۇلا قىلدى،
يېشىل كىمخاپ يېپىپ باغلارغا گۈلشەنلەر بىنا قىلدى،
گۈلىستانلاردا بۇلبۇللار خوشال سايىراپ ناۋا قىلدى،
تەبىئەت ئاقساقاللىق قىش بوۋايغا ئەلۋىدا قىلدى،
ئېلىم نورۇزنى قۇتلۇقلاپ، باھارغا مەرھەبا قىلدى.

ئېسىپ تاڭنىڭ ساباسى يەلپۈپ ئۆتتى قانچە باغلارنى،
مۇئەتتەر ئەيلەدى گۈللەر ھىدى بىرلە دىماغلارنى،
باھارنىڭ ئاپتۇنى ئېرىتتى مۈزلۈك بارچە تاغلارنى،
تولۇپ ئۆركەشلىدى دەريا-ئېرىقلار يۇدى داغلارنى،
كېلىپ نورۇز چىچەك پۈركۈپ باھارنى ئىپتىدا قىلدى،
ئېلىم نورۇزنى قۇتلۇقلاپ باھارغا مەرھەبا قىلدى.

تويۇنغان قۇش- قاناتلار شوخ قانات قاقتى سامالاردا،
ئۇسۇلغا چۈشتى غاز- ئۆدەك ئۈزۈپ ئابى- ھاۋالاردا،
كەيىكلەر بىمالال قىيغىنىش ئاغۇ- دالالاردا،
قۇلۇنلاپ مال- ۋارانلار ئوتلىش يايلاق- جىرالاردا،
كېلىپ نورۇز چىچەك پۈركۈپ باھارنى ئىپتىدا قىلدى،
ئېلىم نورۇزنى قۇتلۇقلاپ باھارغا مەرھەبا قىلدى.

ۋىچىرلاپ كەلدى قالغاچلار ساراي- ئايۋاننى تاپتى،
ئۇزاقتىن قىچقىرىپ كاككۇكمۇ ئۆز زەينەۋىنى تاپتى،
بۈگۈن ئاشق باھار بويلىق گۈزەل جاناننى تاپتى،
چىراق ياندى گۈياكى ئاشغى پەرۋاننى تاپتى،
كېلىپ نورۇز چىچەك باھارنى ئىپتىدا قىلدى،
ئېلىم نورۇزنى قۇتلۇقلاپ باھارغا مەرھەبا قىلدى.

ئەنە ئاشق يىگىت گۈلدىن چىمەن تىزدى گۈلىستاندا،
ياراشتى خوپ چىرايلىق گۈل- چىچەكنى يارى قىسقاندا،
كېزىپ دەريا بويىنى سەيلە قىلدى بۈك- باراقساندا،
يېتىشتى بىر بىرىنىڭ ۋەسلىگە نورۇزدا- بوستاندا،
كېلىپ نورۇز چىچەك پۈركۈپ باھارنى ئىپتىدا قىلدى.
ئېلىم نورۇزنى قۇتلۇقلاپ باھارغا مەرھەبا قىلدى.

ھېيتگاھ ئۈستىدە شادىيانغا نەققارە ياڭرايدۇ،
يىگىت- قىزلار بولۇپ يالقۇن ساما رەقسىگە ئوينايدۇ،

خوشاللىق تاشقىنى دەريا كەبى دىللاردا بىمارايدۇ،
بۇ نورۇز كەيپىگە تولغان قەدەملەر تەڭ جاراڭلايدۇ،
كېلىپ نورۇز چىچەك پۈركۈپ باھارنى ئىپتىدا قىلدى،
ئېلىم نورۇزنى قۇتلۇقلاپ باھارغا مەرھەبا قىلدى.

زىمىستاندىن قورۇنغان تەن باھارغا ئاشىنا شۇنداق،
ئۇنىڭغا ھەممە جانلىق ئېيتىدۇ ھەمدۇ-سانا شۇنداق،
باھارغا مەڭگۈ ھەمرا بۇ ئەزىز تۇپراق — ئانا شۇنداق،
ۋەتەننىڭ گۈلباھارى بىز ئۈچۈن قىممەت باھا شۇنداق،
كېلىپ نورۇز چىچەك پۈركۈپ باھارنى ئىپتىدا قىلدى،
ئېلىم نورۇزنى قۇتلۇقلاپ باھارغا مەرھەبا قىلدى.

بۇ نورۇز كەلدى بوستاننى زىمىستاندىن جۇدا ئەيلەپ،
بوشتى قىش بوۋاي ئورنىنى ئاخىر ئىستىپا ئەيلەپ،
گۈزەل كۆكلەم چىراي ئاچتى ئۆزىنى دىلرەبا ئەيلەپ،
بۇ خۇشتارنى قىلىپ مەپتۇن ئەبەتكە ئاشىنا ئەيلەپ،
كېلىپ نورۇز چىچەك پۈركۈپ باھارنى ئىپتىدا قىلدى،
ئېلىم نورۇزنى قۇتلۇقلاپ باھارغا مەرھەبا قىلدى.

ئۆمۈرۋايەت نىگارىمىسەن

(غەزەل)

ئانامسەن مېھرىۋانم، مېھرى يالقۇنلۇق دىيارىمىسەن،
ئەزىز سەن، تەختىگاھىمىسەن، بېشىمغا تاجىدارىمىسەن.

بايان ئەيلەشكە ۋەسىپىڭنى سېنىڭ ئالدىڭدا تىل ئاجىز،
مۇقەددەسسەن، ئەزىمەن ھەم قەدىمىسەن، بىغۇبارىمىسەن.

ھاياتقا كۆز ئېچىپ سەندە، تونۇپ يەتتىم سېنى ئاخىر،
بۈيۈك شان - شەۋكىتىم، بەختىم، غۇرۇرۇم، ئىپتىخارىمىسەن.

بېقىپ سەن نازۇ - نېمەتلەر بىلەن جىسمىمغا جان بەردىڭ،
چىچەك ئاتتى ھايات غۇنچەم، قۇياشلىق نەۋ باھارىمىسەن.

ئەقىل، ۋىجدان تېپىپ، ئىنسان بولۇپ، قوينۇڭدا ئۇلغايدىم،
يېتىلدۈردۈڭ قوشۇپ ئەلگە، ھەقىقى غەمگۈزارىمىسەن.

ۋەتەن! دەپ تىلغا ئالسام ئەي ئانا نامىڭنى ھەر نۆۋەت،
تولار جىسمىمغا كۈچ - قۇۋۋەت، ئىشەنچىمىسەن، مادارىمىسەن.

ئاقار قەلبىمدە شاتلىق دولقۇنى باققاندا ھۆسنۈگە،
گۈزەللىك بابىدا تەنھا قۇۋانچىمىسەن، خۇمارىمىسەن.

سېنىڭمەن، سەن مېنىڭمەن، سەندىن ئۆزىگە ھىچ پاناھىم يوق،
ھاياتىمىسەن، مۇرادىمىسەن، جېنىمىسەن بەختىيارىمىسەن.

يولۇڭدا گۈل ھاياتىمنى نىسار ئەتمەككە مەن خۇشتار،
ۋاپادار ئاشىغىڭمەن، سەن ئۆمۈرۋايەت نىگارىمىسەن.

خوتەن

(ئەزەل)

ئەي قەدىم يۇرت — شانۇ — شەۋكەتلىك ئىسىل داڭدار خوتەن،
بۈك — باراقسان، باغۇ — بوستانلىق يېشىل رەڭدار خوتەن.

تۈپرىغىڭ زەر، سۇلىرىڭ كەۋسەر ۋە مەرمەر تاشلىرىڭ،
لالە — رەيھانۇ چىمەنلىك خۇددى گۈلرۇخسار خوتەن.

سايىرىشار بۇلبۇللىرىڭ، خۇش ھىد چاپار سۇمبۇللىرىڭ،
يايرىشار ئاھۇلىرىڭ تاغلاردا بىئازار، خوتەن.

سەنئىتىڭنىڭ شاھىدى مەشۇت، گىلەم، ئەتلەسلىرىڭ
ئەل ئارا مەشھۇر، جاھان بازارىدا نامدار خوتەن.

ئۆتتى نۇرغۇنلاپ ناۋايى، نۆبىتى كۈيلەپ سېنى،
“خەمسە”، “دىۋان”لار ئىچىدە تەرىپىڭ بىسىپار، خوتەن.

بىر زامان باغرىڭنى زۇلمەت، جۇت-زىمىستان قاپلىدى،
باغلىرىڭ تۆكتى غازاڭ، تاپتى دىلىڭ ئازار، خوتەن.

تىندى بۇلبۇلنىڭ ئۈنى، باغرىڭدا قۇزغۇن ياپىردى،
شۇم جاھالەتتىن ئەجەپ بولغان ئىدىڭ بىزار، خوتەن.

ئاسمىڭدا پارلىغاچ ئىقبال قۇياشى قايتىدىن،
گۈللىدى بوستانلىرىڭ، بولدۇڭ يەنە گۈلزار، خوتەن.

ئەمدى دىل مەمنۇن ۋە شات، گۈللەندى سەندە ھۆر ھايات،
سەندە ھەر ئان كەشپىيات، قايناق دىيار، بازار خوتەن.

ھۆسنى رۇخسارىڭ گۈزەلدۇر، كەلگۈسىڭ ئاندىن گۈزەل،
مەن شۇ پارلاق كەلگۈسىڭگە ئىنتىزار، خۇشتار، خوتەن.

ئابدۇللا ياقۇپ

شېئىرلار

دەرەخ بىلەن ياپراق

دەرەخلەردە تاۋلىنار ياپراق
زۇمرەت كەبى تولۇپ ھۆسنىگە.
ئەخلەتلەرگە ئايلىنار شاختىن —
چۈشسە ئاجراپ يەرنىڭ ئۈستىگە.

ۋەتەن دەرەخ، مەن بىر ياپرىغى،
شۇڭا كۆركەم ھۆسنۇم — زىننىتىم.
مەن ئايرىلسام ئۇنىڭدىن، خەستەك
قالماس ھىچبىر قەدىر — قىممىتىم.

ئۇنچە

چوققىلاردىن چۈشەر تاغ سۈيى
شاۋقۇن سېلىپ ئۇرۇلۇپ تاشقا.

چېچەلغاندەك سانسىز مەرۋايىت،
ئۇنچىسىنى چاچرىتىپ قاشقا.

شۇ ئۇنچىلەر ياشىنتار بىزەپ
قىرغاقنىكى چىمەننى يۇيۇپ.
قوشار يەنە چىرايلىق ھۆسۈن
لالىلەرنىڭ لېۋىگە قونۇپ.

خوشال ئىدىم: ئەجرىمۇ مېنىڭ
تاغ سۈيىنىڭ بولسا ئۇنچىسى،
ئۇنىڭ بىلەن يۇيۇلۇپ ياشىناپ،
كۈلسە ئىدى ئۆمرۈم غۇنچىسى.
1982 - يىل ئىيۇن.

گۈل

گۈل خۇمارمەن، گۈلگە ئامراق مەن،
گۈلگە مەھكەم چېگىلگەن رىشتىم.
گۈل ئېچىلسا شاتلىغىم قايناپ،
خۇددى گۈلدەك رەڭ ئالار شېئىرىم.

گۈل ئېچىلسا قوشۇلار ھۆسۈن
تەبىئەتنىڭ قۇچاقلىرىغا.
قىزلار كۈلۈپ ئوينىشار ئۇسۇل،
قىسىپ گۈلنى قۇلاقلىرىغا.

گۈل ئېچىلسا، زوقلىنىپ شۇ دەم،
كۈيىچى بۇلبۇل چالار سازىنى.
گۈل ئېچىلسا، قوچىدۇ شاتلىق
ياشناۋاتقان ھايات يازىنى.

دوستلار، بۈگۈن يېڭى دەۋردە،
گۈلدەك ياشناپ ئېچىلدى بەختىم.
شاتلىنىتتىم تاقىسا زىننەت،
ۋەتەننىڭ گۈل بولۇپ ئەجرىم.

يامغۇردىن كېيىن

سىم-سىم يامغۇر كەڭ دالىغا ياغدى شارقىراپ،
گۈل لېۋىدىن كۈمۈش ئۇنچە تامدى پارقىراپ.
يامغۇر توختاپ، كىردى ئاسمان زۇمرەتتەك رەڭگە،
زىلال سۇلار ئاقتى سايدا چاچرىتىپ تەڭگە.
قەلبىڭ تولار خوشاللىققا، قارىساڭ باققا،
ھەسەن-ھۈسەن قونسا ئەگىپ كۈمۈش رەڭ تاققا.

قۇچار زىننەت شۇنچە گۆرگەم دالا قايتىدىن،
ھەممە يەرنى قاپلاپ سالقن ھاۋا قايتىدىن.

تاغ ئىتىگى

تاغ ئىتىگى زەپ چىرايلىق گۈللىرى سەرخىل،
چىچىپ خۇش بۇي ئىپار ھىدىنى ئېچىلار ھەر خىل.
بۇغا، كىيىك ئۆتلاپ يۈرەر جىلغا-جىرادا،
بۈركۈتلەرنىڭ ئۇۋىسى بار ئىگىز قىيادا.
چۈشەر مىڭ گەز تاغ ئۈستىدىن شارقىراتمىسى،
قاماشتۇرار كۆزلىرىڭنى پارقىراتمىسى.
توپ-توپ بولۇپ سۇ بويىدا كەكلىك سايىرايدۇ،
سەيلە قىلساڭ سەنمۇ ئۇندا جېنىڭ يايىرايدۇ.

خادا تاش

مەن دەرياغا سالسام نەزەر كەلگەندە يېقىن،
ئۇرۇلار كەن خادا تاشقا شىددەتلىك ئېقىن.
ئىتتەرسىمۇ دولقۇن ئۇنى چاچرىتىپ ئۇنچە،
تۇرار ئىكەن مەزمۇت، مەغرۇر خادا تاش شۇنچە.
خادا تاشتىن شۇ دەم بىر ئىز قالدى قەلبىمدە،
ئۆچمەيدىغان ئاتەش مېنىڭ ياندى قەلبىمدە.
1984 - يىل فېۋرال.

قاسم سىدىق

غايە

كائىناتتىن كاتتىسەن غايە،
ئالماستىنمۇ قابىل - مۇستەھكەم،
قۇياشتىنمۇ يورۇق، ئۇلۇغۋار،
باھاردىنمۇ ئىللىق ۋە كۆركەم.

قايسى گۈلنىڭ سەندەك ھىدى بار؟
قايسى قىزنىڭ سەندەك جىلۋىسى؟
قايسى ئەينەك سېنىڭدەك سۈزۈك؟
قۇللۇق قىلسۇن ساڭا ھەممىسى!

دەم - دەم مېڭىپ سېنى ئەگىشىپ،
ئۆتەڭ ئاتلاپ كەلدۇق شۇڭغىچە.
ئالدىراتتىڭ بىزنى سەپەرگە،
بىر ئۆتەڭدە بىر كۈن قونغىچە.

كۆپ ئۇتۇقنى يار قىلىدىك بىزگە،
يىمىگەننى يىدۇق قولۇڭدىن.
شۈكرى دىسەك شۇنچە نېمەتكە،
توختىمىدىك يەنە يولۇڭدىن.

داۋان ئاتلاپ ماڭدىك تىنىمسىز،
بىزنى ئېلىپ يەنە يىراققا؛
بۈگۈنكى باغ گۈزەل بولسىمۇ،
ئاندىن گۈزەل يەنە بىر باققا.

سغمايدىكەن زىندانغا بەستىك،
بولمايدىكەن ئوق يەپ شىكەستە.
بىزەيسەنكەن تارىخنى قانداق،
ئۇلۇغ روھقا، قايناق ھەۋەستە.

بارمىكىن تاڭ غايىدىن قابىل،
سائادەتنىك جەسۇر جەڭچىسى.
بەختىم ئىدى، پەخرىم شۇ ئىدى،
بولسام مەڭگۈ ئۇنىڭ كۈيچىسى.

قادىر ئەكبەر

ئىككى شېئىر

قەلىمىم

يەككە - يالغۇز مۇڭدۇشۇم بولدۇڭ،
زەڭ باسمىغان پولات قەلىمىم.
سەپەرلەردە يولدۇشۇم بولدۇڭ،
ئۆرلىگەندە — قانات قەلىمىم.

ئەقىل بەردىڭ قىيىن دەملەردە،
غەم - غۇسسەمگە بېرىپ تەسەللى.
شۈبھىلىق قارا تۈنلەردە،
ماڭا بولدۇڭ نۇرلۇق تەجەللى.

پىكرىم تېلىپ ئۈگىدەك باسقاندا،
غاپىلىقتىن ئويغاتتىڭ مېنى.
بىخۇت بولۇپ تېڭىرقاندا،
سەگەكلىككە ئۈگەتتىڭ مېنى.

تېنىڭىدە تۇتۇپ قولىمدىن
داغدام يولغا باشلىدىڭ راۋان.
كۆپ ئەگىدۇق لېكىن ھارمىدۇق،
بىللە ئاشتۇق قانچە تاغ - داۋان...

يېتىپ كەلدۇق يېڭى مەنزىلگە،
يېڭى سەپەر مۈشكۈللىگىنى.
ھەمدەم بولۇپ بىر بىرىمىزگە،
تەڭ كۆتىرىپ يىللار يۈكىنى!...

چوڭ سەپەرگە ئاتلاندىق يەنە،
ئىلھامىڭنى ئويغات قەلىمىم.
زەر قازغۇچى پەرھاتتەك مانا،
بازغانىڭنى ئوينات قەلىمىم.

سۈرىتىمنى كۆرگەندە

سۈرىتىمنى تارتقاندا بىر فوتوگرافى،
ئەپتىم خۇنۇك، ئەجەپلەندىم بىر قاراپ،
مەنىۋى جۇشقۇنلۇغىمدىن يوق ئەسەر،
(بۇ قىياپەت دەستىدىن ئەيلەپ ھەزەر)
چەكلى روھىم قانچىلىك كۈلپەت - ئازاپ!

قارايمەنكى، ۋۇجۇدۇمنىڭ تېڭى يوق،
پىشانەمدە نەۋ باھارنىڭ رېڭى يوق!
قانچە باقسام شۇنچە مەيۈس ھالىتىم،
(مۈكچىيىپ قالغان ئىدى قەد-قامىتىم)
تۈيۈلاتتى شۇندىمۇ كۆڭلۈم يورۇق...

يەنە بىر چۈشتۈم سۈرەتكە ھىرىس بىلەن،
بۇندا مەن گۇياكى ساغلام ھەم تىمەن.
باشلىرىم خۇددى كۈمۈشتەك ئاق، بىراق،
خۇش تەبەسسۇم، دىلدا ياشلىق ئىشتىياق،
ئەڭ ئۇزاققا كۆز تىكىپ تۇرۇپتىمەن!...

كۆپ ئەمەس، چۈشتۈم سۈرەتكە ئىككى رەت،
ئاۋالقىسى شۇنداق خۇنۇك، شۇنداقمۇ سەت!
بىر كۆرۈپ قىلدىم ھەۋەس ئاخىرقىنى،
بايقىدىم چېھرىمدە ئىللىق كۈلگىنى،
چۈنكى رەڭ بەرگەچكە دەۋران ئاقىۋەت.

ئەزىز ساۋۇت

ئەتكەن چاي

ئاپقۇرلاردا قايماق بىلەن ئەتكەن چاي،
قايناپ - پىشىپ مۇرادىغا يەتكەن چاي،
”گۈزەل ئىلى ۋادىسىنىڭ كۆركى“ دەپ،
يۇرتىمۇ - يۇرتقا نامىڭ بېرىپ يەتكەن چاي.

نادىر بوۋاي قۇچاق ئاچتى ”بالام“ دەپ،
مېھمان بولۇپ تۆرگە ئۆتتۈم ”سالام“ دەپ،
ساھىپخاننىڭ كۆڭلى بولۇپ سۇنۇلدى،
ئارىمىزغا بىر ئىللىقلىق سەپكەن چاي.

بوۋاي دىدى: ”ئوتلا، ئوغلۇم، شادىمان،
تەشۋىشلەنمە، تۇرمۇشىمىز پاراۋان!“
گۇۋا بولۇپ مەرت دىخاننىڭ سۆزىگە،
ئىلھامىمغا ئىلھام بەخش ئەتكەن چاي.

ئۆي-ئۆيلەردە مولچىلىققەن سۈت-قايماق،
كانى ئىكەن سۈت-قايماقنىڭ بۇ ئايماق.
ھوزۇر بىلەن ھەر ئوتلىغان چېغىمدا،
تومۇرىمدا ئۆركەش ياساپ كەتكەن چاي.

سەندە كۆردۈم گۈزەل ئىلى چېھرىنى،
يۇرت ئەھلىنىڭ ئاق كۆڭلىنى، مېھرىنى.
مۈجەسسەمدۇر بارچە لەززەت سېنىڭدە،
ۋۇجۇدۇمغا شۇ لەززەتنى تۆككەن چاي.
1982 - يىل ئۆكتەبىر.

ئابدۇرىشت سەلەي

ئىككى شېئىر

يامغۇردىن كېيىنكى يايلاق

گۈلدۈرلەپ كۆك، چېقىلدى چاقماق،
سىم-سىم يامغۇر سەل يېغىپ ئۆتتى.
سېخى تەبىئەت بۇلۇت قىزىنىڭ،
كۆكرىگىدىن سۈت سېغىپ ئۆتتى.

تويى بولغان قىزدەك ياسىنىپ،
كۈلدى يايلاق رەڭگۈ-رەڭ تۈستە.
قىيا باققان كۈن شولىسىدا
كۈمۈش ئېقىن يالتىرار پەستە.

يېشىل ئوتلار چېچىنى تارار،
سالقىن شامال سوقىدۇ مەيىن.
چايقىلىدۇ گۈللەر دېڭىزى،
بولۇپ گويا دولقۇنلۇق ئېقىن.

كۆزۈم تىكسەم يىراقتىن - يىراق،
يېشىل يايلاق ئەجەپ تازا، كەڭ.
ئەگمە كۆۋرۈك سېلىپ ئاسمانغا
ھەسەن - ھۈسەن چىقتى رەڭمۇ - رەڭ.

گۈزەلدۇر يەر، گۈزەلدۇر ئاسمان،
قۇياش كۈلۈپ تاغ تامان ئاغدى.
شۇ ئان مېنىڭ ئوتلۇق قەلبىمنىڭ
شېئىر يامغۇرى باشقىدىن ياغدى.

بوغدا كۆلى

يازنىڭ سېخى خاسىيەتلىك ئالتۇن پەسلىدە،
سەيىر قىلدىم بوغدا كۆلىن كېمە ئۈستىدە،
باقسام ئۇنىڭ تەڭرىشى يوق گۈل جامالىغا،
جىلۋە قىلار بار گۈزەللىك كۆلىنىڭ ھۆسىنىدە.

مىسلى باھار ئاسىنىدەك تىنىقتۇر سۈيى،
ئەجەپ سۈزۈك، ئەجەپ چوڭقۇر، كۆرۈنمەس تۈۋى.
چايقىلىدۇ بۇدرە چاچلىق زەڭگەر دولقۇنلار،
شوح ئويناقتىپ شاماللارنىڭ تەككەندە لېۋى.

ئورالغاندۇر يېشىللىققا گۈل قۇچاقلرى،
تولغان چەكسىز ئورمان بىلەن كەڭ قىرغاقلىرى.
ھەيۋەت تاغلار قورشاپ تۇرار زۇمرەت قوينىنى،
يان باغرىدا ئىتەك يايغان خۇش يايلاقلىرى.

گۈزەل بوغدا تەبىئەتكە ياراشقان ئەينەك،
ئەكس ئېتەر تاغ-ئورمانلار رەڭدار سۈرەتتەك.
كۆرۈنىدۇ سۇ يۈزىدە بوغدا چوققىسى،
يالتىراپ كۆك بوشلۇغدا مىسلى سەدەپتەك.

بوغدا كۆلى — ۋەتىنىمىزنىڭ چىرايلىق كۆلى،
ئەجەپ سۈزۈك، ئەجەپ تىنىق، زۇمرەتتەك سۈيى.
كۆرۈپ ئۇنىڭ تەڭدىشى يوق گۈل جامالىنى،
تاشتى ئۇرغۇپ يۈرىگىمىزنىڭ يالقۇنلۇق كۈيى.
1981 - يىل ئۆكتەبىر.

تۇرسۇن مەخسۇت

ھاياتقا مۇھەببەت

ھاياتنىڭ جۇشقۇن بىر تەلپۈنۈشى بار
تاڭ بىلەن ئېچىلغان گۈللەر ھۆسنىدە.
يالتىراپ تۇرىدۇ مەرۋايىت شەبنەم،
رەڭمۇ-رەڭ تاۋلانغان يۇمران بەرگىدە.

بوستانلار كۈيچىسى خۇش ئاۋاز بۇلبۇل،
چاڭىلداپ سايرايدۇ ئۇرىدۇ خەندەن.
شۇ تاپتا ئۇنىڭمۇ قەلبىدە قاينار،
ھاياتقا مۇھەببەت مىسالى فونتان.

ئىشىمغا ماڭمەن مەنىمۇ تاڭ بىلەن،
ئىشخانام، ئۈستىلىم چىللایدۇ مېنى.
جۈش ئۇرۇپ ئاقىدۇ تومۇرلىرىمدا
زامانغا مۇھەببەت، ھاياتنىڭ قېنى.

مۇناسىپ قەدرىنى تاپتى مېھنىتىم،
مېھنەت — پەن گۈلزارى چاچتى خۇش پۇراق.
پارتىيەم باشلىدى يۈكسەك پەللىگە.
كېلىچەك چولپاندىم چاقنايدۇ پارلاق.
1981 — يىل ئىيۇل.

پامىر

(چاتما)

مويىسىپت پامىرنىڭ چاچلىرى ئاپپاق،
زەڭگەر رەڭ دۇخاۋا دوپپىسى باشتا.
يۇلتۇزلار شۇ دوپپا ئۈستىدىكى گۈل،
كۈمۈش نۇر ئوينىيدۇ ھەر سۈزۈك تاشتا.

كۈنگەيگە زەرلىگەن چاچقاندا شولا،
تەسكەينى قاپلايدۇ قوڭۇر رەڭ سايە،
چوققىلار جۇلالىق شەمشەردەك گۈزەل،
قىيالار چوققىغا سېلىنغان پايە.

تاراملىق جىرالار چىمەنلىك بىر باغ،
نە باغكى، ئىپاردەك جەننەتنىڭ ئۆزى،
شاۋقۇنلۇق تىنىمسىز ئۇرغىغان قوشاق،
باغرىدا جىمىرلار بۇلاقنىڭ كۆزى.

ئېخ! پامىر ھاياتلىق تومۇرىغا سەن
قىزىل قان بەرگۈچى بىر ئوتلۇق يۈرەك.
قارا كۆز، ئانار يۈز مەرت قىز - يىگىتنىڭ
قەلبىدە سەن ئۈچۈن مۇھەببەت يۈكسەك.

گۈزەل يايلاق

گۈزەللىك — ئادەم ۋە نەرسىگە سۈپەت،
پەرقلق ھەر نەرسە ئاشۇ جەھەتتىن.
ئويلايمەن، مەن كۆرگەن پامىر يايلىغى
گۈزەللىك شاھىدۇر ھەممە تەرەپتىن.

چەت - چېتى ئۇپۇققا تۇتاشقان ئۇنىڭ،
ئۇپۇقكى — پامىرنىڭ قامەت بويلىرى.
تاراملار كۆك ئۆزرە چۈشكەن ئاق يىپەك،
رەڭ بېرەر بۇلۇتقا بۇرغۇن ھورلىرى.

يىراقتىن قارىساڭ، ياپ - يېشىل دېڭىز
ئۈستىدە جىمىرلار قۇياش شولىسى.
يېقىنلاپ كەلگەندە ياپ - يېشىل چىمەن،
ئوتلىغان ماللارنىڭ كېلەر ھەۋىسى.

مىتس قوي گويىكى ئاپپاق توپ بولۇت،
ھەسەل قوي يۇڭلىرى تاۋلانغان شەپەق.
ئاق-چىپار كالىلار يۇلتۇزلۇق ئاسمان،
تولۇن ئاي سۇمرۇغدىن قېلىشماس پەقەت.

بۇلاقلار لىپمۇ-لىپ مەي تولغان قەدەھ،
ئىككى يان زىلال سۇ-ئۆركەشلىك ئېقىن،
ئاق ئۆيلەر چاقنىغان كۈمۈش رەڭ مۇنار،
يىگىت-قىز كۆزلىرى بەئەينى چېقىن!

ئەگەر سەن ئۆزەڭنى تاشلىساڭ چۆپكە
ياتقان دەك بولسەن گۈلدار گىلەمدە.
قىمىزدىن قانغىچە ئىچىپ ياپرساڭ،
سېزىسەن ئۆزەڭنى باغۇ-ئېرەمدە.

پادىچى يىگىت

بوز تورۇق ئارغىماق ئۈستىدە يىگىت،
گويىكى زەبەردەست يېشىل قارىغاي.
سۆڭەك نەي تۆشۈڭى بېسىلغان لەۋگە،
ساداسى يايلاقنى قوچماقتا، ئايھاي...

مىڭ تۈمەن قۇشلارمۇ ئۇن ئالار نەيدىن،
ئاشىدۇ دەريالار، تاغلار ھەيۋىسى.
ئۇسۇلغا چۈشۈپ قىسما-قىسما گۈل،
كۈلىدۇ مۇز تاغدا ئاق قار لەيلىسى.

پادىچى يىگىت ئۇ يايلاق بۇركۈتى،
قاشلەرى ئاستىدا ئوينىيدۇ چەشمە.
تېقىمىنىڭ ئاستىدا ئۇزۇن سالىمىسى،
قامچىسى قېيىچىتىن ياسالغان ئەشمە.

ھەر يىلى باھاردا كېلىدۇ يىگىت،
يايلاقتا تۈمەنلەپ چارۋا باققىلى،
بىرنى ئون، ئوننى يۈز قىلىپ تۆل ئېلىپ،
ئەجرىدىن ۋەتەنگە تۆھپە قاتقىلى.

تۆگىلەر لوڭكەسى خۇددى تىك چوققا،
موزاينىڭ ساغرىدا توختايدۇ تۇخۇم،
قۇيرۇقلۇق قويلارنىڭ تامچىدۇ يېغى،
قۇلۇنلار تۇلپارنى باسدۇ چوقۇم.

شۇ يىگىت بېھساپ چارۋا-پادىنىڭ
مېھرىۋان ئاتىسى، قەيسەر ئىگىسى.

قەلبىدە گۈلخاندىر بىر ئۇلۇغ ئارزۇ،
شۇ ئارزۇ - ھەۋەستىن ياشنار كەلگۈسى.

سېغىنچى قىز

ئۇرچۇقتىن موكلار يىپ سۇغارغاندەك
سۈت ساغار چىلەكلەپ سېغىنچى قىزچاق،
ئەۋرىشىم بارماقلار ئاجايىپ ئەپلىك،
ھەركىتى بەك چاققان، ھەر كۈن ئىككى ۋاق.

سۈت قايماق، سېرىقياغ ئاشۇ قىزچاقنىڭ
ئەجرىدىن ھەمىشە بولىدۇ پەيدا.
شۇ قىزچاق قولىدىن سۈت ئىچكەن يىگىت
ئۆزىنى قىلىدۇ ئۆمۈرلۈك شەيدا.

خوش!

خوش، مېنىڭ قەلبىمدە سۈيگۈ ياندۇرغان
قېرىنداش تاجىكىنىڭ سۆيۈملۈك يۇرتى.
پىكىر - خىياللىرىم قالدى سېنىڭدە،
يۈرەكتە چوغلانغاچ ئىشقىڭنىڭ ئوتى!

گوياكى باھارنىڭ سۈيىدەك ئويناپ،
كېلەرمەن قايتىلاپ سېنى كۆرگىلى.
ۋەتەنگە ئەجرىدىن شەرەپ ياغدۇرغان
يىگىت - قىز مەڭزىدىن قېنىپ سۆيگىلى.
1982 - يىل ئىيۇل.

ياسىن مەخسۇت

ئۈچ شېئىر

ياشامق دىگەندە

نەزىملەر يېزىشقان مىڭلىغان شائىر
ئوخشىتىپ ياشلىقنى باھارغا-گۈلگە.
كەتسىمۇ پەسىللەر كېلىدۇ، بىراق
بولالماس گۈل-باھار ياشلىققا ئۈلگە،
ئوتتۇزدىن ھالقىغان چېغىدا ئادەم،
شۇ ئوتلۇق تەسىرات كېلەر كۆڭۈلگە.

ئادەمنىڭ ھاياتى مىسالى بىر يول،
ياشلىق بىر يولۇچى شۇ يولدىن ئۆتەر.
گاھى ياشنى ئېغىر يۈك بىلەن مېڭىپ،
تارىختا ئۆچمەس ئىز-نامىنى پۈتەر؛
گاھى ياش غادىيىپ، لاغايلاپ يۈرۈپ،
تەقدىردىن ھالاۋەت-بەختىنى كۈتەر.

زوقلىنار بەزىلەر ياشلىق دىگەندە،
ياشلىققا بېرىدۇ تۈگىمەس مەنا.
ئىزدەيدۇ بەختنى مېھنەت، ئىجاتتىن،
تەر تۆكۈپ ئۆستۈرەر رەيھان ۋە رەنا.
كۆيىدۇ ۋە تەن - ئەل ئىشقىدا دائىم،
ئەجرىگە قىلچىمۇ قويماس تەمەننا.

مۇشەققەت لەشكىرى تۇرسىمۇ قورشاپ،
ئىجات ۋە مېھنەتتىن ئۈزۈلمەس مېھرى.
ياش تۇرۇپ چېچىغا قونسىمۇ قىرو،
شاتلىقتىن نۇرلىنىپ تۇرىدۇ چېھرى.
ۋاقتىنى قەدىرلەپ ئۆتكەچكە ھامان،
ئالدىۇ ئەجرىدىن بىباھا بەھرى.

شۇ گۈزەل ياشلىقتا ئۆتكەن تالايىلار،
جەڭلەردە ئەل ئۈچۈن كېچىپ جېنىدىن.
يارالدى بۈگۈنكى بەختىيار زامان،
شۇلارنىڭ تۆكۈلگەن ئىسسىق قېنىدىن.
مەڭگۈلۈك ئىز قالدى ئانا تۇپراقتا،
شۇ باتۇر ئەۋلاتنىڭ ياشلىق چېغىدىن.

ئۆتسە گەر ئىنساننىڭ ئالتۇن مەزگىلى،
ئالتۇندىن قىممەتلىك ئىش قىلىپ ئەلگە،
كەتسىمۇ ئالەمدىن، قىلماس پۇشايمان،
قالغاچقا شۇ ھايات يولىدىن بەلگە.
ياشلىققا ياراشقان شۇ ياخشى خىسلەت،
بولدۇ كېلىچەك ئۈچۈن بىر ئۈلگە.

ياشلىققا ياخشىلىق بولغاچقا زىننەت،
ئەل ئۇنى ساقلايدۇ مەڭگۈگە ئەستە.
ئەجرىسىز كۆمۈلگەن ئىنسان ئۇنتۇلار،
قويسىمۇ قەۋرىگە ياساپ گۈلدەستە.
ھەۋەسكە بېرىلىپ قويمىسۇن ھىچكىم،
خار ئەيلەپ ياشلىقنى پەگادا-پەستە.

1983 - يىل نوياىر.

ساز چالسام...

ساز چالسام، كۆز ئۈزمەي قاراپ كېتسەن،
قولۇمدىن بىر ئەيىپ سېزىپ قالغاندەك؛
گاھىدا بوينۇڭنى تولغاپ قويسەن،
گوياكى ئەقلىڭدىن ئېزىپ قالغاندەك.

چۈشەندىم. غەلىتە ئاڭلاندى چوقۇم
ۋەتەن دەپ چالغان ساز، ناخشام سەن ئۈچۈن.
لەززەتلىك بىلىنەر، بەلكىم مۇھەببەت
كۈيلىرى ياڭرىغان ناخشام سەن ئۈچۈن.

تامچىدەك كۆرۈنەر دەريانىڭ سۈيى
بىپايان دېڭىزنىڭ سۈيى ئالدىدا.
نىمىگە ئەرزيدۇ ئىشقى-مۇھەببەت
كۈيلىرى ۋەتەننىڭ كۈيى ئالدىدا؟

ساز چالسام، سازىمدا كۈيلىنەر ۋەتەن،
كۈيلىرىم ۋەتەننىڭ مېھرىدىن پۈتكەن.
سەن مېنى سۆيگەندە، مەنمۇ سېنىڭدىن
ۋەتەننى سۆيىدۇ دەپ ئۈمىت كۈتكەن.

چۈنكى بىز ۋەتەننىڭ قوينىدا ئۆستۈق،
ۋەتەننىڭ مېھرىدىن قېتىلدۇق سەپكە؛
ۋەتەنگە ئاتالغان ئوتلۇق كۈيلىرىم
شۇڭلاشقا ئۈزۈلمەي ياڭرار ئەبەتكە.

سەن مېنى سۆيگەندەك، ئانا ۋەتەننى
قەدىرلەپ يالقۇنلۇق يۈرەكتىن سۆيگەن.

ۋەتەننى گۈيلىسەم سازىمدا، سەنمۇ
جۈر بولغىن، شۇ كۈيىنىڭ ئىشقىدا كۆيگىن.
1981 - يىل نوپاىر.

بىر يۈرەكتە ئىككى ئوت

ئانامدىن تۇغۇلۇپ كۆز ئاچقىنىمدا،
مەن بىلەن ئىككى نەرسە تەڭ يېتىلدى؛
مۇھەببەت ئوتى يانغان يۈرىگىمگە
نەپرەتتىن ھاسىل بولغان ئوت قېتىلدى.

ۋەتەنگە باغلىغان چىن مۇھەببەتنىڭ
ئوتلىرى يۈرىگىمدە ئېشىپ باردى.
ئالتۇندەك دىيارىمغا قەست ئەيلىگەن
ياۋلارغا غەزەپ - قەھرىم تېشىپ باردى.

ھىچكىشى ئىنسان دېمەس، ۋەتەنگە
مېھرىسىز - مۇھەببەتسىز تۇغۇلغانى.
نەپرەتسىز كىشى چىدار، ئانىسىنى
كۆرسىمۇ ياۋ قولىدا بوغۇلغانى.

مۇھەببەت بىلەن نەپرەت قوشكېزەكتۇر،
لېكىن ئۇ ئەسلىدە بىر تۇققان ئەمەس.

ئىككى ئوت بەردى ۋەتەن مۇھەببىتى،
بۇ ئوتنى باشقا بىرسى ياققان ئەمەس،

كۈلمەڭلەر، بىر يۈرەككە ئىككى ئوتنى
قانداقمۇ سىغدۇرغىلى بولىدۇ دەپ.
بولمىسا ياۋغا يانغان نەپرەتلىرىڭ،
ۋەتەنگە مۇھەببىتىڭ يوق دىگەن گەپ.
1980 - يىل سېنتەبىر.

ئابلېكىم باقى

ئىككى مەسەل

ئىبرەتلىك جازا

(مەسەل)

بۇك - باراقسان ئورماندا
ئۇچار قۇشلار دوست ئىكەن.
بولغاچ ئىناق، سەمىمى،
بىر بىرىدىن خۇش ئىكەن.
بىر كۈنىسى سېغىزخان
ئېلىپ كېپتۇ شۇم خەۋەر.
يىغىلىپتۇ ھەممە قۇش
كەڭ سورۇنغا تاڭ سەھەر.
سېغىزخاننىڭ سۆزىچە،
چوڭ پالاكەت كەلگەنمىش.
ئۇچار قۇشلار سىردىنى
تۈلكە تامام بىلگەنمىش.

بۇ چارنى تۈلكىگە
قۇمۇرتۇمشۇق دىگەنمىش،
تۈندە كېلىپ تۈلكىمۇ
تالاي قۇشنى يىگەنمىش.
تۈن - كېچىدە تۈلكىلەر
كەلمەك بوپتۇ جاڭگالغا،
ئۇخلاۋاتقان قۇشلارنى
چۈشۈرمەك بوپ چاڭگالغا
ئاڭلاپ قۇشلار بۇ سۆزنى
ھودۇقۇپتۇ كارامەت.
قوغلاپ تۆمۈرتۇمشۇقنى،
ياغدۇرۇپتۇ مالا مەت.
ئايىرلىپتۇ جاڭگالدىن
تۆمۈرتۇمشۇق ئامالسىز.
پىلان تۈزۈپ كۆڭلىدە،
ئىش باشلاپتۇ ھايالسىز.
كەچقۇرۇن ئۇ ئورماندا
پەيدا بوپتۇ تۇيۇقسىز؛
سېغىزخاننى يوشۇرۇن
كۈزىتىپتۇ ئىزمۇ - ئىز.
يۈرەر ئىكەن سېغىزخان
كەڭ ئورماننى ئارىلاپ.

يوشۇرۇنغان قۇشلارنى
ئوغرىلار دەك ماریلاپ.
يول ئاپتۇ ئۇ بىر چاغدا،
تاغ تەرەپكە يۈگۈرۈپ،
تۆمۈر تۇمشۇق مېڭىپتۇ
ئارقىسىدىن ئۈلگۈرۈپ.
يېتىپ كېپتۇ سېغىزخان
تۈلكىلەرنىڭ يېنىغا،
سۆزلەپتۇ ئۆز قەستىنى،
پاتماي قىنى - قىنىغا.
خوش بولۇشۇپ تۈلكىلەر
چاۋاك چاپتۇ سەكرىشىپ،
مۇنداق دەپتۇ ھەممىسى
سېغىزخاننى ماختىشىپ:
”بولدۇك بىزگە ساداقەت،
قىلماستىن ھىچ دۈشمەنلىك،
ھەم ساقلىدىك ئىچىڭدە
ئۆز پۇشتۇڭغا ئۆچمەنلىك.
ئۆمىدىڭنى ئاقلايمىز،
تەلۈڭگە يارىشا.
ھەممە قۇشنى يوقاتساق،
سەن بولسەن پادىشا...”

تۆمۈرتۇمشۇق بۇ سۆزنى
ئاڭلاپ دەرھال ئۇچۇپتۇ.
ئورماندىكى قۇشلارغا
ھەممە ئىشنى ئېيتىپتۇ.
جىدى جەڭگە راسلىنىپ،
تەييار بوپتۇ پالۋانلار.
بۈركۈت، ئۈكە، قارغۇجا،
لاچىن، قۇرغۇي، شۇڭقارلار.
يېتىپ كېپتۇ بىر چاغدا
بىر توپ ئاچكۆز تۈلكىلەر.
ئورمانلىقنى بىر ئاپتۇ
چىقىرىغان كۈلكىلەر.
تاڭغا يېقىن ئورماندا
باشلىنىپتۇ چوڭ ئۇرۇش.
ھۇجۇم قىپتۇ ھەر ياندىن
تۈلكىلەرگە بارچە قۇش.
قاچقان تۈلكە قۇتۇلۇپ،
قالغانلىرى ئۆلۈپتۇ.
بۇ غەلىبىدىن شاتلىنىپ،
ھەممە قۇشلار كۈلۈپتۇ.
تۆمۈرتۇمشۇق غەزەپتە
ئورمانلىقنى ئاختۇرۇپ،

سېغىزخاننى ئېچىپتۇ،
كىكرتەكتىن چىڭ بوغۇپ.
ئاھ ئۇرۇپتۇ سېغىزخان،
تۆمۈر تىرناق زەربىدىن.
كىچىككىنە بىر تۆشۈك
ئېچىلىپتۇ گېلىدىن.
بۇ جازانى ھەممە قۇش
ئاڭا لايىق كۆرۈپتۇ.
ۋاپاسزلىق ئۇنىڭغا
شۇ تامغىنى ئۇرۇپتۇ.
شۇندىن بۇيان سېغىزخان
زارلار ئىمىش جېنىدىن،
تومۇز كۈنلەر سۇ ئىچسە،
تۆكۈلەرمىش گېلىدىن.

بۆرى بىلەن بۇغا

ئىككى بۇغا ئورماندا
ئوتلاپ يۈرسە ئارىلاپ،
كېلىپ قېپتۇ تۇيۇقسىز
بىر ئاچ بۆرە ماردىلاپ.
ئىككى بۇغا ياساپتۇ

بىر قوغدىنىش تورىنى.
 ئۆتكۈر نەيزە، مۇڭگۈزلەر
 بوپتۇ ئەجەل بورىنى.
 ئىككى ياققا ئىككىسى
 قېچىپتۇ تېز قۇيۇندەك،
 ئاچ بۆرىنىڭ ھەيۋىسى
 تۇيۇلۇپتۇ ئويۇندەك.
 ئارىسالدا بوپ بۆرە
 تۇتالماپتۇ بىرىنى.
 ئاچچىغدا قوغلاپتۇ
 يوقاتماستىن ئىزىنى.
 ئىككى بۇغا بىر چاغدا
 چىمەنلىكتە ئوتلاپتۇ.
 بولۇق ئوت - چۆپلەر بىلەن
 قوسغىنى توقلاپتۇ.
 شوقلۇق چىقىپ توقلۇقتىن
 باشلىنىپتۇ ئاداۋەت.
 چىمەنلىكنى تالىشىپ
 بوپتۇ گويا قىيامەت.
 دەپتۇ بىرى:
 — چىمەنلىك
 مېنىڭ تاپقان ئوزۇغۇم.

ھەممىسىنى يەپ كەتسەك،

ئاج قالمايدۇ قوسۇغۇم؟

دەپتۇ بىرى:

— بۇ يەرگە

باشلاپ كەلدىم مەن سېنى.

بۇنداق ياخشى ئوتلاقنى

تېپىپ باققىن سەن قېنى!

— نىمە ئانچە قارايسەن،

قورقاتتىممۇ سېنىڭدىن؟

— ھىلى بىكار جاڭگىلى

يەيسەن تازا مېنىڭدىن.

شۇنداق قىلىپ بۇغلار

ئۇسۇشۇشكە باشلاپتۇ،

مۈڭگۈزلىرى كىرىشىپ،

گوياكى ئوت چاقناپتۇ.

تارتىشىپتۇ بۇغلار

جانلىرىدىن تويغاندەك.

ئايىرلىماپتۇ مۈڭگۈزلەر

مەھكەم باغلاپ قويغاندەك.

مۆكۈپ ياتقان يېرىدىن

چىقىپ بۆرى شۇ پەيتتە،

غۇچۇرلىتىپ چىشىنى

گېپتۇ دەرھال ھەرگەتگە،
”ئىست“ دەپتۇ بۇغىلار
ئاھ ئۇرۇشقا باشلاپتۇ.
بۆرى كېلىپ ئۇلارنى
دەرھال يېرىپ تاشلاپتۇ.

1984 - يىل، ماي.

مۇھەممەت ئىمىن

ئۈمىت يۇلتۇزلىرى

(غەزەللەر)

1

قانائەت پاتقىغى چوڭقۇر، قىمىن چىقماق يېتىپ قالساڭ،
”كامالەت“ ياستۇغىن قىرلاپ خۇدۇڭ بىلمەي يېتىپ قالساڭ.

بارار دولقۇن يېرىپ ئۆرلەپ بۈيۈك ئارزۇدا ھەمرايىڭ،
كېلەمدۇ شان يەنە قولغا يېرىم يولدا ھېرىپ قالساڭ!

ئۇتۇق، تۆھپەڭ ئەمەس پەللە چېكى ھەرگىز ئىجادىڭنىڭ،
ئەمەسمۇ سەت كىبىر تونى يېپىنجا قلاپ چېنىپ قالساڭ.

ئېچىنغاي ئەل، بويۇن تولغاپ سۇنۇپلا تۇنجى جامىڭنى،
ئەمەل. شۆھرەت، پاراغەتكە تاما بىرلە بېقىپ قالساڭ.

پەقەتلا شۇمىدى سەندىن ۋەتەننىڭ كۈتكىنى، ئويلان،
كۆرەرسەن كۆپ يۈكۈڭ شۇنچە، ئۈمىت ئىشىگىن ئېچىپ
قالساڭ.

سېنى باققان نى ئارماندا بېرىپ ۋەتەن — ئانا ئاق سۈت،
قىلالمايسەن ئادا پەرزىڭ مەگەر پىستان چىقىپ قالساڭ.

ئىرادەڭنى كامان ئەيلەپ، ساداقەتنى قىلىپ گاڭ ئوق،
ھۇجۇمغا ئۆت، سېنىڭ قورغان، يۆلەك خەلقىڭ قېرىپ
قالساڭ.

قانائەتنى يىراق قوغلاپ، شىجائەتتىن كەمەر باغلاپ،
تىرىش، ئىنتىل، ۋەتەنگە سۇن تېرىڭدىن دۈر تېپىپ قالساڭ.

ئالار پەخرى بىلەن تىلغا ئېبەت نامىڭنى ئەۋلاتلار،
ئەگەر ئەجرىڭ بىلەن خەلقىڭ يۈرەگىگە يېقىپ قالساڭ.

2

تەكەببۇر بولمىغىن ئەسلا! شەھەر — قەلئەنى ئالساڭمۇ،
سېلىپ لەرزىگە دۇنيانى زەپەر سازىنى چالساڭمۇ.

ئەمەس يول تۈز، غادا يغانچە كۆزۈڭ كۆرۈمەس ئىكەن -

يەنى،

ئاتارسەن ئاخىرى موللاق گويا رۇستەم سانالساڭمۇ.

ئۆزەڭنى قويىمىغىن ئۈستۈن، ئۇلۇغ خەلقىم، شىپا مېھرى،

تاپارسەن چىن ھايات قايتا كويىمىقا قالمالساڭمۇ.

ئىسل خىسلەت چاچار ئاپ-تاپ، دىسەڭ: "ئاددىلا خىش

قويدۇم..."

ئىجات، ئەجرىڭدە ئالتۇندىن تالاي ئوردىنى سالساڭمۇ.

قاچار ئابروي يىراق شۇنچە، ئۇنى قانچىكى قوغلاشساڭ،

كېلەر ئەلگە چاكار بولساڭ، تۆۋەن پەگادا قالساڭمۇ.

جامائەت ئەقلى زور ئوكيان، سېنىڭ تامچە نىھايەت، بىل،

يىگانە قاي ئىشنىڭ ئاققاي، جاپا چەكسەڭمۇ - تالساڭمۇ.

ئامال قىلساڭ بېشىڭ كۆككە يېتەر بەلكى، بىراق زىنھار

قۇياش تەپتى بېرەلمەيسەن بولۇپ زەر - نۇر تارالساڭمۇ.

خۇدۇڭ بىلمەي قۇياشمەن دەپ كېرىلسەڭ گەر خاقانلاردەك،

بولارسەن كۈل ئاخىر بىر كۈن، ئۇيۇل گاڭدىن يارالساڭمۇ.

شۇڭا ئەۋۋەل ئۆزەڭنى بىل، رولۇڭنى توغرا مۆلچەرلە،
ئۇيات، قىلساڭ تەمەننانى، بولۇپ بىر گۈل تاقالساڭمۇ.

كۆرەڭلىكتىن كېچىپ، ئەل دەپ ئۇلۇغ قاينامغا تاشلانساڭ،
تاپارسەن قەدرى-قىممەتنى، پەقەت تامچە ئاتالساڭمۇ.

3

كۈنۈڭ ئۆتسە ئورا كولاپ، كەچۈرمەيدۇ جاھان زادى،
كۆمۈلگەنلەر بوغۇپ گالدىن قويۇپ بەرمەس ئاسان زادى.

ئەزىز تۇپراق يارالمىشتۇر تېرىشقا دان، تىكشەك گۈل،
بىراق قىلدىڭ ئۇنى سەن ھاڭ، ئېلىنماسقا خامان زادى.

قىلارسەن تەخ بوسۇغا، يول، ئېكىنزارغا يېپىق گوداڭ،
مەگەر كىمكى چۈشەر بولسا، قىيىن چىقماق ئامان زادى.

بۇڭا يانداش قاداق تەخسەڭ، غاداينغا قىلىپ تازىم،
ئەمەل، نەپ دەپ يالايسەنكى دىمەي بەتبۇي تاپان زادى.

گۇناسىز گەۋدىگە دەسسەپ ئىگىز بالداققا ئۆرلەيسەن،
بىراق توسماسمۇ ئەل قەھرى بولۇپ تىك تاغ-داۋان زادى؟!

تۆتەر قانداق گېلىگىدىن كۆز يېشىنى مەي قىلىپ ئىچىشەك،
ھارام ئاشتىن زەھەر ئەلا، قوشالماس جانغا - جان زادى.

ئىناقسىزلىق، توپان ئىچرە روناق تاپقان قاچان خەلقىم،
تۇتۇشساق ئۆزئارا، قانداق يىمەي ياتقاي قاۋان زادى.

ئۇنتۇدۇڭمۇ، بوۋاڭ سادىر ئادالەت جېڭىدە زاھىر
بولۇپ، ئەلگە جېنىن تىككەن دىمەي تارتتىم زىيان زادى.

ئۇنىڭ ئەۋلادىمىن، بىلىسەك، ئۇيات نەپسىڭىزلا دىمەي،
كۆيۈپ پۈتكەنمۇ شۇ چوغدا نومۇس، ۋىجدان، ئىمان زادى.

سېنى كىممۇ دىگەي ئادەم، بولالمىساڭ ھاشارەتچە،
ئېزىپ قوۋمىنى چاقمايدۇ يىلان، ھەتتا چاپان زادى.

بىراق سەن بىر ئۆزەڭنى دەپ ئۇرارسەن مىڭغا نەشتەرنى،
شۇڭا ئۆلسەڭ زىمىن بەرمەس تېخى يەرلىك ماكان زادى.

كىمكى ئورنىنى قازسا چۈشەر ئاخىر ئۆزى تەھقىق،
ياغار ئەل نەپرەتنى تاشتەك ئۆزىڭغا بىگۇمان زادى.

مۇبادا يانمىساڭ بالدۇر خۇيۇڭدىن، توۋا - دات ئەيلەپ،
چۆكۈپ لەنەت قىيانغا بولۇرسەن غەرق شۇ ئان زادى.

پەلەككە تەلمۈرۈپ باقما، خۇرپاتتىن نىجاتلىق يوق،
نادانلىق سۈيىدە ئاقما، ساڭا ئۇندىن كۇشاتلىق يوق.

جاھالەت قاپلىسا ئەلنى، دىدۇق ”توۋا!“ پۈكۈپ بەلنى،
بىراق قانچە ئەسىر ئۆتتى يەنە ھۆرلۈك-ئازاتلىق يوق.

نىمە كەلدى ئاداۋەتتىن، قۇتۇلدۇقمۇ ئاسارەتتىن؟!
چېكىپ كەلدۇق ئازاپ-كۈلپەت ۋەتەندە ھىچ ئاۋاتلىق يوق.

سائادەت نۇرلىرى ئاخىر قىلىچىنىڭ بىسىدىن ھازىر
بولۇپ ئەلگە تارالغاندا دىدىڭ: ”بۇسىز مۇراتلىق يوق...”

ئېچىلدى كۆك كەبى كۆڭلۈڭ، مېڭىپ پەن كانىغا ئوغلۇڭ،
ئۇزاتتىڭ دەپ: ”گۆھەر قازساڭ ئۆتەرسەن پەندىياتلىق
يوق...”

يېتىلدى ئۇ بولۇپ ئالىم، رىيازەتتىن يىمەي ۋايىم،
دىلىدىن دۇر تۆكەر پەسلى بالا ياغدى، ھىماتلىق يوق.

بۇزۇقلار خارلىدى چەيلەپ، قارا چاپلاپ ئوبۇزلىق دەپ،
قارا تاپتى ئەلەم بىرلە يېڭى تۆھپە، ئىجاتلىق يوق.

چۈشەنمەي قايىمۇقۇپ شۇ دەم، يەنە "شۈكرى، دىدىڭ يەپ
غەم،

ئوقۇشىسىز قالدى پەرزەنتىڭ پەلەكتىن ھىچ ئىجاتلىق يوق.

سىيىت نوچى قېنى چاچراپ، نادانلىققا كېپەن راسلاپ،
قويۇپ كەتكەن ساۋاق ئاچچىق، يېنىدا بىر ساۋاتلىق يوق.

بۇنى مەڭگۈ تۇتۇپ ئەستە، گاراڭلىقنى قويۇپ پەستە،
پۈتۈن ئالەمگە كۆز سالساڭ، يېشىلىمەس تىلىماتلىق يوق.

سەبى نەۋرەڭ ئوقۇپ ئۆسسۈن، دىلىغا پەن نۇرى تولسۇن،
ئىلىمىسىز ئەل قارا جاڭگال، گۈزەل-پارلاق ھاياتلىق يوق.

ئەمەس بىز كەم ئەقىل ھەرگىز، سېلىپ مارىسقا زەپەردىن ئىز،
ياسايمىز توي، بولۇپ غالىپ، ھامان بىزگە ماماتلىق يوق!

5

كۆزۈڭنى ئاچ، گۈزەل، پارلاق يېڭى دەۋرانغا باق ئەمدى،
كېلىچەك چىلىغان جەڭگە كىرىپ كۆكرەكنى ياق ئەمدى.

ئۆتۈپ كەتتى بولۇپ چۈشتەك قارا باسقان قاباھەت تۈن،
نۇرانە تاڭدا رەئادەك كۈلۈپ چاچقىن پۇراق ئەمدى.

قارا، غەيرەتتە ئۇچماقتا زەپەر تۇلپارىدا مەرتلەر،
يۈرۈشكە ئۈندىسە دوستۇڭ پەقەت بولما قاچاق ئەمدى.

بىراۋنىڭ ئەجرىدىن سەمەردىپ ياشاشتىنمۇ نومۇس ئىش يوق،
ئۆزەڭ ئىشلەپ ھالال تۆككەن تەرىڭ قەنتىنى چاق ئەمدى.

يىسە ھورۇن ناۋات، ئىشچان كاچات، "توۋا" دىدىڭ، ياتتىڭ،
قوپۇپ ئۆرلە بولۇپ لاچىن، يولۇڭدا يوق توساق ئەمدى.

چېقىلدى داش قازان، قىلما تاما ئويچى ئۇماچ بار دەپ،
سۈيۈق ئاداپ، قۇرۇق لايقا بولامدو گۈل قوساق ئەمدى.

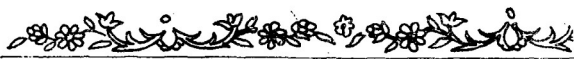
ھورۇنلۇقتىن نىمە كەلدى؟ بولۇپ سۇسىز ئېرىق، ئۆتتۈڭ،
ئەجىر، مېھرىڭنى ئاققۇزغىن بولۇپ ئەلگە بۇلاق ئەمدى.

ئىشىڭنى ۋايىغا يەتكۈز، بېلىڭنى ئەرچە چىڭ باغلاپ،
ناۋا قىل باغ ياساپ، دەشتتە چېكىپ يۈرمەي پىراق ئەمدى.

ئەزىز ئوغلان دىگەي خەلقىم سىلاپ باشىڭنى ھۆرمەتتە،
ئۆتەر بولساڭ ئەگەر كەلسە خەتەر، مۈشكۈل سىناق ئەمدى.

كۈتەر تەشنا يورۇق ئىقبال، ئېچىپ قوينىنى جاناندەك،
يېتەرسەن ۋەسلىگە، ئۇچساڭ، ئەمەس مەنزىل يىراق ئەمدى.
1981 - يىل ئۆكتەبىر.

ئابلەت ئىسمائىل

ۋىجدان نەزمىلىرى

ئالدىدا

(غەزەل)

زەر ئۇرۇرسەن، بولمىغىن خەس رەزگى تۆھمەت ئالدىدا،
ئەيلىمە زىنھار تەمەننا ناز، خوشامەت ئالدىدا.

ھەر سۆزۈڭدە ھەقنى ھەق، ناھەقنى ناھەق ئەيلىگىن،
بولمىغىن يالغانچى سەن ئەھلى جامائەت ئالدىدا.

ھەرقاچاندا ئىشلىگىن ئەل خىزمىتىنى جان تىكىپ،
يەشمىگىن بەلنى پەقەت جەۋرۇ-مۇشەققەت ئالدىدا.

تاۋلىنار يالقۇندا ئالتۇن، جەڭ چېلىشتا مەرت يىگىت،
تاغ-داۋان باش ئەككۈسى غەيرەت-شىجائەت ئالدىدا.

مەڭگۈ ئۆچمەس تۆھپە قالدۇر كەلگۈسى ئەۋلات ئۈچۈن
تۇرما مەڭدەپ ئازغىنا تۆھپە - كامالەت ئالدىدا.

ئاغرىتىپ ئېيتاركى دوستۇڭ، شۇم رەقىبىڭ كۈلدۈرۈپ،
توغرا بول تەنقىت ۋە ھەتتا تىل - ئاھانەت ئالدىدا.

ئاقلىغىن ۋىجدان بىلەن ئانا ۋەتەن ئۈمىدىنى،
ئەس - ھۇشۇڭ، نەپسىڭنى يىغىراھەت - پاراغەت ئالدىدا.

جانجان خەلقىم باھاسى ئەڭ بۈيۈك ئادىل باھا،
كۈل بۇلار تۆھمەت دىگەن دانا ھەقىقەت ئالدىدا.

بولمىسام

(غەزەل)

جان ئانا، ئوغلۇم دىمە، جەڭلەردە پەلۋان بولمىسام،
گەر بالا - مۈشكۈلنى مەن يەڭگۈچى مەردان بولمىسام.

پەپىلەپ، ئاق سۈت بېرىپ قوينۇڭدا ئۆستۈردۈڭ مېنى،
بولمىغاي قەرزىم ئادا كۆكسۈڭگە قالقان بولمىسام.

تەرۇ-ئەجرىمدىن ۋە تەننى گۈللىمەك بەختىم مېنىڭ،
نە يىگىتمەن، شان قۇچۇپ تىللاردا داستان بولمىسام.

بەختى بەختىم ئەل-ۋە تەننىڭ، قايغۇسى قايغۇم مېنىڭ،
نە ھاياتمەن ئەل بىلەن بىر تەنۇ-بىر جان بولمىسام.

ئەي ئانا، خىسلەت غۇرۇرۇڭ تا ئەبەت ئۆرنەك ماڭا،
مەن بولاي تۈز كور، ساڭا چىن سادىق ئوغلان بولمىسام.

كۆرمىدىم

(غەزەل)

جاھان كەزدىم سەن كەبى ئۆز دىلرەبانى كۆرمىدىم،
مېھرى ئىللىق، ھۆسنى گۈل، بويى زىبانى كۆرمىدىم،

بىر ئۆمۈر ئىشقىم بىلەن سۆيگەن ۋاپادارىم ئۆزەڭ،
سەندىن ئۆزگە غەيرى دىلبەردىن ۋاپانى كۆرمىدىم.

سەن ئۈچۈن جەۋرى-جاپا چەكمەكلىگىم راھەت ماڭا،
گەر ”جاپا چەكتىڭ“ دىسەڭ، دەيمەن ”جاپانى كۆرمىدىم“.

ئەي ۋەتەن، جاندىن ئەزىزدۇر سەندىكى ھەر بىر گىيا،
ھىچ قەيەردە زەر توپاڭدەك توتىيانى كۆرمىدىم.

لاپ ئەمەس گۈلباغلىرىڭنى مىسلى بىر جەننەت دىسەم،
جانغا راھەت ساپ ھاۋايىڭدەك ھاۋانى كۆرمىدىم.

ئارمىنىم يوق، سېنى قوغداپ جان تەسەددۇق ئەيلىسەم،
دىسە خەلقىم: "ئەلگە سەندەك جان پىدانى كۆرمىدىم".
1982 - يىل ئاپرېل.

سەن ئىقبال ئىگىسى، سەن ئەزىز پەرزەنت

ئاتىغا، ئانىغا ئوغۇلمۇ، قىزمۇ،
ئوخشاشلا قەدىرلىك، ئوخشاشلا پەرزەنت.
ئوغۇلنى ئارزۇلاپ، قىزنى خارلىغان،
بەرھەققى، بىز ئۈچۈن يات رەزىل ئادەت.
يار بولدى، ئەي قىزىم، ساڭا بۈگۈن بەخت،
سەن ئىقبال ئىگىسى، سەن ئەزىز پەرزەنت.

كۆز ئاچتىڭ دۇنياغا - تۇغۇلدۇڭ تىمەن،
ئارزۇلاپ ئانا يەر، قۇتلىدى چىمەن.
سۆيۈك تاڭ نۇرىدەك مەڭزىڭگە قانماي،

قىزىم، دەپ شاتلىنىپ ئاناڭ بىلەن مەن.
يار بولدى، ئەي قىزىم، ساڭا بۈگۈن بەخت،
سەن ئىقبال ئىگىسى، سەن ئەزىز پەرزەنت.

يۈزلىرىڭ تولۇن ئاي، كۆزلىرىڭ بۇلاق،
ۋىلىقلاپ كۈلسەن شۇ قەدەر ئوماق.
دولقۇنلار قەلبىمدە ئاتىلىق مېھرى،
تىكىلسەم ھۆسنۈڭگە ئۇزاقتىن-ئۇزاق.
يار بولدى، ئەي قىزىم، ساڭا بۈگۈن بەخت،
سەن ئىقبال ئىگىسى، سەن ئەزىز پەرزەنت.

ھەر ئاخشام ئۇيقۇغا كەتكىچە كۆزۈم،
چۆڭىلەيمەن قېشىڭدا پەرۋانەڭ بولۇپ؛
يۆلۈنۈپ بۆشۈككە ئىمىتەر ئاناڭ،
تاكى تاڭ ئاتقىچە غەمخانىڭ بولۇپ.
يار بولدى، ئەي قىزىم، ساڭا بۈگۈن بەخت،
سەن ئىقبال ئىگىسى، سەن ئەزىز پەرزەنت.

كۈن ئۆتۈپ، ئاي ئۆتۈپ، تولغاندا يىللار،
تىلىڭمۇ چىقىدۇ، ماڭسەن، قىزىم.
بوينۇڭغا چىرايلىق جىلتەڭنى ئېسىپ،
ئوقۇشقا-مەكتەپكە بارىسەن، قىزىم.

يار بولدى، ئەي قىزىم، ساڭا بۈگۈن بەخت،
سەن ئىقبال ئىگىسى، سەن ئەزىز پەرزەنت.

ئۇستازلار ئەجرىدىن بىلىم بېغىدا
كۆكلەيسەن، چىچەكلەر ئاچسەن قىزىم.
ئەل ئۈچۈن لەززەتلىك مەۋىلەر بېرىپ،
ئىپاردەك خۇش پۇراق چاچسەن قىزىم.
يار بولدى، ئەي قىزىم، ساڭا بۈگۈن بەخت،
سەن ئىقبال ئىگىسى، سەن ئەزىز پەرزەنت.

پۈتتۈرۈپ سەن ئالى بىلىم يۇرتىنى،
بولسەن ئاگرونوم ۋە ياكى دوختۇر...
كۆرگەندە سېنى شۇ ئىقبال كۆكىدە،
داداڭ ھەم ئاناڭنىڭ ئارمىنى يوقتۇر.
يار بولدى، ئەي قىزىم، ساڭا بۈگۈن بەخت،
سەن ئىقبال ئىگىسى، سەن ئەزىز پەرزەنت.

بولسەن كەشتىچى، گىلەم ئۈستىسى،
يا سەنئەت بېغىنىڭ كۈيچى بۇلبۇلى،
بولسەن ۋە ياكى ئۇزۇن سەپەرنىڭ
مەنزىلىگە يەتكۈچى ئۇچقۇر دۇلدۇلى.

يار بولدى، ئەي قىزىم، ساڭا بۈگۈن بەخت،
سەن ئىقبال ئىگىسى، سەن ئەزىز پەرزەنت.

كۆز ئاچتىڭ دۇنياغا تۇغۇلدۇڭ تىمەن،
مۇبارەك ئىسىمىڭنى قويدۇق "گۈلچىمەن".
ئۆسكىنە ئومىغىم، ئۆسكىن سەن تېزىرەك،
ئۈمىتتە تىكىلەر ساڭا ئەل-ۋەتەن.
يار بولدى ئەي قىزىم، ساڭا بۈگۈن بەخت.
سەن ئىقبال ئىگىسى، سەن ئەزىز پەرزەنت.
1984 - يىل ئاپرېل.

نەيىم يۈسۈپ

غەزەلخاڭان بىز

سائادەت بېغىدا كۈلگەن دىلى ئوتلۇق غەزەلخاڭان بىز،
غەزەلنىڭ غەزىنىسى - كانى تىيانشاندا تۇغۇلغان بىز.

ئەسىرلەر تارىخى شاھىت، غەزەلخانىلىق ئۇدۇم بىزگە،
جاھان باشتىنلا قايىلدۇر غەزەل بىرلە تونۇلغان بىز.

غەزەلنىڭ شاھى خاس ھاجىپ، ناۋايى، قەشقىرى، لۇتقى...
ياراتقان كۈي - غەزەل دەريالىرىدا سۇغىرىلغان بىز.

جاھان شىرىنلىرى ئاشق ئىدى بىزنىڭ غەزەللەرگە،
قەلەم بىرلە قېزىپ بىستون* بولۇپ پەرھات قوشۇلغان بىز.

ئەزەلدىن ئىنتىزار بولغان ئىدۇق بىز ھۆر باھار - يازغا،
لېكىن ھىجران ئازاۋىدا ۋىسال ئىزدەپ يۇچۇلغان بىز.

* بىستون قېزىش - ئاجايىپ مۆجىزە يارىتىش مەنىسىدە.

يۈرەكلەردىكى زەرداپ سۇ ئۆرۈلگەن چاغدا قانلارغا،
غەزەپ ئوكيانىدا ئۆركەش ياساپ قاشقا ئۇرۇلغان بىز.

تۆكۈلگەن ساپ قىزىل قانلار ئېلىپ كەلگەچكە ھۆر تاغنى،
ئۈمىت يۇلتۇزلىرى چاقناپ ئازات ئەل بوپ قۇرۇلغان بىز.

يارالغاچ كەڭتاشا ئىمكان غەزەلنى ئەۋجىگە باشلاپ،
جاھان سەيناسىدا مەغرۇر، ئەجەپ مەردان تونۇلغان بىز.

لېكىن بىر چاغدا ئاسماننى بالاخور جۇت بۇلۇت قاپلاپ،
قەپەز ئىچىرە گويا بۇلبۇل بولۇپ دەرتتە بوغۇلغان بىز.

بۇلۇتلار كۆكسىنى ياردى قىساسنىڭ چاقمىغى ئاخىر،
ئۇلۇغ نەدىر كۈچى بىرلە يېڭىۋاشتىن تۇغۇلغان بىز.

غەزەلنىڭ كانىدىن گۆھەر قازارمىز بىز يېڭى روھتا،
غەزەلخان ھەمدە تۇلپار بىز يېتىلگەن، تاڭشۇرۇلغان بىز.

يېڭى شانلىق سەپەر بىرلە ۋەتەن ئىقبالى كۈلمەكتە،
تەسەددۇق ئەسلى-ۋەسلىمىز، ۋەتەنگە تاپشۇرۇلغان بىز.
1979 - يىل ئۆكتەبىر.

نه جمہد بن سسد بق

— ناخشىچى قىز دىلەپەر يۇنۇسقا بېغىشلايمەن.

“مانا ئۇ زىز دىيارىدىن ناۋا ياڭراتقىلى كەلدىم”
 دىدىڭ، ناخشاڭغا تاڭ قالدى جاھاننىڭ مۇنەۋۋىرى، دىلپەرى.

“قۇچۇپ سەنئەت باھارىنى مۇقامىم ئالدى جان تەنگە،
ياشارتقاچ سۇغىرىپ بىلىم - ئىجاتكار كەۋسەرى” دىلىبەر.

دېدىڭ شۇنداق، يېڭى دەۋران نامايان بولدى ئالەمگە،
ئۆزەڭ شاھىت بولۇپ سەنئەت بېغىمنىڭ ئەنسىرى دىلپەر.

قانات قاقتى سۈيۈنگەن دىل قۇشى گۈلدەستە يوللاشقا،
بۇلاقتەك قاينىغان ئىلھام گۈلى كۈلگەنسېرى دىلپەر.

سېنى ئۆرنەك قىلىپ ئالغا ئېتىلدى قانچە ياش ئەۋلات،
قانائەتنىڭ بولۇپ سەندەك ئەجەللىك شەمشىرى دىلبەر.

دىمەكتە چېگرىدا جەڭچى ۋۇجۇت-باغرىنى قىپ قالغان،
يېقىملىق خۇش ئاۋازىڭغا پۈتۈن خەلق مۇشتىرى دىلبەر.

ھەدەك پاشايۇ-پاتەم...لەر قۇۋاندى سايرىشنىڭ ئاڭلاپ،
يېتىلگەچ سەن غەزەلخانلار ئارا بۆپ سەرۋەرى دىلبەر.

ئەزىزانە دىيارىمغا ھۆسۈن قوشتۇڭ بولۇپ بىر خال،
ياشاپ كەتسۇن سېنى تۇققان ئىلىمنىڭ قەشقىرى، دىلبەر.
1984 - يىلى دېكابر.

ھەسەن تىلىۋالدى

ئۈچ شېئىر

مەرتاسىك قەسىدىسى

سەپەر دۇلدۇلى چارچىغان چاغدا،
مەنزىلگە ھەرگىز يېتىمەن دىمە.
ساڭا يار بولار چۆلدە مۇقەررەر
ئۆتەڭ ئۆيلىرى يەلكەنلىك كېمە.

مەن ئېيتقان يوللار — رىۋايەتتىكى
تىلىسماتلارنىڭ بەئەينى ئۆزى.
بۇندا تۆت پەسىل ھۇۋلايدۇ تىنماي،
دەھشەتلىك بوران كېچە — كۈندۈزى.

ئەتراپى سايلىق، دەشتى — باياۋان،
بۇ يەردە يوقتۇر يېشىل گۈل — گىيا.
يەرلەر قاغىمىراپ يېرىلغان چاڭ — چاڭ،
ئۆسەلمەس ھەتتا يانتاق ھەم بۇيا.

تونۇردەك ئىسسىق بۇ يەر تومۇزدا،
نەملىكتىن قىلچە يوق بۇندا ئەسەر.
ئەگەر ھەپتىلەپ ياغسىمۇ يامغۇر،
بىر دەمدە يالماپ يۇتۇپ كېتەر يەر.

قىشتا شۇبرغان سالىدۇ دەھشەت،
سوغاق زەربىسى ئۇرۇلار يۈزگە.
سۈرلۈك چىقىراپ ئۇچۇرۇپ قارنى،
تاغلاردىن ھەيدەپ كېلىدۇ تۈزگە.

جۇدۇن لەشكىرى بولۇپ ھۆكۈمران،
ئەتىياز، كۈزدە ئېپىكەلەر بوران.
قۇم بارخانلىرى بولىدۇ ھاسىل،
پەسىل ئۆزگەرسە ئۆزگىرەر ھەر يان.

بۇ يەردە يوقتۇر ئۇچار قاناتلار،
كەلمەس بۇ جايغا بۇغا ۋە تۈلكە.
كۆرۈنمەس بۇندا قۇرۇت يا قوڭغۇز،
چىدالماس ھەتتا بۇ جايغا تۆگە.

بىراق بۇ جايدا ياشايدۇ ئىنسان،
قۇم-بوران بىلەن ئېلىشىپ جەسۇر.

مۇشۇ پىنھانە خىلۋەت ماكانغا
ئۇلارنىڭ مېھرى باغلانغان چوڭقۇر

ئۇلاردۇر قەيسەر تاشيول ئىشچىسى،
تىنىم تاپماستىن يولنى ئاسرايدۇ.
بوراندا پەرۋاز قىلغان لاجىندەك،
مۈشكۈلنى يېڭىپ ئۇندا ياشايدۇ.

ئۆتەر بۇ يولدىن ئۈزۈلمەي كارۋان،
قالدۇرۇپ ئارتتا تالاي يوللارنى.
ھەيران - ھەس قالار كۆرگەندە ئۇلار،
بۇندا ياشىغان ئىشچى دوستلارنى.

يۈك - تاق بېسىلغان ماشىنىلارنىڭ
ئۆچسىمۇ يولدا قالماستىن ئىزى،
بىراق شۇ قەيسەر تاش يولچىلارنىڭ،
پايانسىز چۆلدىن يۈتمەيدۇ ئىزى.

ئۇلار كۆرمەيدۇ كىنو - تىياتىر،
ھەمرا ئۇلارغا كەچتە جىن چىراق.
كىتاپ كۆرىدۇ ئاستىدا ئۇنىڭ،
قىلچە زېرىكىش سەزمەيدۇ بىراق.

تاڭ سەھەر بىلەن باشلايدۇ ئىشنى،
تاشيولنى بويلاپ قىلىدۇ ھەركەت.
كەچكى شەپقەتنىڭ قىزىللىغىنى
بەزىدە بۇلار سەزمەيدۇ پەقەت.

بۇنداق تەبىئەت سالىدۇ جاپا،
كۆزلەر بەزىدە تولدۇ ياشقا.
ئاشۇ چۆل قۇشى قەيسەر ئىشچىلار،
ئوخشار بەئەينى گىرانت تاشقا.

يۈكسەك چوققىغا ئۆرلەپ چىقىشقا،
تاغدەك مۇستەھكەم ئىرادە كېرەك.
تاشيول ئىشچىسى باسماقتا ئالغا،
مەردانىلارچە كېرىپ گاڭ كۆكرەك.

ئۆچمەس ئىز

ئايدىڭ كېچە، كۆكتە تولۇن ئاي،
جىمىرلىتار كۆزنى ئوينىتىپ.
دەل - دەرەخلەر تاشلايدۇ سايە،
يۈرەكلەردە ھوزۇر ئويغىتىپ.

مەيىن شامال گۈزەل باغلاردىن
ئېلىپ كېلەر يېقىملىق پۇراق.
مەن تۇرىمەن دەريا بويىدا،
قەلبىم خوشال، ئىلھامىم بۇلاق.

ئۈستىدە ھۆكەر تەبەسسۇم بىلەن،
نازلىنىپ ماڭا باقىدۇ كۈلۈپ.
غەزەلخان قۇشلار ئۇرىدۇ خەندە،
ئايىدىڭ كېچىنى قالغاندەك سۆيۈپ.

ئەتراپىم گۈزەل بەئەينى جەننەت،
تاغلار يىراقىتىن كۈرۈنەر ھەيۋەت.
مەيىن يەلپۈنۈپ ئوينايدۇ گۈللەر،
دەريا قىرغاققا چاچىدۇ زۇمرەت.

ئايىدىڭ كېچىدە سۈرىمەن لەززەت،
مەھلىيا قىلار مېنى گۈل-چىچەك.
بارچە گۈزەللىك بولۇپ مۇجەسسەم،
مۇشۇ كېچىگە بولغانمۇ بىزەك.

شۇ قەدەر كۆركەم چەكسىز بۇ ۋادە،
گويا نازىنىن ساعىپجامال قىز.

ئانا تۇپراقنىڭ ئايدىڭ كېچىسى،
سالىدى كۆڭلۈمگە مەڭگۈ ئۆچمەس ئىز.

قوڭۇر تاش

سايدىكى شۇ زۇمرەت ئېقىن ئىچىدە،
قوڭۇر رەڭلىك بىر تاش تۇرار چۈشۈپ.
تۆت پەسل ئىزىدىن مىدىرلىماس ھېچ،
مەيلى سۇ ھەرقانچە كەتسە ئۇلغىيىپ.

بەزىدە شۇ سايغا كېلىپ قالسام مەن،
ئۆتمەن شۇ تاشنى دەسسەپ ئۇ قاشقا.
زوقلىنىپ قارايمەن ئۆتكۈنچىلەرگە،
بىر ئاددى كۆۋرۈك بوپ ياتقان شۇ تاشقا.

بەزىدە ئۆزەمگە قويۇپ مەن سوئال،
نەپ بەردىم خەلقىمگە دەيمەن قانچىلىك؟
مىڭ مەرتە رازىدىم ئەجرىمدىن ئەلگە
يەتكۈزسەم مەنپەئەت قوڭۇر تاشچىلىك.
1984 - يىل نوپاير.

مۇتىلا ئىبراھىم

ئانا ۋە شېئىر

چىققاننى باشتلا تىلىم "ئانا" دەپ،
مەكتەپمۇ "ئانا" دەپ بەردى خەت - ساۋات.
"ئانا" دەپ مەن يازدىم تۇنجى شېئىرىمنى،
بالىلىق بۇرچۇمدىن ئېچىپ ھىساۋات.

سېنىڭ شۇ يېقىملىق ئەللىيىڭ، ئانا،
تۈگىمەس كۈي بولۇپ قالدى تىلىمغا.
ئورنىدى ئاق سۈتۈك بولۇپ شېئىرىي سۆز،
ئانا دەپ تەلپۈنگەن قەلب - دىلىمغا.

قالمىدى يەردە گۈل، كۆكتە ھىچ يۇلتۇز،
سەن ماڭا كۆرسىتىپ قىلدۇرمىغان ھىس.
ئۈگەتتىڭ بۈركۈتتەك قىلىشنى پەرۋاز،
ئۆستۈردۈڭ بۇلبۇلدەك كۆيگە قىلىپ ھىرىس.

ئاقىدۇ ۋۇجۇدۇم، قان تومۇرۇمدا
مېھرىگىنىڭ ئېقىنى ئۆكسىمەي شىر-شىر.
ئۆركەشلەپ دىلىمدا سۆيگۈ دېڭىزى،
ياڭرايدۇ شاۋقۇنى بولۇپ كۈي-شېئىر.

ئەمەستۇر بۇ شېئىرىم مىسرالىرى ھىچ
ئاق قەغەز بېتىگە چۈشكەن كۆك سىيا.
ئېخ ئانا، ماڭا بۇ مىسرالار ئارا
نۇر چاچار ساڭا خاس ئۇلۇغۋار سىما.

شەنىڭنى ئۇلۇغلاپ يازسام قانچە شېئىر،
تۇيۇلار بىرسىدىن بىرسى يېڭىدەك.
تارقىتىپ كۆڭلۈمنىڭ تۇمانلىرىنى،
يۈز ئاچار گويىكى باھار تېڭىدەك.

مەن ئۈچۈن ئەزىز سەن، بۈيۈك سەن ئانا،
كېلىسەن كۆڭلۈمدە تۇتۇپ يۈكسەك جاي.
ھۆرمىتىڭ چاقنايدۇ ئىقبالىم ئۈچۈن،
شېئىرىم كۆكىدە بولۇپ كۈن ۋە ئاي.

ئەقىدەم گۈلشىنى ياشنار ياز ۋە قىش،
ۋاپا تۇپرىغىمنى قۇچتاچ نۇر-زىيا.

ئېخ، ئۇندا ئەگىتىپ بەختىم قۇشنى،
ئېخ ئانا، قىلچايسەن كۆڭلۈمنى سىيا.

1983 - يىل سېنتەبىر

روزی نیاز

ئىككى شېئىر

مايسا

چمۋەر قوللار بۆشۈك قىلىپ ئېتىزنى،
ئۆستۈرۈپتۇ مايسلارنى ئەللەيلەپ.
بىر تالىنىمۇ خەستىلىكتە قويماپتۇ،
كەلسىمۇ جۇت، قۇم-بورانلار دىۋەيلەپ.

سىپاپ ئۆتسە شامال يىپەك قولىدا،
ئىغاڭشىيدۇ ھەر بىر تۈپى قىلىپ ناز.
مەھسۇلاتتىن بېرىپ قۇتلۇق بىشارەت،
كۆي تۈكۈپتۇ قۇشلار ئاي-ھاي چېلىپ ساز.

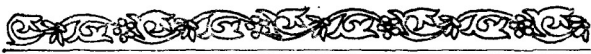
ئالتۇن چەشكە چۈشسە دىخان نىگاھى،
قەھ-قەھ ئۇرۇپ يېتەر ئاغزى قۇلاققا.
ماكان تۇتۇپ گۆھەر ئاشلىق ئامباردىن
دەستۇرخانلار تولار مايلىق توغاچقا...

يېشىل بەلباغ

يۆگىشىپتۇ قىرغا ئوقا تارتقاندەك،
كۆك مەردىشىپ ئۆسكەن ئورمان بەلبېغى.
پەرزەنتىگە كۆيۈنگەندەك كۆيۈنەر
ئاغا مېھرى بۇلاق دىخان - ئامرىغى.

خىيابانلىق يېشىل سېپىل كۈچىدىن
سۇنۇپتۇ زەپ قۇم - بورانلار ھەيۋىسى.
سايە تاشلاپ گۈلشەن ئېتىز بويىغا
كۆز يېغىنى يەيدۇ گۈزەل جىلۋىسى.

ھەبىبۇللا روزى

قايتىدىن

(غەزەل)

كۈلدى بەختىم، بولدى ئاي يۇرتۇم سىمىسى قايتىدىن،
تارتتى دىللار مەيلىنى ياشناپ گىياسى قايتىدىن.

ۋەتىنىم ئاسمانى كۈندەك پارلىدى تارقاپ تۈتەك،
ئالدى زۇمرەت رەڭگىنى ئاتموسفېراسى قايتىدىن.

لالىلەر پىنچەك ئېچىپ تارقاتتى ھەر يان خۇش پۇراق،
بەردى دىللارغا ھوزۇر تاڭنىڭ سابىسى قايتىدىن.

قىلدى جەۋلان، كۆكتە كۆكلەم قالغىچى ئويناپ ئۇسۇل،
باغنى چاڭ كەلتۈردى بۇلبۇللار ناۋاسى قايتىدىن.

يەتتى يار ۋەسلىگە كاككۇك تاپتى ئۆز زەينەبىنى،
بولدى ھەل غەمكىن كۆڭۈللەر ئىلتىجاسى قايتىدىن.

تۈندە ئۆرتەنگەن يۈرەكلەر يايىرىدى زوققا تولۇپ،
پۈتتى ئاغرىغى شىپا تاپقاچ ياراسى قايتىدىن.

تەندە كۈچ-دەرمان تۈگەپ، كەتكەندە خەلقىم ھالىدىن،
جانغا-جان قوشتى ئېلىمنىڭ باش پاناسى قايتىدىن.

دىل سېغىنغان بەختىيار كۈنلەرگە خەلقىم بولدى يار،
تاجغا ئالماشتى ئېغىر قالپاق-كۇلاسى قايتىدىن.

چوڭ يۈرۈشنىڭ دۇمبىغى گۈمبىرلىدى ھەيۋەت بىلەن،
ياردى كۆكنىڭ قەھرىنى مەركەز جاكاسى قايتىدىن.

نەرە تارتىپ خەلقىمىز سالدى يېڭى جەڭلەرگە ئات،
لەرزىگە كەلدى ۋەتەن تاغۇ-دالاسى قايتىدىن.

ئورنىغاچ ئادىل تۈزۈم، ئەل بولدى جۇشقۇن، تېج، ئىناق،
ھەممە سەپتىن ياڭرىدى غەلىبە ساداسى قايتىدىن.

ۋەتىنىم ئىقبال كۆكىدە پارلىدى چولپان بولۇپ،
چاقىندى پەن-مەرىپەتنىڭ نۇر-زىياسى قايتىدىن.

چاچلىرى قاردەك ئاقارغان قانچىلاپ پەن ئەھلىنىڭ
قەلبىدە ياندى ئىجات-مېھنەت لاۋاسى قايتىدىن.

گۈل ئېچىپ ئارزۇ-ئۈمىت كۈلدى رىياللىق باغدا،
مىۋە بەردى قانچە ئالىملار قىياسى قايتىدىن.

قوشسا تۆھپە ئەلگە كىم شۇ چىقتى ھۆرمەت تەختىگە،
ئۆستى مەرتلەر ئەجرىنىڭ قەدرى-باھاسى قايتىدىن.

ئى، ھەبىبۇل، سەنمۇ ئۆمرۈم مەنىلىك ئۆتسۇن دىسەڭ،
يۇرت-ۋەتەن پەرمانىنىڭ بولغىن پىداسى قايتىدىن.
1981 - يىل ئىيۇل.

ھېيتەم ھۈسەيىن

قاراماي ئىلھاملىرى

(چاتما)

نېفىتچى قىز

ئۈستىدە ئاددى ئىشچى كىيىمى،
كۆكسىدە چاقنار "نېفىت" دىگەن خەت.
ئاشۇ قىزچاققا قاراپ قالمىمەن،
تاڭ سەھەر پەيتى ئۆتسە ھەر ئۆۋەت.

"كەپتەر" ماركىلىق ۋەلسپىتى
غۇيۇلداپ ئۇچار، شۇنچە پارقىراق.
ساغلام، سۇمباتلىق قەددى-قامىتى،
يۈزى نۇرانە، كۆزلىرى ئويناق.

قوللىرى رولدا، كۆزلىرى يولدا،
ئىشقا بالدۇرراق باراي دەمدىكن؟

ياكى بەسلەشكەن يىگىتنى ئارتتا
قالدۇرۇپ، ئۆزەم ئۇتاي دەمدىكىن؟

ئويلدىم: “ئەجەپ چەبدەس قىز ئىكەن،
باغلاپتۇ ئىشقا شۇنچە ئىشتىياق.
نى-نى يىگىتنى قايىل قىلمامدۇ،
ئەگەر ھەممە قىز بولسا مۇشۇنداق؟!”

كۈلۈپ ئىچىدە

قۇچىغىدا سەن شۇ تاپ داداڭنىڭ،
ئويۇن كۆرسەن سوزۇپ بويۇڭنى.
كۆپ بولسا سەككىز ياشقا كىرگەنسەن،
مۆلچەرلەپ كۆرسەم سېنىڭ بويۇڭنى.

شۇنچە شاتلىنىپ كۈلدۈ داداڭ،
سەھنىگە قاراپ گاھى قاقاقلاپ.
شىلدېرلاپ ئاقتان سۈزۈك بۇلاقتەك
سەنمۇ كۈلسەن دەم-دەم ۋىلىقلاپ.

ئون يىللار ئۆتۈپ، ئويۇن قويغىلى
يەنە بىر كەلسەم تونۇرسەنمىكىن؟

شۇ چاغ چوڭ بولۇپ سەنمۇ داداڭدەك،
داڭدار نېفىتچى بولارسەنمىكىن؟

يۈرەك سۆزۈم

نېفىتچىلارنىڭ شەنىگە ئاتاپ،
دىل دەپتىرىمگە قوشاق يازمەن.
تىنىم تاپمايدۇ زېھنىم بۇرغىسى،
قەلبىم تەكتىدىن شېئىر قازىمەن.

دىلىم پىچىرلاپ دەيدۇ: ھۈسەيىن،
قەلبى پاك، گۈزەل يارانلارنى ياز.
قۇتلۇق شەننى ئاڭلىسۇن خەلقنىڭ،
ئۇتلۇق قەلبىڭدىن داستانلارنى ياز!

كەزدىم گۈزەللىك ئالىمىنى مەن،
ئىشچىنىڭ قەلبى ئىكەن بەك گۈزەل.
شۇڭا ئىلھامىم قايناپ يۈرەكتىن
شەنىگە ئۇنىڭ ياڭراتتىم غەزەل.

1983 - يىل سېنتەبىر.

ئىمىن راشىدىن

ئاق كەپتىرىم

ئاق كەپتىرىم، ئاپپاق كەپتىرىم،
ئۇنلەپ بېرىسەن شۇنچە چىرايلىق.
خۇش ناۋا ئەيلەپ تال باراڭلىقتا،
بولۇپ قالدىڭسەن ماڭا خۇمارلىق.

قىزىل تۇمشۇغىڭ ياقۇت مىسالى،
سەكرەپ ئوينىشىڭ بۆلەكچە ئوماق.
بەزەن بېشىمغا قونۇپ ئالسىەن،
ئۆتىمىز شۇنداق مېھرىۋان ئىناق.

يورسا ئاسمان مىسلى زۇمرەتتەك،
سەلتەنەت بىلەن قىلىسەن پەرۋاز.
بوينوڭغا ئاسقان ئالتۇن قوڭغۇراق —
جاراڭلاپ كېتەر شۇنچە خۇش ئاۋاز.

ئاق كەپتىرەم، ئاپپاق كەپتىرەم،
پەزىلىتىڭنى قىلاي مەن ئۆلگە.
كۆيلەپ ئەلدىكى تېچ - ئىناقلىقنى،
گۈلشەنلەر ئارا ئۆتەيلى بىرگە.

مۇكەررەم ئەبەيدۇللا

غەزەللەر

سوراڭ

— بىر دىخان ئاغزىدىن.

شاتلىغىمنى كۈزدىكى كۈلگەن قىياپەتتىن سوراڭ،
كۈلكىنى كومپارتىيەم بەرگەن سائادەتتىن سوراڭ.

مەن كەبى مىليون يۈرەك شادىيانغا ئوينار ئۇسۇل،
ۋەجىنى سىز دەۋرىمىز تۆككەن شاراپەتتىن سوراڭ.

قىش-زىمىستان زەھرى ئۆتكەن تەلمۈرەر ياز ۋەسلىگە،
قەدرىنى گۈلشەن باھارنىڭ شۇ ھىكايەتتىن سوراڭ.

بىر زامان باستى تۇمان، بەختىم گۈلى بولدى خازان،
چەيلىنىپ خەس بولغىنىمنى شۇ پالاکەتتىن سوراڭ.

سۆرىدى "سەن يېڭى باي" دەپ ساقلىمىدىن تەجىسى،
ساپ تەرىم مەھسۇلغا قىلغان ھاقارەتتىن سوراڭ.

بىگۇنا قالپاق بىلەن قەددىم ئېگىلدى "يا" سۈپەت،
يار-بۇرادەر ئالدىدا تارتقان خىجالەتتىن سوراڭ.

كېچىلەر كۆز يۇمۇدۇم "ئاھ! يارتىيەم سەن نەدە؟" دەپ،
كۆز ئوڭۇمدا مۇڭدۇشۇپ، قىلغان شىكايەتتىن سوراڭ.

سۇر بۇلۇتلار باغرىنى تىلدى غەزەپنىڭ خەنجىرى،
مېھرى-شەپقەت يامغۇرى يۇغان جاراھەتتىن سوراڭ.

ياشروپ بولدۇم يىگىت، كارۋانغا ھەمدەم يار-يۆلەك،
ئىچ-ئىچىمدىن قاينىغان غەيرەت-جاسارەتتىن سوراڭ.

ئەمگىكىمدىن قامىتىم بولدى گۇياكى بىر چىنار،
كۈلگىنىنى تەلىيىمنىڭ بۇ پاراغەتتىن سوراڭ.

گۈللىنىشنى سۆزلىگەن، پارلاق نىشاننى كۆزلىگەن،
قەد كۆتەر، باي بول، دىگەن روشەن سىياسەتتىن سوراڭ.

1983 - يىل ئاپرېل.

قەلبىڭىز

نۇرلىنىپ تاڭ بەھرىدىن گۈل ئاچتى خەندان قەلبىڭىز،
ھۆسنىگە قوشتى ھۆسۈن گۈلشەنگە جەۋلان قەلبىڭىز.

تەلمۈرۈپ كۈتكەن باھار كەلگەندە چىلاپ بەزمىگە،
بەرگىدىن چاچتى زىمىنغا ئەترە رەيھان قەلبىڭىز.

ئەيلىسە بۇلبۇل ناۋا، ئوينار ئۇسۇل شات قالغاچ،
مىسلى كۆركەم پەيزىدىن ئەيلەپ خىرامان قەلبىڭىز.

بىر زامان كەزگەندە جۇت، مۇدەھىش قارا تۇن ئىلكىدە،
ئۇششۇگەن ياش نوتىدەك، سۇلغانتى نىمجان قەلبىڭىز.

چىن ۋاپا، پاك سۆيگۈ ھىسسى بۇلغىنىپ چاڭ دەستىدىن،
نائۇمىت ئاھ-زار بىلەن چەككەنتى ھىجران قەلبىڭىز.

نۇر چېچىپ چىققاندا كۈن، پۈتتى جۇدۇن چاقماق ئارا،
ياندى ئاڭا جۈر بولۇپ كۆكلەردە چولپان قەلبىڭىز.

ئۇچقىلى سۇمرۇغ بىلەن چىلايدۇ دەۋران تاھىرى،
بەسلىشىپ تاپقاي مۇرات مەڭگۈ بىئارمان قەلبىڭىز.

ئىختىيارىمچە

ئۇزاتتىم قەن-ناۋات چايناپ يىلىمنى ئىختىيارىمچە،
ئۈمىت ئىلھامىدا تۆككەچ تېرىمنى ئىختىيارىمچە.

بىلىپ ئەجرىمنى بىمىننەت، ھالال ئەمگەكنى ئۆز بەختىم،
كۆكەرتتىم تەر تۆكۈپ تىنماي يېرىمنى ئىختىيارىمچە.

كۆچەت قويدۇم قىلىپ پەرۋىش، ئۈزۈپ ئالما، ئانارلاردىن،
بىزەپ رەڭدار چېچەكلەرگە بېغىمنى ئىختىيارىمچە.

ئېتىم كىشىنىدۇ تۇلپاردەك، سىيىر-توپاقلارم بەردەم،
كۆپەيتتىم قوي بىلەن ئۆشكە، مېلىمنى ئىختىيارىمچە.

سېلىپ تۆرگە گىلەم-زىلچە، تىكىپ خاڭدەن تاۋار كۆرىپ،
بىزەتتىم رەڭمۇ-رەڭ گۈلدە ئويۇمنى ئىختىيارىمچە.

ئېلىپ مەن ھەسسىلەپ بۇغداي، كوزامدا ئېرىگەن قوي ماي،
يىدىم سۈت-قايىغىم بىرلە ئېنىمنى ئىختىيارىمچە.

چىرايم ئالىمدەك كۆركەم، يۈرەكتە كۈچ-جاسارەت ھەم،
بېيىشقا باغلىدىم مەھكەم بېلىمنى ئىختىيارىمچە.

ئېلىپ ئىلغارلىدىن ئۆلگە، ئانا يۇرتۇمنى گۈللەشكە،
جاراڭلىق ناخشىغا قوشتۇم ئېلىمنى ئىختىيارىمچە.

ساقايدى بىداۋا دەردىم، بولۇپ ئىنسان سۈپەت قەدردىم،
كى ياشناتتى يېڭى دەۋرىم دىلىمنى ئىختىيارىمچە.
1984 - يىل مارت.

رەشت مەخسۇت

رۇبائى ۋە پارچىلار

1

ئىچىڭنى زىننەتلە تېشىڭدىن كۈرە،
قەلبىڭگە قەلەم چەك قېشىڭدىن كۈرە.
مەنئى ئۇزۇغىڭ مەزىلىك بولسۇن
كۈندىلىك يەيدىغان ئېشىڭدىن كۈرە.

2

كەمچىلىك تەندىكى كىرگە ئوخشايدۇ،
قارىساڭ تەن ۋە كىر بىرگە ئوخشايدۇ.
ئەسلى تەن پاك نەرسە، كىر كېيىن قونغان،
كىرىنى يۇغان مەرت شىرغا ئوخشايدۇ.

3

گە كېسەك بېشىڭغا رەھبەر دىگەن تاج،
خەلقنىڭ ئېشىنى تاپتۇرغىن راۋاج.

نۆۋەنگە - ئاممىغا يۈزلەنگەن دائىم،
كۆرۈشنى ئاۋال ئاچ، كېيىن ئېغىز ئاچ.

4

خەلقنىڭ دوستلىرى دوستۇمدۇر مېنىڭ،
پەرزەنتى پەرزەنتىم — پۇشتۇمدۇر مېنىڭ.
دۈشمىنى چېقىلسا، ئوقيارىم — قەلەم،
قالقىنىم پولاتتەك كۆكسۈمدۇر مېنىڭ.

5

ئادەمسەن، ئەخلاقلق ھەم غايىلىك بول،
دەرەخسەن، مېۋىلىك ھەم سايىلىك بول.
مەرىپەت بازىرى قىزىدى قايناپ،
قۇرۇق قول يۈرمىگەن، دەسمايلىك بول.

6

قىلغىلى بۈگۈندىن ئەتىنى ياخشى،
قەدىرلە ھەر ئىشنىڭ پەيتىنى ياخشى،
بۈگۈن سەن جاپالىق ئىشلىسەڭ، ئەتە —
چاقىسەن ئەجرىڭنىڭ قەنتىنى ياخشى.

7

قۇرۇق گەپ قۇلاققا ياقمايدۇ ئەمدى،
 بۈگۈنكى بازاردا ئاقمايدۇ ئەمدى.
 بېرىلىپ، جاپالىق ئىشلىمىگەننىڭ
 رايىغا زامانىمۇ باقمايدۇ ئەمدى.

8

ئىلغارلار خۇش پۇراق گۈلگە ئوخشايدۇ،
 كەڭ ئامما يىلتىز ۋە غولغا ئوخشايدۇ.
 ئېچىلغان گۈلى يوق يىلتىز بىلەن غول،
 پەنجىسى بولمىغان قولغا ئوخشايدۇ.

9

ئەل مېنى ئۆستۈردى ساغلام ئەر قىلىپ،
 ئەخلاقلق، بىلىملىك، مەرت قەيسەر قىلىپ.
 زىممەمدە قەرزىمدۇر ئەلنىڭ ھۆسننى —
 كەشتىدەك بىزىمەك ئۈنچە - زەر قىلىپ.

10

كەشكى يېڭىلىمەس توغرا يول تۇتسا،
 ھەر قاچان ئەل بىلەن قولغا قول تۇتسا.

كېمىمىز مەنزىلگە يېتەر تېچ ئامان،
كېمىدە ئاشۇنداق ئادەم رول تۇتسا.

11

ناگھان قۇترىسا بىر تەتۇر قۇيۇن،
شىر، تۈلكە، مايىمۇنلار كۆرسىتەر ئويۇن.
مەيداندا سىنىلار كىم مەرت، كىم نامەرت،
تاقابىل تۇرار كىم، كىم ئىگەر بويۇن!

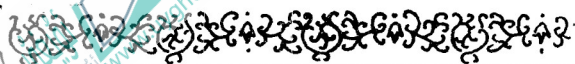
12

بەزىلەر كىتاپنى ۋاراقلاپ ئاتلاپ،
ئىش پۈتتى دەر بىرئاز چۈشەنمەي ياتلاپ.
بۇ قىلمىش ئەسلىتەر پۇتى قىچىشسا،
يۈرگەننى ئۆتۈكنىڭ سىرتىدىن تاتلاپ.

13

كىشىلەر ئىسسىقتا ئىزدەيدۇ سايە،
كۆيۈشتىن شۇ سايە قىلار ھىمايە.
گەر كۆچەت تىكىمسەڭ قاقاس چۆللەرگە.
كۆيەرسەن تومۇزدا بولۇپ بىچارە.

1983 - يىل.

مۇھەممەت رەھىم تۇرسۇن

قەدىم تۇرپان

بىزەكلىك

بولۇپ قېپتۇ ئون توققۇز ئەسىر
تارىخىڭغا سېنىڭ، بىزەكلىك (*).
سەن ئاجايىپ سەنئەتلىك قەسىر،
جۇلا چاچار سەندە گۈزەللىك.

بىر جۈپ ئەمەس، مىڭ جۈپ كۆز بىلەن
قاراپ-قاراپ تويمايمەن ساڭا!
كۆزلىرىمنى قىلسام ئاپارات،
كەملىك قىلار كۆزلىرىم ماڭا.

گۈلتاجى بوپ سەن مەرپەتنىڭ،
نۇر ئىلكىدە تۇرسەن چاقناپ.

(*) بىزەكلىك — تۇرپاندىكى "مىڭ ئۆي" كۆزدە تۇتۇلىدۇ.

نادىر، گۈزەل ھۈنەر - سەنئەتنىڭ
بولالمايمەن تۈرىنى ساناپ.

ھاياجاندىن شاتلىنىپ قەلبىم،
تەنتەندە قىلدى نامايىش.
مىڭ ئاپىرىن، سەنئەتكار خەلقىم،
قىلغىنىڭغا تالاي ئىسىل ئىش.

يايرىدىمەن سەنئەت بېغىدا،
يۈرىگىمگە نەقىش چېكىلىپ.
قايتقاندۇم كۆزۈم ئارقىدا،
توپا غارغا قالدۇم تىكىلىپ.

بوران ئۇرۇپ، جىنلار چىقىراپ،
تالان - تاراچ قىلىسىمۇ شۇنچە؛
سەن تۇرۇپسەن يەنە پارقىراپ،
نۇرغا چۆمۈپ، بولۇپ گۈل - غۇنچە.

سەنئەت پىرى ئىز سالغان ماكان،
ياشاپ كەلدىڭ سەنئەتنىڭ بىلەن؛
ئىشچان خەلقىم پاراستىنى
نامايان قىپ قۇدرىتىڭ بىلەن.

ياشلىغىڭغا قايتىشنىڭ يېڭىدىن
سەنئەت سۆيەر دەۋر نۇرىدا.
سائادەتنىڭ ئالتۇن تېڭىدىن
نۇرغا قاندىڭ ھايات يولىدا.

ئۈزۈمزارلىقتا

كەلدىم چاڭقاپ يېشىل سەيلىگاھ،
گۈلزار ماكان بۇيلىققا شۇ تاپ.
تاڭ قالدۇم مەن شۇ تاپ ئۆزگىچە،
كەتتى كۆزۈم شاتلىقتىن چاقناپ.

خىيال - پىكرىم تولدى گۈللەرگە،
كەلمەكتىمەن كۆرۈپ ئۈزۈمنى.
پارقىرايدۇ يوغان - يوغان ساپ،
جىلۋىلىرى چېقىپ كۆزۈمنى.

ياقۇتمۇ يا، كەھرىۋامۇ ھە؟!
ياكى زۇمرەت قاش تېشىمۇ بۇ؟!
ھە، بۇ ئىسىل ئاق، قىزىل سەيۋا،
ھەم بىجاقى... كىشىنى ئىكەن ئۇ!

پۈتۈن زېمىن ئەجەپ ئۈزۈمزار،

ئامتىمۇ ياكى بۇ يەرنىڭ؟!

ئۈزۈم دىدى:

”ئامتى، بىلسەڭ،

ماڭلايلاردىن ئاققان ساپ تەرنىڭ.“

1983 - يىل ئىيۇن.

ئەمەت جاپپار

جەڭچى ئاخشىلىرى

ئىز

جەزىرىدە كۆرۈپ ئىزىمنى،
پىشانىسى تەتۈركەن دىمە.
كېچىلەرنى ئويغاق ئۆتكۈزسەم،
ھەيران بولۇپ مەندىن غەم يىمە.

دالدىكى يۇلغۇننىڭ رەڭگى
ئورۇن ئالغان قەلبىم قېتىدىن.
بىلسەڭ، ئاشۇ يۇلغۇنلار ئۇنگەن
ئەجداتلارنىڭ ئىسسىق قېنىدىن.

بۇ ماڭغىنىم ئەجداتلار ئىزى،
يەنە تالاي ئەۋلاتلار ماڭار.
تارىخ ئېچىپ ئالتۇن بەتلەرنى،
ھەر بىر ئىزنى قالدۇرماي يازار.

ئۆچمەيدىغان شانلىق ئىزلار بۇ،
ئاڭا ئاياق باسالماستىن دۈشمەن.
ئەجداتلار ۋە ئەۋلات ئىزىدىن
چىچەك ئېچىپ كۈلمەكتە گۈلشەن.
1980 - يىل ئىيۇن.

تاغ بىلەن بىر يىلتىزىم

چارلاش بىلەن كېزىپ تاغنى، جىلغىنى،
ئىز قالدۇردۇم پىچاق بىسلىق قىيادا.
يۈرىگىمدىن شات ناخشىلار ئېيتىلار،
شوخ بۇلاقنى كۆرۈپ ھەر بىر جىرادا.
شۇ ناخشانىڭ ساداسىدىن ئويغىنىپ
تاغ قۇشلىرى زوق - شوخ بىلەن سايىرايدۇ.
قۇرام تاشلار، سۇ، گىيالار ئۇن قېتىپ،
ئوڭكۈرلەردە ناخشا كۈيلەر ياڭرايدۇ.

ئاڭلانغاندا ئاۋۇللارغا شات ناخشام،
چارۋىچىلار تەڭكەش قىلار يىراقتا.
ۋەتەن - خەلقىم مېنى جەڭچى بالام دەر،
كۈيلىنىدۇ تۆھپەم ئوتلۇق قوشاقتا.

بۇتمەس قۇۋۋەت، جاسارەتكە تولدۇمەن
ئانا يۇرتنىڭ پاك كۆكسىدىن نۇر ئىمىپ.
شۇ نۇر بىلەن تاغ ئۆرلىدى، مەن ئۆستۈم،
تۇرماقتىمىز ئۈستىمىزگە يۈك ئېلىپ.

ئۇيۇلتاش

سولاشماي قىشتىمۇ قارىغاي پەقەت،
تۇرىدۇ ياپ-يېشىل تاغلار كۆكسىدە.
چاڭ-توزاڭ ياغسىمۇ قوندىرماي غۇبار،
گۈزەللىك قەيسەرلىك چاقنار ھۆسىندە.

شۇ تاغنىڭ باغرىدا ياشايدۇ ئىناق
ھەر مىللەت جەڭچىسى بىر تەن، ئۇيۇلتاش،
ئۇلار بىر تۇپراقتا ئۆسكەن قارىغاي،
يىلتىزى چىرىماشقان، ئايرىلماس تۇتاش.

1982 - يىل نوپۇس.

غۇپۇر رەھىم

گۈزەل شوتا يايلىغى

كۆك بىلەن بوي تالاشقان گۈزەل شوتا،
ئەتراپىڭ قويۇق ئورمان، تاغ، بەل، يوتا.
پەرىزات يۈزىدىكى قارا خالەك
ھۆسنىڭگە زەپ ياراشقان مەغرۇر چوققا.

بۇ چوققا — خانىتەڭرىدۇر، نامى مەشھۇر،
بۇلاق كۆز يايلاقلىرى شۇنچە پۇزۇر.
ئۇچقۇر ئات مىنىپ كەرسەڭ ساي - جىرانى،
ئالسىن باغدىن ئارتۇق لەززەت - ھوزۇر.

نەقەدەر سۈزۈك، خۇش بۇي تازا ھاۋا،
ھىد چاچار مېھرىگىيا تەنگە داۋا.
تاڭ سەھەر مەيىن شامال ئۇچسا ئەركىن،
ئاڭلىنار كەڭ ئورماندىن نەغمە - ناۋا.

ئۇ ناۋا، بىرلا دۇتار كۈيى ئەمەس،
ئۇ ياكى ياڭراق بۇلبۇل ئۇنى ئەمەس،
شاۋقۇنلاپ ئاققان دەريا دولقۇنىغا
جۈر بولۇپ ئۇچقان ئورمان نەغمىسى، بەس.

ئويلايمەن، بۇ نەغمىنى تىڭشاپ كۈندە،
ئاجايىپ ھىسسىياتلار ئۇرغۇپ مەندە؛
سازەندە ئالغانمىكىن مەپتۇن بولۇپ،
”ئەجەم“ دەك داڭدار كۈيىنى ئاشۇ دەمدە...

بۇ شوتا، گۈزەللىكتە جەمئى جاننى
ئەسىر قىلىپ، ئۇرغۇتىدۇ قىزىل قانىنى.
قاپ-قارا چىلان تۇپراق، مۇنبەت يېرى،
بېرىدۇ توننا-توننا ئالتۇن دانىنى.

ئورمانلار تاغدىن-تاققا تۇتىشىدۇ،
بۇلاقلار بىر بىرىدىن ئۆتۈشىدۇ.
مەجنۇنتال سۆيۈپ تۇرغان تاش ئۈستىدە
چوپانلار مەشۇغىنى كۈتۈشىدۇ.

دەرياسى ئالتۇن چايقاپ تۈزگە ئاقار،
شۇ تۈزگە ئالتۇن باشاق زۇمرەت تاقار.

تۇرنىلار توي تارتىشپ ئۆتۈشكەندە،
زوق بىلەن گۈل ھۆسنىگە تويماي باقار.

بار ئۇندا گۈزەل ئارشاڭ، گۈزەل ئورمان،
ئورمانلار ئەتراپىنى ئوراپ تۇرغان،
باغرىدا بۇلاق سۈيى — كۈمۈش لېنتا،
ئەتراپتا قۇشلار ئويىناپ، سايىراپ تۇرغان.

بۇ ئارشاڭ “خان يايلاق”قا تۇتاشقاندۇر،
غەربىگە “تۆمۈر چوققا” ئۇلاشقاندۇر،
ئىز سېلىپ بۇندا قەيسەر ئەجدادىمىز
تاشلارغا خەت، بەلگىلەر ئويۇشقاندۇر...

ئورماندا ئالا-چىپار بۇغا-مارال،
يامرىشىپ كېزەر ئەركىن گۈللۈك ئارال.
جاھاندا بۇنداق ماكان بارمۇ دەيسەن،
ھەيرانلىق ئىچرە شۇنداق قويۇپ سوئال.

قوتازلار تۈزگە پاتماي سايدا ئوتلار،
نەسلىلىك قوڭۇر سېپىر سازدا ئوتلار،
مەرىشىپ تۈرى بىلەن قوي-قوزلار،
ياپ-يېشىل چىمەنزىرلىق بوزدا ئوتلار.

بىر ھوزۇر ئالسەن تاغ سەيلىسىدىن
ئۈزگەندە چوققىدا قار لەيلىسىدىن.
سېزىسەن يەنە تېخى يەرگە قاراپ
چىققاندىكە گويا ئاسمان ھويلىسىدىن.

تۇمانلىق تاغ ئۈستىنى كەزگىنىگىدە،
ئارىلاپ غاردىن - غارىغا يۈرگىنىگىدە.
قۇچىدۇ ۋۇجۇدۇڭنى بىر ئىپتىخار،
بۈككىدە قارىغايلىقنى كۆرگىنىگىدە.

* * *

تۇغۇلدۇم شۇنداق ئىگىز تاغلاردا مەن،
تېگىشمەي ئۇنى شەھەر - باغلارغا مەن.
خالىساڭ، تەكلىپ قىلاي سېنى دوستۇم،
يايلاققا گۈل ئېچىلغان چاغلاردا مەن.

1984 - يىلى يانۋار.

ئابدۇقادىر ھەسەن

باھار قوشاقلرى

(چاتما)

مۇقەددىمە

سەھەر چىقسام سەيناغا
دالا - تۈزلەر كۈلۈپتۇ.
قىزىل، سېرىق ھەم يېشىل...
رەڭدار گۈلگە تولۇپتۇ.

گۈللەر ئارا بىر توپ قۇش
قايناق بەزمە تۈزۈپتۇ.
تۈرلۈك تىلدا سايىرىشىپ
خوشال ناۋا قۇرۇپتۇ.

ھېنى كۆرۈپ ئۇ قۇشلار
زوقى بىلەن قاراشتى.

“سالام، دوستۇم!” دىگەندەك
شادىيانە سايراشتى.

كاككۇك

كاككۇك شىرىن شاتلىنىپ،
سايراپ شاختا ئولتۇرار.
ھۆسننى ئوماق ھەم رەڭدار،
دىلى شات، كۆزى خۇمار.

دىدى كاككۇك: “كۆڭلۈم شات،
سايرايدىغان ئۇز قوشمەن.
كېچە - كۈندۈز بۇ ئەلگە،
ئامەت - بەخت تىلەيمەن.”

قالغاچ

قالغاچۇ - قالغاچ،
قانائىتى ئالغاچ.
ئاچا قۇيرۇق، ئاق مەيدە،
مەڭزى قىزىل، قارا قاش.

قالغاچ سۆزلەر زوقلىنىپ:
“كۈيلەپ ئەلنى قانمايمەن.”

زىيانداشنى قويمايمەن،
ئەلگە شاتلىق تىلەيمەن.

قارا قۇشقاچ

قارا قۇشقاچ قاپ-قارا،
بويۇنلىرى پارىقراق.
ھەممە قۇشلار تىلىدا
سۆزلەر، گويىكى چاقماق؛

”كەسپىم مېنىڭ تەرجىمان،
دىلنى دىلغا چاتىمەن.
دوستلىرىمنىڭ تىلىدىن
ناخشا-قوشاق قاتىمەن.”

سوپىياڭ

چېقىر كۆزلۈك سوپىياڭ،
ئالا-سېرىق چىرايلىق.
ئاسما ئۇۋا ياسايدۇ
ئىگىز شاخقا قولايلىق.

ددى سۆزلەپ سوپىياڭ:
”ئۇچالايمەن يىراققا،

شۇنچە ياڭراق ئاۋازىم،
ئاڭلىنىدۇ ئۇزاققا.

سۈندۈك

ئۇزۇن پاچاق سۈندۈكجان،
يەرگە قونسا دىكىلدار.
زىلۋا ئىسىل قۇيرۇغى
جىم تۇرماستىن لىكىلدار.

ئاپپاق، قارا ھەم سېرىق
كىيىملىرى ياراشقان.
شۇڭا دوستلار ئۇنىڭغا
زوقى بىلەن قاراشقان.

سۈندۈك دەيدۇ: "ۋۇجۇدۇم،
ۋەتەن ئۈچۈن يارالغان.
شۇڭا مەندىن ھىكايەت
ئەلگە كەڭرى تارالغان."

تومۇچۇق

تومۇچۇغۇم - تومۇچۇق،
جۇغى كىچىك يېقىملىق.

ئاۋازلىرى بەك ئوچۇق،
قىسقا تۇمشۇق، چىرايلىق،

ئۇچۇپ ئويىناپ بوستاندا،
گۈلدىن ھوزۇر ئالىدۇ.
مەجنۇن نوتا- تاللارغا
ئەپچىل ئۇۋا سالىدۇ.

بۆدەنە

سېمىزگىنە بۆدۈنەم،
ھۆسنى ئوماق، دوغىلاق.
ئىسسىق جايغا- تومۇزغا،
شۇنچە خۇشتار ئامراق.

ئالتۇن باشلىق بۇغدايزار
ئۇنىڭ ئىسىل ماكانى.
قانچە ئىسسىق بولسا ئۇ
باشلار نەغمە- ناۋانى.

كۆكتالغا

سايىراپ ھارماس كۆكتالغا،
كۆكۈش پەيلىك مۇلايىم.

مامۇق پەيدىن ئازغانغا
ئوۋا سالار ئۇ دائىم.

كۆكتالغىدۇر قىممەتلىك،
كېسەللەرنىڭ دارىسى.
شېپا تاپار ئۇنىڭدىن
كۆك يۆتەلنىڭ نالىسى.

ھۆپۈپ

ئۇزۇن تۇمشۇق ھۆپۈپنىڭ
شۇنچە كۆركەم تاجىسى.
ھاشارەتنى تۇتۇشتا
تۇمشىغىدۇر قايچىسى.

قانائەتلىرى لىپىلداپ
ئۇچار ھەريان شاتلىنىپ.
زىيانداشنى قويمايدۇ،
يېڭى جەڭگە ئاتلىنىپ.

تورۇلغا

ھوزۇرلىنىپ تورۇلغا،
ياشار بىزدە ئۆزۈمە يەپ.

سايراپ خوشال تور - تور - تور :
“قوزغال ئىجات قىلغىن” دەپ.

خاتىمە

قۇشلار ئويچە خور قىلىپ
ئېيتتى مۇنداق نەزمىنى:
“شائىر بولساڭ ئال قەلەم،
داستان قىلىپ ياز بىزنى.

شۇڭغۇپ ئۇچۇپ ھارمايمىز،
گاھى ئىگىز، گاھى پەس.
تاتلىق ئۆمۈر سۈرىمىز
ئىنسانغا بوپ ھەممەنەپەس.

نەدە بولسا ھاشارەت
ئوقتەك بېرىپ تۇتىمىز.
قانماي ۋەتەن ھۆسنىگە
سەيلە قىلىپ ئۇچىمىز.”

مەنمۇ دېدىم: “قۇشلىرىم،
سايراپ كۆكتە ئۇچۇڭلار،

بىز ئاسرايمىز سىلەرنى،
شان - شەرەپلەر قۇچۇڭلار.
1982 - يىل سېنتەبىر.

مەمتىمىن زىبىللا

ئىككى شېئىر

ئەمدى دىخان دەڭ مېنى

(غەزەل)

ئۆتتى تۆت كۆكلەم باھارىم، ئەمدى دىخان دەڭ مېنى،
ئاشتى تەندە كۈچ-مادارىم، ئەمدى دىخان دەڭ مېنى.

تەر تۆكۈپ ئىشلەپ يەنە قەرزىم ئادا بولماس ئىدى،
قەد كۆتەردىم، ئەي نىگارم، ئەمدى دىخان دەڭ مېنى.

قانچە كۆپ ئالسام ھوسۇلنى ئاشتى شۇنچە غەيرىتىم،
ئىككى قاتلاشتۇر شوئارىم، ئەمدى دىخان دەڭ مېنى.

ئىشلىگەچ قەن چىشلىدىم، ئاشتى دارامەت يىلمۇ-يىل.
ئاش بىلەن تولدى تاغارم، ئەمدى دىخان دەڭ مېنى.

باغ بىنا قىلغان ئىدىم، ئەجىرىم بىكارغا كەتمىدى،
بار خېرىدار ھەم بازارىم، ئەمدى دىخان دەڭ مېنى.

بەختىيار، كەڭرى زاماندىن كۈلدى ئىقبالىم مېنىڭ،
ياڭرىدى ياڭراق ساتارىم، ئەمدى دىخان دەڭ مېنى.

كەلدى ئامەت مەن ئۈچۈن، كەلدى پەقەت كۆز تەگمىسۇن،
چىن ھالاللىق تىل تۇمارىم، ئەمدى دىخان دەڭ مېنى.

بۇ باياشات كۈندە ئىشلەيمەن تۇرۇپ يەڭنى راسا،
چىن روناق تاپماق قارارىم، ئەمدى دىخان دەڭ مېنى.

ناخشا ئېيتسام

دولقۇنمەن، جىمجىتلىق تىنىق كېچىنى
تىنىمىسىز شاۋقۇنلاپ ئويغىتىدىغان.
ھاياتىم ناخشا - كۈي، دىلىبىرىم قىرغاق،
خىسلىتىم چوققىغا ئۆرلەشتۈر ھامان.

تاڭ سەھەر ناخشامنى ئېيتسام ۋاقىراپ،
سۆيىدۇ قىرغاقلار مېنى قۇچاقلاپ.
كەچقۇرۇن ناخشا ئېيتىپ قايتسام ئېتىزدىن،
كۈلشەر يۇلتۇزلار چىم - چىم چاراقلاپ.

بەزىدە ئايدىڭدا ئېيتسام ناخشىنى،
تولۇن ئاي ماڭا كەڭ قۇچاق ئاچىدۇ،
كۈيلىرىم تۈگىمەس كۈندۈز ۋە ئاخشام،
ھەر ناخشام زىمىنغا گۆھەر چاچىدۇ.
1983 - يىل نوپاىر.

مەشئەل

باياۋان باغرىغا تۇس بېرىپ ھەيۋەت،
تۆمۈريول كۈمۈشتەك چاقناپ ياناتتى.
ياز ئىدى، چىڭقى چۈش، ئەتراپ تونۇردەك،
بىر يىگىت شۇ يولدا كېتىپ باراتتى.

ئۆشىنىدە ئاق سومكا، قولدا بولغا،
بارىدۇ زەڭ سېلىپ يوللارنى چارلاپ.
ئارىدىن خېلى چاغ ئۆتۈپ، تېز بېسىپ،
بىر پويىز كېپ قالدى يىگىتنى قوغلاپ...

يەتكەندە بېكەتكە ياش يىگىت ئەمدى،
پويىزمۇ شۇ يەرگە كېلىپ توختىدى.
ئۇ پولات كارۋانىنى چاپتۇرۇپ كەلگەن،
ئۆت يۈرەك بىر جۈپ قىز، قىزىلگۈل ئىدى.

يول يۈرۈپ چارچىغان. چاڭقىغان يىگىت
ئۇنتۇدى ئۆزىنى ئۇلارغا قاراپ،
ھاردۇغى چىققاندەك بولدى بىراقلا،
شاتلىقتىن ۋۇجۇدى كەتكەچكە يايىراپ.

چۈنكى ئۇ ئۇزۇندىن ئىدى چىن شەيدا
شۇ قوشماق ئېچىلغان گۈلنىڭ بىرىگە.
ئەگىتتى يېنىدا، ئاچالمايتتى سۆز،
كەتمەيتتى يا ئۈمىت ئۈزۈپ نېرىگە.

ئۆزىنى ۋە قىزنى كۆرەتتى تارتىپ
تارتىنچاق كۆڭۈلنىڭ تارازىسىدا،
دەيتتى ئۇ "ئاشۇ قىز سالارمۇ نەزەر،
يۈرسەم مەن تىمىسقاپ يول ئارىسىدا؟..."

ئاھ، پويىز كەتمەكچى مانا ھازىرلا،
كەتمەكچى تەلمۈرگەن يىگىتنى تاشلاپ.
كەتمەكچى يىگىتنىڭ ئوتلۇق قەلبىگە
يالقۇنلۇق ئۆرلىگەن سۆيگۈنى باشلاپ...

كېتەي، دەپ يول چارلاپ كەلگەن ياش يىگىت،
قايرىلدى ئىش ئورنى تۆۋەن تەرەپكە.

ۋە لېكىن سۆيگۈگە تەشنا يۈرۈڭى
قالغاندەك تۈيۈلدى پويىز تەرەپتە.

كەتكۈسى كەلمىدى، توختىدى يىگىت،
تۇرماقچى بولدى ئۇ قىزلارنى كۈتۈپ.
قەلبىنى ئىگەللەپ ئالغان ياش قىزغا
دەيدىغان سۆزىنى كۆڭلىگە پۈكۈپ.

ئارىدىن كۆپ ۋاقىت ئۆتمەي تۇرۇپلا،
دەل ئاشۇ گۈزەل قىز كۆرۈندى پەستە.
ئەجەپ ئىش، يىگىتنىڭ ۋۇجۇدى تىترەپ،
قىزغا سۆز قىلماقمۇ، چۈشتى بەك تەسكە.

يىگىتنى كۆرگەندە تۇنجى ئۇچراشقان
بىر كېچە شۇ قىزنىڭ كەلدى ئېسىگە،
شىددەتلىك بوران ۋە يامغۇر ئىچىدە،
خەۋپكە دۈچكەلگەن زۇلمەتلىك كېچە:

* * *

پويىزنىڭ چىرىغى كۆيگەن بىمەھەل،
بولات چاق سۇ چېچىپ ئاستا يۈرەتتى.

چىلەكلەپ قۇيغاندەك ياغاتتى يامغۇر،
يول بويلاپ كەلكۈن سۇ شاۋقۇن سۈرەتتى.

قىز ئويلاپ: “قىيانلار قىلغانمۇ تەشكەك؟
ئالدىمدا چوڭ كۆۋرۈك قانداقتۇر؟” دەيتتى،
ئەمەسمۇ بۇ پويىز ئەلنىڭ قان-تەرى،
شوپۇرنىڭ مەسۇمە قەلبى كۆيەتتى.

شۇ چاغدا يېقىندىن كۆرۈندى مەشئەل،
قارا تۈن باغرىنى يارغان چولپاندەك.
كۆرۈندى قىز ئۈچۈن بولۇپ بىر قۇياش،
كۆڭۈلگە يالقۇنلۇق شولا چاچقاندەك.

قىز مەشئەل ئالدىدا توختىدى ئاستا،
ئۇ يىگىت دەرھاللا چىقتى پويىزغا.
چىقتى-دە، ئەھۋالنىڭ ئېغىرلىغىنى
ئۇقتۇرماق بولدى ئۇ ۋاقىراپ قىزغا:

“يۈرۈشكە بولمايدۇ! كۆۋرۈك قىرغىغى
ھىلىلا كەلكۈندىن يار ئېلىپ كەتتى.

مەن باشلاپ كېلىمەن سەپداشلىرىمنى،
مەسىلە قىرغاقنى ياساشقا يەتتى...“

* * *

قىز كەلدى، ئويلاشقا قالدى ۋاقىت،
قاچسۇنمۇ ئۇ يىگىت ئۇنسۇر يىراققا.
ياق! يىگىت كۆپەتتى ھەجران ئوتىدا،
شۇ جانان دەردىدە چۈشۈپ پىراققا.

كەلدى قىز، ئېتىلدى ئاڭا يىگىتمۇ،
ئۇچراشتى ئۇلارنىڭ نۇرلۇق كۆزلىرى.
چۈشەندى سۆزسىزلا قەلب سىرىنى
ئېيتىلماي تۇرۇپلا ئىشقى سۆزلىرى.

قىز دىدى: “سىز ئاسراپ يۈرگەن دېتالى،
چىن دىلدىن سۆيىمەن قەدرىگە يېتىپ.”
يىگىتنىڭ يۈرىكى يايىراپ بۆلەكچە،
كۈلەتتى بۇ سۆزنىڭ تەكتىگە يېتىپ...
1982 - يىل مارت.

توختى نەمتۇل

ئىككى شېئىر

گۈل يېزام

ئەسسالام، "سەھرايى چۆل" ئالتۇن دىيار،
تەرىپىڭ دىلدا زىكىر، تىلىمغا يار.

سېغىنىپ كەلدىم سېنى، كۆكسۈمدە قول،
قىل قوبۇل ھۆرمىتىڭگە ئالەممۇ تار.

سۇلىرىڭ ئابىھايات، ئىپار ھاۋا،
ئۈزلىغىڭ گويىكى بىر جەننەتچە بار.

ئالتۇن رەڭ شولا بەخش ئەتتى زىننەت،
لەئلىدەك چاقتار ھۆسنۇڭ زەپ بىغۇبار.

چېكى يوق ئېتىز - باغلار بەردى نېمەت،
كەلسە گۈل پەسلى يازۇ - كۈز ۋە باھار.

يائىلىغىڭ گويا نەپىس سەرخىل گىلەم،
يائىرايدۇ ئۇندا سانسىز قوي، كالا، نار.

ئەي يېزام سەندە بۈگۈن كۈلدى ھايات،
ئۇرغىدى ئەل قەلبىدە زوق - ئىپتىخار.

بۇ يېڭى دەۋرىم ساڭا ياقنى ئەجەپ،
پارتىيەم تېخى يانا كەڭ يول ئاچار.

ئەي يېزام دىلبەر دىيار، بەختكە يار،
سەندە ھەر ئۆسكەن گىيا بولدى ئەفسار (*).

مەڭگۈگە ياندى ئىشقىڭ يۈرىڭىمدە،
ئارمىنىم: قىلماق شۇنى نەزمە - ئەشئار...

يالقۇنتاغ

يالقۇنتاغ، ياتىسەن قىزدىپ چوغدەك،
يۇرتۇمنىڭ قوينىغا قويغانچە سەن باش.
چېچىلار ھۇل - ھۈللەپ تەپتىڭ ياز بويى،
رەڭ ئالغان شۈنىڭدىن زەردەك تۇپراق - تاش.

(*) ئەفسار - تاج.

تەڭرىتاغ ئاستىدا تۇرسەن مەغرۇر،
قامىتىڭ توق زەڭگەر ئاسماننى قۇچار.
قىيالار چوققىلار ئۈستىدە ئويىناپ،
بۈركۈتلەر شوخ پەرۋاز ئەيلىشىپ ئۇچار.

مۇبارەك تاڭ ئېتىپ چىققاندا قۇياش،
ھۆرمەتتە ئەڭ بالدۇر ئالسىن كۈتۈپ.
سەن خالىس ئەلچىسى يۇرتۇمغا تاڭنىڭ،
شۇ قىسمەت جىسمىڭغا قويۇلغان پۈتۈپ.

تەبىئەت دەھشىتى ئۆتتى بېشىڭدىن،
تىغ ئۇرۇپ بوران ۋە جۇدۇنلار گاھى.
ۋۇجۇدۇڭ بولمىدى قىلچە زەخمىناك،
بولغاچ بىر چېكى يوق قۇدرەت پاناھى.

جاھانغا ياڭرىتىپ قىلىمەن خىتاب:
يالقۇنتاغ نىمانچە بۈيۈك خىسلىتىڭ؟!
ماختاش،

دوق،

غەپلەتكە ئېگىلىمەس مەڭگۈ،
يالقۇنتاغ، بىلگىن شۇ يۈرگىم مېنىڭ...

ئىبراھىم ئەزاق

ئىككى شېئىر

نورۇز ھارپىسىدا

دىدى دىلدارىم نورۇز ھارپىسى:
“خالىساڭ ئەتە سەھەر باققا كىر.
ھەيران بولۇپ مەن، سورىدىم ئۇندىن:
”چىن مۇھەببەتتىن يېشىلەمدۇ سىر؟“

دىدى: ”بىلەمسەن ئۇلۇغ ئەجداتلار،
قىش بىلەن كۈرەش قىلغان قان تۆكۈپ.
ئەپسۇس، يوق بۈگۈن ئۇلار ئارىدا،
ئالغان چاغدا بىز باھارنى كۈتۈپ.

شۇڭا گۈلشەنلەر ئارا گۈل تاللاپ،
تىزىمىز كۆركەم گۈللەردىن دەستە،
قەھرىمانلارنىڭ قەۋرىسىگە بىز
بىللە گۈل قويۇپ كېلىمىز ئەتە.“

ئاپىرىدىن، سېنىڭ ئەقلى - پەمىڭگە،
كەلدى بۇ ئىشلار قانداق كۆڭلۈڭگە؟
پاك مۇھەببەتنىڭ بولدى تۈگۈنى
گۈلدەستە تىزىش ئەجدات قەۋرىگە.
1984 - يىل ئىيۇن.

كەچقۇرۇن

تۇس ئالار ھۆسنى يېزىمنىڭ رەڭمۇ - رەڭلىك كەچقۇرۇن،
جەم بولار گويا ئاڭا جەمى گۈزەللىك كەچقۇرۇن.
زەر تاۋاق تاغ ئۈستىدە تۇرسا چوغلۇقتەك يېنىپ،
تون كىيەر گويا شەپەق رەڭلىك چىمەنلىك، كەچقۇرۇن.
ئاچقىنىدا شوخ كۈلۈپ ئايىقىز گۈزەل رۇخسارىنى،
نەچچە يۇلتۇز ئايلىنىپ، قىلغاي دىدەكلىك، كەچقۇرۇن،
ئاسمىنى نۇرلۇق، سۈزۈكتۈر خۇددى ئەينەكنىڭ ئۆزى،
كەچكى شەپەق ئالدىدا بولماس تۈتەكلىك كەچقۇرۇن.
كۆكتە يۇلتۇزلار تارالماس كۆزىنى زەپ چىمىچىقلىتىپ،
چاچسا بەخت نۇرىنى ئۆيىگە رۇجەكلىك كەچقۇرۇن.

ياڭرىتىپ مېھنەت كۈيىنى يانسا ئېتىز - داللىق،
قىز - يىگىتكە سايىۋەن پىنھان تېرەكلىك كەچقۇرۇن.

كېتىدۇ سۆھبەت قىزىپ تاللىق - باراڭلار ئاستىدا،
بەرىكەتلىك داستىخاندا مول يىمەكلىك كەچقۇرۇن.

قىرىلار سۆزلەر ھىكايە بەھوزۇر سىنچاي ئىچىپ،
ئولتۇرۇپ كاڭدا گىلەم ئۈستىدە رەتلەك كەچقۇرۇن.

پەرقى يوق نۇرلۇق يېزىمدا كۈندۈز بىلەن تۈن - كېچىنىڭ،
پارلىغاچ بەخت قۇياشى تائەبەتلىك، كەچقۇرۇن.
1984 - يىل ئۆكتەبىر.

قۇربان ياسىن

جەڭچى قەلبى

خىش

لىم ئاستىغا قويدى پەم بىلەن
تامچى ئۇستام ئاخىرقى خىشنى.
زىممىسىگە ئالدى شۇندا خىش،
ئېغىر يۈكنى — لىمنى تېرەشنى.

ئۆتتى يىللار، لىملىق شۇ ئۆيدە
نەچچە ئەۋلات سەپكە قوشۇلدى.
نى — نى ئەرباپ چىقىپ ئۇلاردىن،
ئەجرى بىلەن ئەلگە تونۇلدى.

ئۆتتى ئۇلار لىمنىڭ تەكتىگە —
ئەتىمالىم سالماي كۆزنى.
خىش قىلىمىدى ئەجرىگە مىننەت
ھەم كۈتمىدى ماختاش سۆزنى.

ئەل يۈكسى مەنمۇ خىش كەبى
ئۆمرۈم بويى كۆتەرسەم دەيمەن.
جەڭچى دىگەن شائىلىق نامىمنى
تەمەنناسىز ئاقلىسام دەيمەن.
1980 - يىل فېۋرال.

شايتۇلغا قاراپ

مەي باغلىغان بىر تۈپ شايتۇلغا
كۆزۈم چۈشتى باغ ئارا يۈرۈپ.
قاچان تىككەن، دىسەم باغۋەندىن،
ئۈچ يىل بولدى، دىدى ئۇ كۈلۈپ.

ئۈچ يىلدىلا بىر يۇمران كۆچەت
دەرەخ بولۇپ سەپكە كىرىپتۇ.
ئەجىز قىلغان ئىگىسىگە ئۇ
شىرىن - شەرۋەت مېۋە بېرىپتۇ.

ۋەتەن - ئانام مېنى ئوتتۇز يىل
تەربىيلىدى، قىلدى مۇنچىلىك.
ئەپسۇس، ۋەتەن ئەجىزگە لايىق
مېۋە بەردىم ئەلگە قانچىلىك؟
1980 - يىل ئۆكتەبىر.

بەزىلەر

بەزىلەر ئۆزىنى “قەمەر” دەيدىكەن،
ماختىنىپ “قەلىم كەڭ شەھەر” دەيدىكەن.
ھۈنرى تارقاتماق پىتنە ۋە پاسات،
ئۆزىچە بۇنىمۇ “زەپەر” دەيدىكەن.

نام-ئاتاق، ئابرويغا بېرىلىپ شۇنچە،
ئەل بەرگەن مەنەسەپتىن كېرىلىپ شۇنچە،
ئىچىگە سىغماستىن يېرىلىپ شۇنچە،
“ھەممىگە بىر ئۆزەم پەدەر” دەيدىكەن.

ئەل ماڭسا يۈرۈشكە تىرەجەپ تۇرۇپ،
راھەتنىڭ قوينىغا ئۆزىنى ئۇرۇپ،
باشقىلار بەختىگە بەزىملەر قۇرۇپ،
“باسقىنىم ئۇلۇغۋار سەپەر” دەيدىكەن.

ئاغزىدا ۋاقىراپ "ھەققانىيەت"نى،
ئەمەلدە كۆزلەيدۇ نەپسانىيەتنى،
بەرمەيدۇ قولىدىن ئىمكانىيەتنى،
ھاياتتا بۇمۇ چوڭ ھۈنەر" دەيدىكەن.

راھەتتە ئالدىدا، جاپادا كېيىن،
جەڭ - غەۋغا باشلايدۇ كەتسە بىر تىيىن،
بۇنداقلا بولسىمۇ پارازىت چىۋىن،
ۋە لېكىن "مەن ئەجەپ چىۋەر" دەيدىكەن.

ئالدىدا ماختار كەن قىلىپ خوشامەت،
كەينىدىن ياغدۇرۇپ غەيۋەت - شىكايەت،
تۇغدۇرۇپ كۈنگە نىزا - مالاھەت،
"تىلىمدىن ياغدۇ شېكەر" دەيدىكەن.

ئەگەر سەن ئەزەرگە ئېلىپ خىزمەتنى،
كۆرسەتسەڭ ئۇندىكى ناچار ئىللەتنى،
بىلدۈرسەڭ سەممى، خالىس نىيەتنى،
"مەن كىممەن، قىل مەندىن ھەزەر" دەيدىكەن.

تەكلىۋىم شۇ مېنىڭ: دەۋرىمىزگە باق،
پارتىيە كۆرسەتكەن نىشان بويلاپ ئاق،

ئۆتكەنكى ئىشكىدىن ئالمىساڭ ساۋاق،
بارچە ئەل "قەدىمىڭ خەتەر" دەيدىكەن.
1983 - يىل ئىيۇل.

نۇردۇن مۇسا

ئىككى شېئىر

كۈنلۈك ئاستىدا

ھاۋا تۈتەپ چاقماقلار چېقىپ،
يامغۇر ياغدى كۆكتىن شارقىراپ.
مەن تۇراتتىم كىچىك بېكەتتە،
ئاپتوۋۇزغا تەلۈرۈپ قاراپ.

بەدەنلىرىم شۈركەندى سوغدا،
چىلىق - چىلىق بولدى ئۈستى - باش.
قۇلغىمدا يامغۇر ئاۋازى،
ئىچىم تىت - تىت بولۇپ قاتتى باش.

شۇ چاغ بىر قىز كەلدى يېنىمغا
تاشلاپ ئاستا سىپايە قەدەم.
چېھرىسىدە ئىللىق تەبەسسۇم،
ئاهۇ كۆزلۈك، قاشلىرى قەلەم.

“كېلىڭ يولداش، گىرىڭ كۈنلۈككە”
دىدى قىزچاق ھىممەت ياغدۇرۇپ.
كۈتتۇق بىر پەس كۈنلۈك ئاستىدا
ئاپتوۋۇزنى، يانمۇ-يان تۇرۇپ.

سەزدىم شۇ چاغ قەلبىمدە ئىللىق
بىر مېھرىنى، دوستلۇق-ئۆملۈكنىڭ.
باھاسىغا يەتتىم شۇندىلا،
ئاشۇ قىزچاق تۇتقان كۈنلۈكنىڭ.

1983 - يىل.

يۈسۈپ بوۋامغا

— «قۇنادغۇبىلىك» نىڭ نەشرىگە بېرىلگەنلىكى مۇناسىۋىتى بىلەن.

«قۇنادغۇبىلىك» دىن قۇتلۇق خۇش خەۋەر،
ئاڭلىدىم ھىكمەتتىن، ئەقىلدىن جەۋھەر.
قۇيۇلغاچ دىلىمغا شاتلىقتىن كەۋسەر،
ئاپىرىن دىدىم مەن يۈسۈپ بوۋامغا!

«بىلىك» دۇر بىر دېڭىز پايانسىز كەتكەن،
ھەم ئۆچمەس بىر يۇلتۇز بىزلەرگە يەتكەن،

خەلقىمىز ئالقىشلاپ باخاشلار ئەتكەن،
ئاپىرىن، ھەشقاللا يۈسۈپ بوۋامغا!

ئۇ ئىلىم - ئېرىپاننىڭ شانلىق دەستۇرى،
ھەقىقەت قامۇسى چاقنايدۇ نۇرى،
خەلقىمىزنىڭ ئىپتىخار شانلىق غۇرۇرى،
ئاپىرىن، ھەشقاللا يۈسۈپ بوۋامغا!

بىزگە چىن تەۋەرلۈك قالدۇرۇپ كەتكەن،
ئۇسسۇزغا سۇ بېرىپ، مۇراتقا يەتكەن،
مىڭ يىللىق تارىخنى يەكۈنلەپ ئۆتكەن،
ئاپىرىن، ھەشقاللا يۈسۈپ بوۋامغا!

يەتسەڭسەن، ئەي دوستۇم، «بىلىك» قەدرىگە،
ياشايسەن كىرسەڭمۇ ھەتتا قەۋرىگە،
مال - دۇنيا يەتمەيدۇ ئۇنىڭ قەترىگە،
ئاپىرىن، ھەشقاللا يۈسۈپ بوۋامغا!

ئېچىپتۇ ئالىملار ئۇنىڭ سىرىنى،
سۆيۈندۈق ئاڭلاپ بىز مىڭدىن بىرىنى.
كۈيلەيمىز بىر ئۆمۈر مېھنەت تېرىنى؛
ئاپىرىن، ھەشقاللا يۈسۈپ بوۋامغا!

1983 - يىل ئاۋغۇست.

نياز مەھمۇت

يۇرتۇمغا مۇھەببەت

باھار كەلدى كۇچارىمغا يوقالغاچ قىش - زىمىستانى،
تولۇپ كەتتى نېمەتلەرگە بۇ يۇرتنىڭ باغى - بوستانى.

شۇ باغدا سايىرىشار خەندىن ئۇرۇپ شوخ كۈيىچى بۇلبۇللار،
چىچەك ئاچقاچ ئىپادىدەك خۇش پۇراقلار لالە - رەيھانى.

دىيارىم نامى مەشھۇردۇر "بۇلاغى ناخشا - سازنىڭ" دەپ،
بېغىشلار زوق يۈرەكلەرگە ئۇنىڭ كۈي، نەزمە، داستانى.

بۇ يۇرتنىڭ ئوغلى پەرھاتتەك ئىجات - ئەمگەكتە مەردانە،
گۈزەللىكتە گۈياكى قىزلىرى شېرىن ۋە رىزۋانى.

ئاتالغان نام ئېلىپ دۆلەت "كۈسەن" دەپ ئۇ زامانلاردا،
ھىساپسىز يادىكارلىق ساقلىغان مىڭ ئۆي ۋە مەۋلانى*.

* مەۋلانى - ئەرشىدىن مەۋلانى، بۇ جاي ئاسارە - ئەتىقىلەرنى
قوغداشتىكى نۇقتىلىق ئورۇن.

يىپەك يولى "بۈيۈك كارۋان" مۇشۇ يۇرتنى كېسىپ ئۆتكەن،
ئانغا خاستۇر "قەدىم شەھەر" دىگەن ئەلنىڭ بۇ ئۇتۇنى.

ھۈنەر ھەم سەنئىتى پۈتكۈل جاھاننى مەھلىيا قىلغاچ،
كېلىپ دوست، خوشنا ئەللەردىن قىلار بۇ يۇرتنى سەيلانى.

ئازادە ئۆيلىرى كەڭ، ئاسفالىتلىق يوللىرى تۈپ-تۈز،
ياسانغان خۇددى تاۋۇستەك بۇ يۇرتنىڭ قوينى، ھەريانى.

ئەجەپمۇ توقچىلىق بۇ يۇرت، باياشاتلىق بازارى بار،
دىلى ساپ، شۇنچە مېھماندوست، سېخىدۇر ئىشچى-دىخانى.

نىنى ئاپپاق، ئەجەپ تەملىك، قېتىق قايماقلىرى ئاندىن،
ئۈرۈك ھەم ئەنجۈرى داڭلىق، بېغىدۇر مېۋىنىڭ كانى.

خېرىداردۇر بۇ يۇرتنىڭ كۆپىسىگە كەڭ جاھان-ئالەم،
چىقار بۇندىن ئەنە شۇ كۆپىنىڭ سەر خىلى، دۇردانى.

گويىا كىمخاپ كەبى يايلاقلىرى مال چارۋىغا تولغان،
كۆپەيمەكتە كالا، ئاتلار، نەسلىلىك قوي ۋە پاخانلى.

ئېدىر ھەم تاغلىرى پۈتكۈل ئىسىل مەدەن بىلەن تولغان،
قېزىپ تاغنى ئالۇر ئالتۇن چېلىشچان قىز ۋە ئوغلىنى.

يېزاھدا قاينىدى بۈگۈن ئۇتۇقلار شەنىگە چوڭ توي،
تولۇپ كەتتى دىخان ئەجرى بىلەن ئاشلىققا خامانى.

بۇرۇنقى قول ھۈنەر ئەمدى ئۆزىنىڭ قەدرىنى تاپتى،
ياراتتى مۆجىزە - تۆھپە مانا كەلگەچكە ئىمكانى.

تېگىنى يەتتە قات يەرنىڭ تېشىپ ئۆتكەچ پولات بۇرغا،
ئېتىلدى ئۆشكىلىكتىن ماي - نېفىتنىڭ قانچە فونتانى.

ئاقار زەمىزەملىرى ھەيۋەت تولۇپ ئۆستەك - ئېرىقلارغا،
يۈگەنلەندى ئۈگەن دەريا، ياسالدى توسما - توغانى.

ئېلېكتىر نۇرلىرى چاقناپ يورۇتتى تۈننى كۈندۈزدەك،
جامالىدىن خىجىلدۇر ئاي - گۈزەللىك شاھى - سۇلتانى.

تولۇپتۇ قويىنى مەكتەپنىڭ بەختلىك ياش - بوغۇنلارغا،
تېپىپ ھىكمەت ئىلىم - پەندىدىن ئۇلارنىڭ قەلبى نۇرانى.

زەپەر ئاسماندا بۇ يۇرت قىلىپ پەرۋاز قانات قاقسا،
نىيازى كۈيلىمەس نىچۇن بولۇپ بۇلبۇل - غەزەلخانى.
1982 - يىل دېكابىر

تۇراپ ھەسەن

باھار ئىلھاملىرى

مەيسىن شامال، ياقۇت شەپەق،
قۇياش ئالتۇن ئوق ئۈزەر؛
ئۆستەڭدە سۇ، تۈزلەڭدىچۇ،
ناخشا، ئەمگەك، زوق ئۈزەر.

يەرلەر بوشاپ ئۆپكىدىگەن،
قۇرۇت - قوڭغۇز ئۆمىلەر؛
تال تېرەكلەر پوتلا تاشلاپ،
يوپۇرماققا كۆمۈلەر.

*

*

*

دىخان ئاكام كېچە قوپۇپ،
قوشنى سالىدى بوزغا خوش،
باقار تويماي ئۇرۇق چۈشكەن
كەڭرى دالا - تۈزگە خوش.

ھەپتە ئۆتمەي بېخلىنىدۇ
تەرگەن كېۋەز، قوناقلار.
تارىلىدۇ ئېكىنزاردىن
خۇش بۇي ئەتىر پۇراقلار.

دىخان ئاكام شۇنچە خوشال،
شۇنچە جەسۇر شۇ تاپتا.
بىلەكلىرى تاۋلىنىدۇ
مېھنەت بىلەن ئاپتاپتا.

شۇنچە غەيرەت نەدىن كەلدى،
نەدىن كەلدى، بىلەمسەن؟!
پارتىيىمىز تۈزگەن توغرا
سىياسەتتىن، دىمەمسەن...

شۇڭا ئازات بۇ ئېلىمگە
باھار يەنە خوش كەلدى.
مەنمۇ يازدىم ناخشا - قوشاق،
ئىلھام قۇشۇم قوش كەلدى.

1983 - يىلى ماي.

ئابدۇللا ئەبەيدۇللىن

ئىككى شېئىر

تاڭ سەھەر

تارقىدى ئاسماندا يۇلتۇز، مۆكتى نەلەرگە تاراپ،
سەپكىلى ئوت نۇرىنى چىقتى قۇياشمۇ پارقراپ.

كەڭ دالا — بوستان — چىمەنلەر تاقىتى مارجان — ئۈنچىلەر،
گۈل يېزامنىڭ ھۆسنىگە مەن زوقلىنىپ قالدىم قاراپ.

تاۋلىنار ھۆسنى يېزامنىڭ خۇددى خان ئەتلەس بولۇپ،
بۇ گۈزەللىكتىن دىلىم مەس بولدى ئىچكەندەك شاراپ.

ياغرىدى شۇ ئاندا جۇشقۇنلۇق ھاياتنىڭ ناخشىسى،
چېكىلەردىن تەرلىرىم ئاقتى سەدەپتەك يالتىراپ.

ئايدىنىڭ كېچە

ئايدىنىڭ كېچە — ئاق كېچە،
بۈگۈن سۈرئەت باشقىچە.

ئىشلىدۇق جانان بىلەن،
سۆزۈلۈپ تاڭ ئاتقىچە.

ئوخشىغان بۇغداي، قوناق،
يەلپۈتەر مەيىن شامال.
مەن ئورۇمەن ئومىنى،
باغنى باغلار ئايىمال.

ناخشىمىزغا چۆر بولۇپ،
سايىرار تورغاي توختىماي.
چىراق بولۇپ بىز ئۈچۈن،
كۈلەر كۆكتە تولۇن ئاي.

ئېلى زايىت

يۇرتۇم

توپ-توپ بولۇپ ئۈزەر كۆكتە رەڭدار بۇلۇت،
ئاستىدىكى مەنزىرىگە زوقمەن بولۇپ،
كۆكنى تىرەپ تۇرار تاغلار ھەيۋەت بىلەن،
جىلغىلىرى تۇرلۇك-تۈمەن گۈلگە تولۇپ.

شۇ تاغلارنىڭ باشلىرىدا ئاق سەللىسى،
ئېچىلىدۇ بېرىپ زىننەت قار لەيلىسى.
ئورمانلىرى خۇددى يېشىل سېپىل-قورغان،
كۆكتىن ئاڭا باقار تۈندە ئاي پەرىسى.

خۇددى ھۆرمەت قاراۋۇلى قارغايلىرى،
كەڭ يايلاقتا ياڭرار چوپان ئاي-ھايلىرى.
تىك قىيادا تۇرسا پوستان قىران بۈركۈت،
كۆكتە پەرۋاز قىلىپ سايىرار تورغايلىرى.

تاشتىن - تاشقا سەكرەپ ئويناپ تاغ سۇلىرى،
شىلدەلىشى ئەينى نازلىق مەشۇق سۆزى.
سۈزۈكلۈكتە يوق تەگدىشى، خۇددى زۇمرەت،
ئىچسەڭ گويا تېمىپ تۇرغان بالىنىڭ ئۆزى.

دەريا بولۇپ چايقىلىدۇ قوي، يىلقلار،
بۇغا، ئارقار ماكانى بۇ ساي - جىلغىلار.
جىرا بويلاپ ماڭساڭ ئەگەر مىنىپ تۇلپار،
سىلاپ سېنى سالاملىشار تېۋىلغىلار.

ھەممە خەقنىڭ قىمىز، قېتىق، قايىمىغى بار،
مولچىلىققا پاتقان ئاۋۇل - ئايىمىغى بار.
كىمكى كەلسە غېرىپسىنماس، ئۆز ئۆيىدەك،
مېھمانلارغا كەڭ ئېچىقلىق داسقىنى بار.

ئاشۇ تاغلار ئاستى تۈزلەڭ ئالتۇن دىيار،
ئۆتەر ئۇندا ھايات ھەر دەم شات - بەختىيار.
"قۇمۇل" دىگەن قۇتلۇق نامى ئەلگە مەشھۇر،
خەلقى ئىشچان، قەلبى گۈزەل، پاك - بىغۇبار.
1983 - يىل ماي.

سىيتىنسا لوقمان

ئىككى مۇخەممەس

سەندىدۇر

ئەي ئەزىز خەلقىم مېنىڭ ئىقبالۇ - بەختىم سەندىدۇر،
ھۆرمىتىم، ئىشقىم - ئەقىدەم، تاجۇ - تەختىم سەندىدۇر،
سەن تېنىمدە جانۇ - قان، ھەر جايدا قەلبىم سەندىدۇر،
چىن ھەقىقەت ھەم پەزىلەت سۆيگۈ - پەخرىم سەندىدۇر،
كۆز نۇرۇم، دىل جەۋھىرىم، ئىدراك ۋە ئەقلىم سەندىدۇر.

تىنمايىن كۈيلەپ سېنى دىلدىن ناۋا ئەيلەي دىدىم،
تەر تۆكۈپ بوز تۇپرىغىڭغا گۈل بىلەن پۈركەي دىدىم،
تاشلىرىنى سۈرمە ئەيلەپ كۆزۈمە سۈرتەي دىدىم،
ساڭا قەست قىلغان رەقپىڭنىڭ بېشىنى چەيلەي دىدىم،
بېھىساپ مەرتلىككە تولغان زاتۇ - نەسلىم سەندىدۇر.

ئورنىغاچ قەلبىمگە مېھرىڭ، سەندىن ئۈمىت ئۈزۈمەس كۆڭۈل،
بىر سېنىڭ ئىشقىڭدا يانماي نەزىملەر تۈزۈمەس كۆڭۈل،

بىر سېنى سۆيىدۇم دىگەن چىن ئەھدىنى بۇزماس كۆڭۈل،
بارلىغىم سەنچۈن تەسەددۇق، يولىدىن ئازماس كۆڭۈل،
باغلىدىم ئوتلۇق مۇھەببەت، چۈنكى مېھرىم سەندىدۇر.

سەن ئەقىلنىڭ كۆكىدە بولغاچ قۇياش، چولپانۇ-ئاي،
چىقتى سەندىن قانچىلاپ ئالم، ئەدەپ ھىكمەتكە باي،
غەيرىتىڭ، ئەجرىڭ بىلەن بولغاچقا بوستان دەشتۇ-ساي،
پەھلىۋانلىق خىسلىتىڭ دىللاردا چوڭقۇر ئالدى جاي،
قەددى شەمشات جەڭگىۋار مەردانە ئەسلىم سەندىدۇر.

“جان دىلىدىن خەلقچۈن غەم يىمىگەن ئادەم ئەمەس”،
دەپتىكەن ناۋايى ھەم “ئەل سۆيىمگەن ئادەم ئەمەس.”
قەدىرى-قىممەتلىك ئېلىنى بىلىمگەن ئادەم ئەمەس،
ھەم ئۇنىڭ ئىقبالچۈن نەپ بەرمىگەن ئادەم ئەمەس،
تەقدىرىم بىر سەن بىلەن، شۇڭلاشقا قەدىرىم سەندىدۇر.

ئارزۇيۇم شۇدۇر مېنىڭ ئۆتسەم ساڭا سىرداش بولۇپ،
سەن چىراق، پەرۋانىمەن، ئۆتسەم يەنە دىلداش بولۇپ،
سەن بىلەن سوقسا يۈرەك دەيمەن ئەبەت قانداش بولۇپ.
بولمىسام سەندىن جۇدا يۈرسەم ھامان يولداش بولۇپ،
گۈللىگەي ئۆمرۈم باھارى، مەڭگۈ پەخرىم سەندىدۇر.

ئىچ-ئىچىمدىن شاتلىنارمەن زوقلىنىپ خەلىپىم دىسەم،
سەن ئۈچۈن بىر جان ئەمەس مەڭ جاننىمۇ تەقدىم دىسەم
ساڭا چىن بولماق ۋاپادار شەرىپىم، قەرزىم دىسەم،
سەن ئۈچۈن چەكسەم رىيازەت، بۇ مېنىڭ بەختىم دىسەم،
سەن ئانامدەك غەمگۈزار بولغاچقا ئىشقىم سەندىدۇر.

ئۈمىدىم: پەسلى باھارىڭ گۈللىنىپ تاپقاي كامال،
شۇ باھاردا نۇرلىنىپ ئاچقاي چىرايىڭ گۈل جامال،
گەر رەقپ چىقسا يەنە قوزغاپ قۇيۇن-تەتۈر شامال،
بولغۇسى يەر بىرلا يەكسان، قان يۈتۈپ تاپقاي زاۋال،
گۈللىگەن مەڭگۈ ھامان، پارلاق ئۈمىدىم سەندىدۇر.

ئۆزەڭسەن

دىلىمدۇ، گۈل خۇمارى، گۈلدىن نىشان ئۆزەڭسەن،
جېنىمنىڭ تىل تۇمارى. نۇرغا ماكان ئۆزەڭسەن،
يۈرىگىمنىڭ مادارى، تەنگە دەرىمان ئۆزەڭسەن،
ھاياتىمنىڭ باھارى، تومۇردا قان ئۆزەڭسەن،
شۇدۇر كۆڭۈل ئىزھارى، بىرلا جانان ئۆزەڭسەن.

باھار كۈلسە چىمەندە، لالە چېپىرىن ئاچمامدۇ؟
بۇلبۇل كېلىپ گۈلشەنگە گۈلنى كۈيگە قاتمامدۇ؟

ۋاپا ئەھلى ھەر دەمدە شىرىن ۋىسال تاپىپامدۇ؟
ئىشقىڭدا چىن كۆيگەندە دىل ئارزۇغا قانىپامدۇ؟
سەن قەلبىمنىڭ يۇلتۇزى، ئەزىز غەمخانى ئۆزەڭسەن.

تاپالمايمەن سەندەكنى، كەزىمىمۇ گەر جاھاننى،
كۈلمەس كۆڭۈل كۆرسىمۇ ئۆزگە ماھى تاباننى،
ئىزىڭ باردۇر گۈل چەككەن كۆرسەممۇ گەر قاينىنى،
سەندىن ئېلىپ كۈچ پەۋەس، يۆتكەرمەن تاغ-داۋاننى،
ۋۇجۇدۇمنىڭ قارارى، بارچە ئىمكان ئۆزەڭسەن.

بېسىپ مېنى باغرىڭغا بەخش ئەتكەچ ھۆر ھايات،
ئۇچتۇم ئىقبال كۆكىدە، بەرگەچ سۇنماس گاڭ قانات،
سۆيۈنگەچ مەن سەن بىلەن تۆمۈر بويى كۆڭلۈم شات،
يەتتىم بۈگۈن مۇراتقا، قەلبىم بېغى بوپ ئاۋات،
بەختىمنىڭ ئىپتىخارى، چىن مېھرىۋان ئۆزەڭسەن.

ئاققاي كۆزۈم قارىسى، سەندىن ئۆزگە يار تۇتسام،
بولغۇم ئۆزەم خارۇ-زار، تاشلاپ سېنى ئۇتۇسام،
ساڭا بولغان ساداقەت، سۆيگۈ ئەھدىمنى بۇزسام،
لەنەت ئوقار ئەل ماڭا، شەنىڭگە داغ قوندۇرسام،
تۇرمامسەن ئەل قاتارى، مېھرى گۈلخان ئۆزەڭسەن.

بولغاچقا مەن مەھلىيا تولۇن ئايدەك يۈزۈڭگە،
جان تەسەددۇق ئەيلىدىم بالدەك شىرىن سۆزۈڭگە،
چىچەكلىدى مۇرادىم، باقسام ئۇتلۇق كۆزۈڭگە،
شۇڭا سېنى شاھ قىلدىم، مەڭگۈ كۆڭۈل ئۆيۈمگە،
ئۆمرۈمنىڭ غەمگۈزارى ئارامىجان ئۆزەڭسەن.

يادلاپ يارقىن نامىڭنى تىنماي شامۇ-شەھەردە،
ئۆمىدىڭنى ئاقلاشچۇن ئاتلاندىم مەن سەپەرگە،
راھەت ماڭا يولۇڭدا كەلسەممۇ دۇچ خەتەرگە،
تىلىگىمدۇر پۈركىسەم ھۆسنۇڭنى شان-زەپەرگە،
ۋەتىنىم ئەي گۈليارىم، چىن جانىجان ئۆزەڭسەن.
1984 - يىل ئاپرېل.

مۇھەممەت ئەيسا قۇربان

كېرىيە دەرياسى

مۇھەممەت ئەلچىسى ئېپكەلدى مېنى،
يىراقتىن، ئەي دەريا، بويۇڭغا سېنىڭ.
ئېپكەلدى چاڭىلداپ بۇلبۇل سايرىغان
باراقسان لالزار قوينۇڭغا سېنىڭ.

كۆكسۈمنى ياقتىممەن دولقۇنلىرىڭغا
بېلىقتەك بەھوزۇر ئويناپ چۆمۈلۈپ،
تېنىمگە كۈچ-قۇۋۋەت ۋە ھوزۇر ئالدىم،
ساھىلىڭ سەيناسى قۇمغا كۆمۈلۈپ.

ھۆرمەتتە ئولتۇرۇپ سۈرتتۈم كۆزۈمگە
زەلىلى * دەسسەگەن تاشلىرىڭنى مەن.
ئايلاندىم مەرھۇمدەك غەزەللەر توقۇپ،
كۆپىدەك قومۇشلۇق قاشلىرىڭغا مەن.

* زەلىلى—ئۇيغۇر شائىرى مۇھەممەت سىدىق زەلىلى.

تەڭشىدىم شۇرلاپ ئاققان سۈيىڭىدىن
ئۇنىڭ غەم-قايغۇغا تولغان كۈيىنى.
ۋە كۆردۈم شائىرنى مەھلىيا قىلغان
قارلۇقلۇق قەلەمقاش جۇۋان بويىنى.

ئەي دەريا! ئىلھامم ناشى سۈيىڭىدەك،
ئەجدادىم بويۇڭدا باسقان قەدەمدىن.
زەلىلى ئىزىنى بېسىپ مەن بۈگۈن،
شېئىرىمنى دۇر قىلىپ تۆكەي قەلەمدىن.

* * *

ئۆركىشىپ كەكلىكلەر ئۇچار چوققىغا،
قارلىق تاغ ئىچىدە كۆتەرسەك شاۋقۇن.
سۈپ-سۈزۈك سۈلىرىڭ يۇيەر قاشتېشى،
قايىنىڭ غەلۋىرى تاسقايدۇ ئالتۇن.

ئاچىدۇ ھاڭلارنى تاغلار كۆكسىدىن
قاتمۇ-قات دولقۇنلاپ ئۆركىشىڭ سېنىڭ.
كۈلدۈرەر چاڭقىغان خادا تاشلارنى
بۇزغۇنلار چاچرىتىپ ئۆرلىشىڭ سېنىڭ.

كېلىسەن بەختىڭدىن ناخشىلار توۋلاپ،
يارىلار يولۇڭدا جىلغا، كېچىكلەر.

تەۋرەنمەس دامبىدىن باغلايدۇ پەردە،
يۈرەكنىڭ تومۇرىدەك سانسىز ئېچىقلار.

ئېقىمنىڭ زىنىمنى شارقىراتمىلار
تۇغىدۇ ھەر كەچتە مىڭلىغان چولپان.
بويۇڭدا قاينايدۇ جەڭگىۋار ھايات،
نۇر بىلەن سۆيۈشەر زىمىن ۋە ئاسمان.

ئۇخلىماس گۈكمەرەپ سېخلار، زاۋۇتلار،
سۇۋاركا نۇرلىرى چاقىنتار كۆزنى.
تىراكتور، سىيالىكا چىقار رېمونتتىن،
ئېتىزدا خۇش قىلار مەرت يىگىت-قىزنى.

* * *

بارىسەن سوزۇلۇپ كۈمۈش لېنتىدەك،
چۆللەرنى ئېكىنزار كەنتىگە ئۇلاپ.
توقايلا ر ئەگىشىپ قىلدۇرار سەيلە،
كۆك سۆيگەن بۈكلۈكلەر قوينىغا سولاپ.

سۆيۈشەر كۈلۈشۈپ توغراق شاخلىرى،
گۈل ئاچار رەڭگىمۇ-رەڭ يۇلغۇن، يانتاقلار.
چىچەكلەر بەس-بەستە ياۋا جىگدىلەر،
زىمىنغا ئىپادىدەك چېچىپ پۇراقلار.

قاتمۇ - قات ياپراقلار ياپ - بېشىل كۈنلۈك،
قوي - ئۆشكە سالقىنىداپ ئالدىمۇ ھوزۇر.
سېمىزلىك ئېتىدىن تېشىپ قوشقارلار
جاڭىلداپ سوقۇشۇپ كۆرسىتەر كوزۇر.

ئۇماچتەك پىلىقلاپ قاينايدۇ شورپا،
زامانىنىڭ ئەزىزى قويچى ئۆيىدە.
ئاقىدۇ دەۋرگە ئوتلۇق مۇھەببەت،
ئاخشىمى قاينىغان مەشرەپ كۈيىدە.

* * *
ئېقىمىڭ ئۈزۈلمەي خۇددى تارىمدەك،
شوخلىنىپ ئاقسەن كېرىيە دەرياسى.
سېنىڭسىز ياشرىپ ئاچالماس چىچەك،
يۇرتۇمنىڭ باغلىرى، ھەر تۈپ گىياسى.

سېنىڭسىز بولمايدۇ ھوسۇل توپلىرى،
سېنىڭسىز قوزغالماي دىللاردا ئىلھام.
سېنىڭسىز پىشمايدۇ قۇمباغ سەيۋىسى،
ۋە يىغماس ئويتۇغراق شاپتۇلى قىيام.

بەختىيار زاماندىن چاڭجياڭغا ئوخشاش —
ئالدىڭىزەن بويۇڭغا يېڭى تۇس بۈگۈن.

“تۆتلىشش” يولىدا قوشتۇڭ زور تۆھپە،
قوزغاتتىڭ دىللاردا يېڭى ھىس بۇگۇن.

ئەقىدەم كەتمىنى بىلەن تەر تۆكەي،
ئەي دەريا، چىمەنلىك بويۇڭغا سېنىڭ.
شېئىرىمدىن گۈلدەستە سۇناي ھۆرمەتتە،
كۈزدىكى ھوسۇللۇق تويۇڭغا سېنىڭ.
1983 - يىل ئۆكتەبىر.

مۇھەممەت نىيازى

ئىككى شېئىر

ئاتا - ئانىنىڭ مېھرى

چۆنەكلەر بويلاپ ئۈزۈم بارىڭى
سوزۇلغان يېشىل كىمخاپتەك كۆركەم.
ئاقار تاشقىنلاپ ئۈزۈم شەرۋىتى،
كەتمەس يىل بويى تىلدىن شىرىن تەم.

تۇرپان ئۈزۈمى — تاتلىقلار شاھى،
ئالەمگە مەشھۇر ئۇنىڭ شۆھرىتى.
ئۈزۈمدىن شىرىن ھامان بىز ئۈچۈن،
ئاتا - ئانىنىڭ مېھرى - شەپقىتى.

ئارزۇ

كىيگەندە دالا چىمەندىن لىباس،
رەڭدار گۈل - چىچەك ئېچىلار چاقناپ.

ھەسەل ئىشقىدا ئىشچان ھەرىلەر
قەقدۇ قانات چىمەنگە قاراپ.

كەلدى باھارم ياپىرتىپ دىلنى،
مەنمۇ شۇ ھەسەل ھەرىسى بولاي.
پەندە ئېچىلغان چىچەكنى سۆيۈپ.
خەلقىگە ئەجرىم بالىنى تۇتاي.
1982 - يىل ئاپرېل.

زاھىر ئابدۇراخمان

مەشرەپ ھەققىدە مۇخەممەس

ئايا دوستلار، دىلىم يايىراپ ئەجەپ كۈيگە خۇمار بولدۇم،
نە كۈي، سەنئەت بەغى ئىچرە ئىشقىتىن بىقارار بولدۇم،
بولۇپ شۇ باغدا بۇلبۇل، گۈل لېۋىگە لەۋ ياقار بولدۇم،
نە گۈلكى، بىر گۈزەل جانان ۋىسالىنى قۇچار بولدۇم،
ناۋا ئەيلەپ ئۇنىڭ شەنى ئۈچۈن كۈيلەر قانار بولدۇم.

تۇغۇلغاندا پېقىر سەنئەت قىيامىدىن ئېغىزلانغان،
ئانام سۈتى بىلەن سىڭگەن تېنىمگە ھەم بولۇپ ئۇ قان،
بۇ ياشلىق پەسلىدە ئىشقى دىلىمدا ئوت بولۇپ يانغان.
شۇڭا دىل رىشتى مەشرەپتە راۋاپ، قالۇنغا باغلانغان،
بەجايىكى يۈرەك رىشتىم بىلەن قالۇنغا تار بولدۇم.

ئاشۇ مەشرەپنى ئۇيغۇرنىڭ بۈيۈك سەنئەت ئاناسى دەپ،
ئۇرۇق-ئەجدادىمىزنىڭ بىزگە قالدۇرغان مىراسى دەپ،
مىراسلار ئىچرە قىممەتلىك، كۆڭۈلنىڭ دىلرەباسى دەپ،

سەير ئەتتىم بۈيۈك سەنئەت بېغىنى، ئويىدىم مەشرەپ،
نە مەشرەپ، بەلكى سەنئەتنىڭ كۆكىدە شوخ ئۇچار بولدۇم.

دولان قالۇنىغا تەڭكەش قىلىپ چالسام راۋاپنى گەر،
ساتارم ئەۋجى دىللارغا تۆكەر گويا شىرىن كەۋسەر،
نە ھاجەت ئۆزىگە مەشرەپ دەر ئۇنىڭ قەدىرىگە يەتكەنلەر،
ھوزۇرىدىن بولۇپ خۇش كەيىپ ئېسىدىن بەلكى كەتكەنلەر،
بۇ مەشرەپ زەۋقىدىن مەنمۇ ئاڭا دىلكەش-خۇمار بولدۇم.

كى چالسام "سىم باياۋان" ياكى "ئۇزھال"دىن مۇقام باشلاپ،
مۇئەسسىدىن ئەھلى مەشرەپنىڭ دىلى سۇ ئىچىدۇ ياشناپ.
مۇقام زەۋقى بىلەن خەلقىم مۇشەققەت تېغىنى ئاتلاپ،
كېلەر مەنزىل تامان ھارماي، دىسەم ھەرگىز ئەمەستۇر لاپ،
شۇ ۋەجىدىن مەن كى ھەم پەرھات كەبى تاغلار قازار بولدۇم.

ئەگەردە مەن چېكىپ داينى قىلىپ بەزمە "جۇلا" بىرلە،
ئۇنى ۋايىغا يەتكۈزسەم "مۇشاۋىرەك"، "دۇگا" بىرلە،
ئۇسۇل جەۋلانغا يەتكەي "سېرىلما" يا "ساما" بىرلە،
ۋە ھەتتا جۈر بولار تارىم ۋە باغراش شوخ ناۋا بىرلە،
شۇبۇ مەيدانغا زار ئېردىم، مۇرات ھاسىل قىلار بولدۇم.

كى مەشرەپ سازلىرىدىن ھەر زامان ياڭرايدۇ شوخ مەرغۇل،
بولۇپ مەپتۇن ئاڭا ھەتتا قونار ساز دەستىگە بۇلبۇل،
جاھان شۆھرەت بازارىدا كۆرۈپ نامىنى ئەل مەقبۇل،
باقار بۇ يۇرتقا ھەيرەتتە، جەلپ ئەتكەچ تۈمەن خىل گۈل،
جاھان سەيناسىدا داڭقىم، ساڭا چىن بەختىيار بولدۇم.

نەزارى، لۇتقى، سەككاكى گويىا بۇ يۇرتتا ياشنايدۇ،
ناۋايىمۇ چىلىپ تەمبۇر گۈزەل كۈي-نەزمە باشلايدۇ،
كى مەشرەپ ئوتى خەلقىمنىڭ دىلىدىن مەڭگۈ ئۆچمەيدۇ،
خەلق ئوبدان-ئىسىل مەشرەپلىرىدىن زادى كەچمەيدۇ،
بۇنى تارىخ بېتىگە ئۆز پېتىچە ھەم يازار بولدۇم.
1982 - يىل فېۋرال.

شېئىرلار

ۋىجدان

ساپ ۋىجدان ئۆمۈرگە ياراشقان بىر گۈل،
مىسالى تاغدىكى قار لەيلىسىدەك.
قىشمۇ - ياز كۆكۈرۈپ، ئاچار گۈل غۇنچە،
بەرگەندەك ئۆمۈرلۈك باھاردىن دېرەك.

كىشىدە بولمىسا ساپ ۋىجدان ئەگەر،
قالمامدۇ ئۇ بولۇپ مېغىزسىز شاكال.
قىممىتى بولمىغان ئۇنداق شاكالىنى،
قەغەزدەك ئۇچۇرۇپ كەتمەمدۇ شامال؟!

سىنىلار ساپ ۋىجدان بوران - چاپقۇندا،
سىنىلار ھەق بىلەن ناھەق ئالدىدا.
ئادىللىق، ھەقىقەت ھەمراڧۇر ئاڭا،
ۋە ياتتۇر شەخسىيەت، غەيرى مۇددىئا.

ۋىجداننىڭ ئېقىمى بىر ئەزىم دەريا،
ئۇ ئاقار ئۇلۇغۋار يۈكسەك نىشانغا.
مەنسۇپتۇر شەرەپ-شان ۋىجدان ئەھلىگە،
ئادەمنىڭ قىممىتى ۋىجداندا گويا.

ئۆتسىمۇ مىڭ يىللار، پارىقارار ئالتۇن،
ئۆزىنىڭ جىڭلىغى، سايلىغى بىلەن.
ۋىجدانمۇ ئالتۇندەك پارىقارار ئەبەت،
ئەڭ يۈكسەك قىممىتى، پاكلىغى بىلەن.

شۇڭلاشقا مەنمۇ بىر ۋىجدانلىق يىگىت،
بولۇشقا بېلىمنى باغلىدىم مەھكەم.
ۋۇجۇدۇم كۈچ-قۇۋۋەت تاپار ئۇنىڭدىن،
ئىرادەم ئاۋلىنىپ شۇنچە مۇستەھكەم.

ۋاقىت ۋە ئۆمۈر

ۋاقىتتۇر ئۆمۈرگە مىزان-تارازا،
ئالتۇندىن ئۈستۈنرەك ئۇنىڭ قىممىتى.
ھاياتلىق پاراۋۇزى ئىجات ۋە مېھنەت —
ئۆمۈرنىڭ ئەڭ ئىسىل كۆركەم زىننىتى.

سەن ئەگەر ۋاقتىنىڭ قەدرىگە يەتمەي،
ئۆتكۈزسەڭ ئۆمرىڭنى بىكارغا بوشقا؛
ئاللاھى ھاياتتىن نېسىۋە تولۇق،
سەن ئوخشاپ قالسەن قاناتسىز قۇشقا.

گۈل - گىيا ئەسلىدە زىمىنغا زىننەت،
ئۇ گويا زىمىننىڭ قاشلىق ئوسمىسى.
ۋاقتتۇر ئۆمۈرنىڭ ئالتۇن ئاچقۇچى،
ئالتۇنغا باراۋەر ھەر دەقىقىسى.

كىم ئەگەر ۋاقتىنىڭ قەدرىگە يەتسە،
تولىدۇ ئۇتۇققا ئۆمۈر دەپتىرى.
قەدىرلە، ھەر مىنۇت ۋاقتىنى دوستۇم،
ۋاقتتۇر ئۆمۈرنىڭ بىر ئەڭگۈشتىرى.

قارىغاينىڭ جاۋاۋى

نىمىشقا قىشمۇ - ياز تۇرسەن كۆكلەپ،
ياپ - يېشىل باراقسان بولۇپ چوققىدا؟
شاخلىرىڭ چىداملىق شامال - بورانغا،
بەرداشلىق بېرىسەن جۇدۇن - چاپقۇنغا؟

سورسام قارىغايدىن، بەردى ئۇ جۈلپ:
”يىلتىزىم تۇتاشتۇر ئانا تۇپراققا؛
بېرىدۇ شۇ تۇپراق ماڭا كۈچ-قۇۋۋەت
شۇڭلاشقا مەن زىننەت بېرىمەن تاققا.“

ھەسەل ۋە ھەرە

بىر كۈنى ماختىنىپ ھەسەل ئۆزىچە،
كۆرەڭلەپ سۆزلەپتۇ تەمەننا قىلىپ.
توتىيا ھىساپلاپ ئۆزىنى گويا،
تەڭ قىلماي باشقىغا، ئەتىۋار بىلىپ:

— تاتلىقلار ئىچىدە مەرتىۋەم مېنىڭ
ھەممىدىن ئۈستۈندۇر، باھايىم قىممەت.
كىشىلەر شۇنچىلىك قەدىرلەر مېنى،
ئۆتمەيدۇ مېنىڭسىز توي ۋە زىياپەت.

بۇ سۆزدىن كۈلۈپتۇ ھەسەل ھەرىسى
ۋە دەپتۇ: — ماختانما، ئېيتىپ يالغاننى.
مەن بولغاچ، سەن بولدۇڭ ئاتالدىڭ ھەسەل،
سۇ ئىچسەڭ ئۇنتۇما قۇدۇق قازغانى.

يىغمىسام مەن ئەگەر گۈللەردىن شىرنە،
ئېيتىپ باق، سەن قانداق بولاتتىڭ ھاسىل؟!
بىلىپ قوي، سەن ئەسلى ئەجرى - مېھنەتنىڭ
مىۋىسى بولغاچقا، سانالدىڭ ئىسىل.

زىننەت

زىننەتنىڭ جۇلالىق خىللىرى تولا،
ئۆزىگە ھەر كىمنى قىلدۇ مەپتۇن.
ھەممىدىن ئەلادۇر قەلب زىننىتى،
ئۇ گويا نۇر چېچىپ تۇرغان زەر - ئالتۇن.

شۇڭلاشقا يۈزۈڭگە بەرگەن پەدازدىن،
قەلبىڭگە ھەل بەرگەن زىننەت ياخشىراق.
قەلبىڭدە ئېچىلسا خىسلەت گۈللىرى،
چاچىدۇ زىمىنغا مەڭگۈ خۇش پۇراق.
1984 - يىلى ئاپرېل.

باغى ئېرەم

بوۋىلار دائىم چۆچەك توقۇيدىكەن،
ئالەمگە "باغى ئېرەم"نى ئۈلگە قىلىپ.
گۈزەللىك تەرىپىنى ئوقۇيدىكەن
ئىقلىمدا ئۇنى ئادىر جەننەت بىلىپ.

كۆر، دوستلار، مانا ئۇندىن ھەسسىلەپ ئۆز
ھەقىقى "ئېرەم باغى" بۇ يەردىدۇر.
بىلىسەن، ھەر نەرسىنىڭ گۈزەللىكى
ماڭلايدىن تامچىپ ئاققان ساپ تەردىدۇر.

ئوت يۈرەك ئىشچانلارنىڭ ھىممىتىدىن
يارالدى بىزدە كۈرمىڭ "ئېرەم باغى";
ئۇندىكى گۈزەللىككە ئەقىل ھەيران،
تۆت پەسىل كەتمەس خۇش ۋاق باھار چېغى.

شۇ قەدەر كۆپكى ئۇندا مۇۋە خىلى،
ئېپىلار نىمە دىسەك شۇ "ئېرەم" دىن،
ئەقىلنىڭ كۆزى ئەنە كۆرمەكتىكى،
قانچىسى بىنا بولدى "بەشكېرەم" دىن.

ياقۇت رەڭ ئالما، ئانار كۆزنى چاقسا،
كەمپىت تەم شاپتۇللىرى تىلنى يارار؛
تولدۇرۇپ خۇش پۇراققا ھەممە ياقنى
ئەنجۇر ۋە بېھىلەرنىڭ ھىدى تارار؛

ئەينۇلا ھەم جىنەستە زەپمۇ چۈچۈك،
سېرىق ياغ دەيسەن توغاچ، ئۇرۇڭىنى؛
مەن تېخى گەپ ئاچمىدىم ئۇزۇمدىن،
ياشىنتار يىگەنلەرنىڭ يۈرمىگىنى.

باغ گۈزەل، باياۋاندا باغ ياراتقان
دىخاننىڭ ئىشلىق قولى ئاندىن گۈزەل.
يالقۇنلۇق قوشغىمنى ئاتاپ ئاڭا،
ئېيتىمەن ئىشقىم بىلەن ياڭراق غەزەل.
1980 - يىلى ئۆكتەبىر.

نۇرمۇھەممەت جېلىل

ئىككى شېئىر

غول ۋە يىلتىز

غول ئۆزىچە قاراپ كۆركەم ھۆسنىگە،
تۇتتى راسا كۆرەڭلىكى، تارلىقى.
پەرۋايدا يوقتۇر ئۇنىڭ شۇ تاپتا
يەر ئاستىدا يىلتىزنىڭ بارلىقى.

نەدىن كېلەر غولغا قۇۋۋەت مەنەئى،
كېرەك بولغان شۇ ئوزۇقنى ئالمىسا؟!
ياشنىمايدۇ گۈل - گىيالار ھىچقاچان
يىلتىزى تۇپراق ئۇچاقلاپ تۇرمىسا.

ھەقىقەتنىڭ كۆزى بىلەن ئۆلچىنەر
ھەر نەرسىنىڭ ئۆز باھاسى - قىممىتى.
بولغاندا ئۇنىڭ چوڭقۇر يىلتىزى،
بولماس ئىدى غولنىڭ يېشىل زىننىتى.

خالتۇاپ

بۈگۈن ئىززەت، غۇرۇر بىرلە قۇرۇپسەن دەستىگاھ، خالتۇاپ،
بېرەر پەنجەگمۇ شاتلىقتىن يېقىملىق بىر سادا، خالتۇاپ.

دەۋر زوقى-ئادالەتتىن يېنىپ قەلبىڭدە بىر گۈلخان،
يېڭى ناخشاڭمۇ بەختىڭدىن توقۇلغان خۇش ناۋا، خالتۇاپ.

كۆرۈپ يۈكسەك تالانتىڭنى، دىدىم دىلدىن خوشاللىقتا،
گىلەمدە يۈز ئېچىپ كۈلگەن باھارىڭمۇ گويا، خالتۇاپ.

گىلەمگە مەن سېلىپ كۆزنى چىمەندە ئەيلىدىم سەيلە،
بۇ باغنىڭ ھەر گۈلى مىسلى ئىكەن بىر توتىيا، خالتۇاپ.

قىزىلگۈل بەرگىگە بۇلبۇل ياراشمىتۇ قونۇپ تۇرغاچ،
زىلال سۇ، كۆك چىمەنلەرنى سۆيۈپتۇ نۇر-زىيا، خالتۇاپ.

بۇلۇتسىز كۆك ئارا ئۇچسا باھارنىڭ ئەلچىسى تۇرنا،
سۈزۈك سۇ ئەكسىدە سۇمبۇل قىلاركەن شوخ جۇلا، خالتۇاپ.

يىراقتا مۇيسىپىت تاغلار پەلەككە بوي سوزۇپ تۇرغان،
پايانسىز ياپ-يېشىل باغلار ئۇنىڭكى باغرىدا، خالتۇاپ.

ھۈنەرۋەنسىن قولىڭ گۈلدەك، سۈيەر خەلقىڭ سىنى دىلدىن،
دىمەك ھۆرمەتكە لايىقسەن جامائەت ئالدىدا، خالۋاپ.

ۋە لېكىن چىقىمغا ئىستىن دىلىڭنى ئۆرتىگەن كۈلپەت،
يۇتۇلغان مېھنىتىڭ يالماپ قاباھەت قارىغا، خالۋاپ.

قىزىل تاڭ ئىلكىدە ياشىناپ بەختنىڭ قەنىنى چاقتىڭ،
بۈگۈن نۇرانە چېھرىڭنى سۆيۈپ ئىللىق سابا، خالۋاپ.

ئۇرۇپ پەنجە راسا ئىشلە، بۇدۇر ئىشلەيدىغان پەيتىڭ،
بۈگۈن بەختىڭگە، ئەجرىڭگە ئۆزەڭ بولدۇڭ خوجا، خالۋاپ.
1984 - يىل فېۋرال.

ئىبراھىم قۇربان

ئۈچ غەزەل

خانتەڭرى ساداسى

مېنى تەڭرى تېغى دەرلەر، كى تەڭرىگە بېشىم تەڭدۇر،
پۈكۈلمەس قامىتىم ھەيۋەت، بۇلۇت بىرلە بېشىم تەڭدۇر.

قۇياش ھەر چاغ كۈلۈپ باقار بېشىم ئۆزۈرە چېچىپ زەر نۇر،
ئەجەپمۇ جۇپ ياشاپ كەلدۇق، نۇرانە سىردىشىم تەڭدۇر.

توپامدىن بوپ بىنا ئادەم ئاتاسى ھەم ئانا بىرلە،
لېۋىگە لەۋ تېگىشكەندە تەشەككۈر ئەيلىشىم تەڭدۇر.

ئەجەپمۇ بىباھا جىسمىم، "تىيانشان" دەپ يەنە ئىسمىم،
ئېگىلگەنگە ئېگىلگەيمەن، بويۇمغا ئەۋرىشىم نەڭدۇر.

تۆرەلگەندە كىچىك تاغلار بالاغەتلىك يىگىت ئەردىم،
ياراتتىم مۆجىزە سانسىز، جاپالىق قىلمىشىم تەڭدۇر.

مېنىڭ ئىنسانلىغا مېھرىم تۈمەنلەپ زەر ئېقىن بولدى،
كۆكەردى دەشت-باياۋانلار ئانادەك پەرۋىش تەڭدۇر.

قۇچاغىمدا ياشاپ ئۆتتى ئوغۇزخان، تەڭرىقۇت خانلار،
جاھان رەنالىرى ئىچرە يارالمىش ھەر كىشىم تەڭدۇر.

باھارىم كەلگەچ

ياشاردىم قايتىدىن كۆكلەپ زامانەم ھۆر يىلى كەلگەچ،
ئەجەپكىم خۇش ناۋا قىلدىم باھارىم سەرخىلى كەلگەچ.

تەپەككۈر ئىقتىدارىمدىن دىلىمغا زەر نەقىش سىزدىم،
يۈرەگىم بىر ئەزىم دەريا ئىجادىم مەزگىلى كەلگەچ.

ئۇزاقلاردىن نەزەر سالىسام پۈتۈلگەن قان بىلەن تارىخ،
كۈلەرگەن ئاي بىلەن ئاسمان سەپەرنىڭ زىلزىلى كەلگەچ.

ئىلىم-پەن تاغىدا كان بار، ئۇنىڭدا ئۈنچە-مارجان بار،
جاسارەت بازىغىنى تۇتتۇم ۋاقىتنىڭ ئەۋزىلى كەلگەچ.

يولۇمغا جابدۇنۇپ چىقتىم، قەلەمدە ئاتلىنىپ چىقتىم،
ياشاقتا قەلبىدە ئەلنىڭ باھارىم مەۋسۈمى كەلگەچ.

مۆلچەر تېغى

بويۇڭدا مەن بولاي سەييار سۈيۈملۈك مۆتىۋەر مۆلچەر،
سۈيۈڭنىڭ تامچىسى زەم-زەم، تېشىدۇر ساپ گۆھەر مۆلچەر.

ياراشقان قامىتىڭ ھەيۋەت، تۇرارىسەن تەلپۈنۈپ قۇشتەك،
قاراپ خۇش خۇي جامالىڭغا يۈرەگىم زەپ تىپەر مۆلچەر.

بولۇپ پەرۋان قەلەمخانلار يېنىڭدىن ئايلىنىپ يۈرسە،
ھاياجاندىن كۆزۈڭ چاقناپ بېشىڭ كۆككە تېگەر مۆلچەر.

زامان ئەۋۋەل يولۇڭ بىرلە يىپەكچى كارۋىنى ئۆتكەن،
ئىجات قىلغان ئىدى سەندە تۈمەن ئالىم، ئەسەر مۆلچەر.

گۈزەل تۇققۇز بۇلاغىڭنى ئەگەر كۆرسە خىجىل جەننەت،
كېچىلەپ ئوينىسا چولپان شەپەقلەر زەپ سۆيەر مۆلچەر.

ئەزىم توشقان ئاقار سەكرەپ جاراڭلىق خۇش ناۋا بىرلە،
باراقسان باغ-باراڭلارنىڭ مىسالى بال-شېكەر مۆلچەر.

بۇ قۇربان ئون ئۆمۈر كۆرسە يانا ئارمان بىلەن ئۆتكەي،
شېھىتلار قەۋرىسى ئەلگە شەنىڭنى ئەسلىتەر مۆلچەر.

1983 - يىل ماي.

ھېزىم ناسىر

يۇرتۇم شەنىگە

(مۇسەددەس)

مۇقەددەس زەر توپاڭ سۈرمە كۆزۈمگە ھەر زامان يۇرتۇم،
 سېنىڭدە چوڭ بولۇپ ئۆستۈم ئانامدەك مېھرىۋان يۇرتۇم،
 يېتىلدۈردى مېنى مېھرىڭ ئەقىللىق، نەۋ قىران يۇرتۇم،
 سېنىڭ مېھرىڭگە تەڭ كەلمەس پايانىسىز كەڭ جاھان يۇرتۇم،
 ئەزىزدۇر قىممىتىڭ جاندىن سۆيۈملۈك جانىجان يۇرتۇم،
 ساڭا سادىق بولۇپ مەڭگۈ ئۆتۈرمەن ھەرقاچان يۇرتۇم.

ھاۋايىڭ ياشىنتار جاننى، نەپەس ئالسام قېنىپ ھەر ۋاق،
 تېنىم ئىشقىڭدا تىترەيدۇ ھاياجاندىن بولۇپ ياپراق،
 چېتىلغاچقا ساڭا مېھرىم، ساڭا مەن شۇنچىلىك ئامراق،
 ئېچىلغاچقا سېنىڭ بەختىڭ، مېنىڭ بەختىم ھامان پارلاق،
 ئەزىزدۇر قىممىتىڭ جاندىن سۆيۈملۈك جانىجان يۇرتۇم،
 ساڭا سادىق بولۇپ مەڭگۈ ئۆتۈرمەن ھەرقاچان، يۇرتۇم.

بىزەلگەن نەۋ باھار بىرلە قۇچاغىڭ جەنىتتۇل ئەدنان،
قونۇپ گۈل بەرگىگە بۇلبۇل ناۋا ئەيلەيدۇ بىئارمان،
بېغىڭغا گۈل تىكىپ قايتا سېنى ياشىتتى بۇ دەۋران،
پىدا قىلسام ساڭا جاننى دىلىمدا قالغاي ئارمان،
ئەزىزدۇر قىممىتىڭ جانىدىن سۆيۈملۈك جانىجان يۇرتۇم،
ساڭا سادىق بولۇپ مەڭگۈ ئۆتۈرمەن ھەرقاچان يۇرتۇم.

پايانسىز چۆللەرنىڭ ھەتتا بىلىنەر ماڭا جەننەتتەك،
سېنىڭ تۈزلۈك سۈيۈك گويا تېتىدۇ ماڭا شەرۋەتتەك،
تېغىڭنىڭ تاشلىرى گۆھەر، جۇلالىق خۇددى ئەينەكتەك،
ئېتىز ۋە قىرلىرىڭ رەڭدار گويىكى شايى-ئەتلەستەك،
ئەزىزدۇر قىممىتىڭ جانىدىن سۆيۈملۈك جانىجان يۇرتۇم،
ساڭا سادىق بولۇپ مەڭگۈ ئۆتۈرمەن ھەرقاچان، يۇرتۇم.

ئاتالغان بارلىغىم ساڭا، ئۆمۈرلۈك غەمگۈزارىمىسەن،
جاھانغا كۆز ئېچىش بىرلە كۆڭۈل بەرگەن نىگارىمىسەن،
سائادەت باغىدا يايىراپ خوشال كۈلگەن باھارىمىسەن،
ھاياتىم ساڭا بەخشەندە، مېنىڭ جانانى يارىمىسەن،
ئەزىزدۇر قىممىتىڭ جانىدىن سۆيۈملۈك جانىجان يۇرتۇم،
ساڭا سادىق بولۇپ مەڭگۈ ئۆتۈرمەن ھەرقاچان، يۇرتۇم.

ئە ئارمان، ئەجرى - مېھنەتتىن سېنىڭ ھۆسنۇڭگە گۈل تاقسام،
 سۆزۈم دۇردانىسى بىرلە جاھانغا خۇش پۇراق چاچسام،
 قوشۇنغا ئەگىشىپ مەنمۇ سەپەردە تاغ - داۋان ئاشسام،
 شىجائەت كۆرسىتىپ ھەر دەم ئۇلۇغ مەنزىلگە يانداشسام،
 ئەزىزدۇر قەھرىمىڭ جاندىن سۆيۈملۈك جانىجان يۇرتۇم،
 ساڭا سادىق بولۇپ مەڭگۈ ئۆتۈرمەن ھەرقاچان، يۇرتۇم.

1984 - يىل ئۆكتەبىر.

قۇندۇز مۇھەممەت

گۈزەل

ھايات گۈزەل، دەۋرىم گۈزەل، بەختىم گۈزەل،
گۈزەللىككە ئۇل سالغۇچى ئەجرىم گۈزەل.

ئەزەلدىنلا ئەمگەكچى ئەل ئەۋلادىمەن،
قان-تەر بىلەن ئىگە بولغان پەخرىم گۈزەل.

گۈل پۇرايدۇ بۈگۈن زىمىن ھەتتاكى كۆك،
گۈل ئۆستۈرگەن شۇ مېھنەتكەش خەلقىم گۈزەل.

گۈل بەرگىدە يالتىرايدۇ مەرۋايىت تەر،
گۈل بېغىمغا ھۈسۈن قوشقان پەسلىم گۈزەل.

ۋەتىنىمنى گۈلگە پۈركەش ئارمىنىمدۇر،
چۈنكى مېنىڭ گۈلگە ئاشىق قەلبىم گۈزەل.

1983 - يىل سېنتەبىر.

ئەخمەتجان ئوسمان

ئورمانغا قاراپ

ئورمانلار ھۆكسەيدۇ، ئۆگىدەيدۇ،
ئاي شولسى
چۈشمەكتە شىلدىرىلغان ئېرىقلارغا.
مەن ئويغاق، ئېقىپ بارار خىياللىرىم
قوشۇلۇپ كۈمۈش سۇغا، يىراقلارغا.

يىراقتىن ئۇچۇپ كەلگەن ئەركە شامال
سۆيىمەكتە بەخت سۆيگەن يۈزلىرىمگە.
مەن بۇرۇن ئويىناپ يۈرگەن چەكسىز قۇملۇق
باشقىچە كۆرۈنىدۇ كۆزلىرىمگە.

بىز ئۇ چاغ بالا ئىدۇق، غەمىمىز ئىدۇق.
بۇ يەرگە بىرنەچچىمىز كېلىشەتتۇق.

ئاخشىمى كۆرگەن شىرىن چۈشمىزنى
قۇملۇقتا ئويىناپ يۈرۈپ ئورۇشەتتۇق.

ھە. بۈگۈن بۇ جاي يېڭى تۈس ئېلىپتۇ،
كۆرۈنمەس ئىلگىرىكى كەڭ چەكسىز قۇملۇق.
قېرىلىپ يېتىپ قېپتۇ قۇملۇقلارغا،
چاتقاللار بېسىۋاپتۇ ئۆسۈپ بولۇق.

قېرىپتۇ ئۈگىدەك باسقان بىر تۈپ توغراق،
ئوراپتۇ ئەتراپىنى يېڭى ئورمان.
مەن كۆرگەن شۇ بالىلىق چاغلىرىمدا،
ئۇ تېخى ئەمەسمىدى ياش-نەۋ قىران؟!

قانچىلىك يۈرەكلەرنى ياشناتمىغان
ئۇ ئۆتكەن كارۋانلارغا سايە تاشلاپ.
ئەمدىچۇ، ئورۇن بېرىپ كۆچەتلەرگە
بىر ئۇلۇغ مويىسىپىتتەك تۇرار قاراپ.

ئويلايمەن، خەت تارتىپتۇ بۇرۇتۇمۇ،
چوڭلارنى يىل قوغلىشىپ قېرىتىپتۇق.
ھە، ئەمدى دەۋرىمىزنىڭ يۈكلىرىنى
ئۇلاردىن يەلگىمىزگە بىز ئېلىپتۇق.

تىكىلدىم شۇ توغراققا مەن قايتىدىن،
ئېھتىرام بىلەن ئاڭا بېشىم ئەگدىم.
ئورمانلار ئۈگىدەيدۇ، كۆكرىگىمگە
قولۇمنى ئېلىپ شۇ ئان سالام بەردىم.

قەدىردان ئانا ئورمان، قېرى قۇملۇق
شاتلىقتىن ماڭلىيىمغا سۆيدى گويا.
ئۈمىتلىك قارىشىدۇ مويىسىپىتلار،
بولۇپمۇ دەۋر بىزنىڭ،
بىزنىڭ دۇنيا!

بىلىقىز سۇلايمان

ئىككى شېئىر

گۈللەرگە قاراپ

تارتىدۇ قەلبىمنى بۇ كەڭ چىمەندە
قېپ-قىزىل ئوتقا شتەك جۇلالىغان گۈل.
چاچىدۇ قېتىدىن ئىسىل خۇش پۇراق،
مەن گۈيا پۇراقتىن مەستانە بۇلبۇل.

مەن ئامراق گۈللەرگە، گۈل سۆيۈپ ئۆستۈم،
گۈل بىلەن بىزەلگەچ مېنىڭ دىيارىم.
بالىلىق چاغدىلا قوزغالغان ئىدى
گۈلباغنى كېزىشكە دىلدا خۇمارىم.

تەنمايتتىم ئۇ چاغلار كېيىنەك قوغلاپ
ۋە بەزى گۈللەرنى ئۈزۈپ پۇرايتتىم.
“نە ئۈچۈن شۇنچىلىك ئۈز ۋە خۇش پۇراق؟”
دەپ شۇ چاغ ئاتامدىن سوئال سورايتتىم.

”چوڭ بولساڭ بىلىسەن بۇنىڭ سىرىنى،
چۈشىنىپ قالارسەن، بۇنى سەن كېيىن،
ماڭلايدىن ئۈنچە تەر ئاققۇزماي تۇرۇپ،
ھەر ئىشنىڭ تەكتىنى بىلىشنىڭ قىيىن.“

مەن ئۆسۈپ چوڭ بولدۇم، كۆرۈپ قىزىلگۈل،
ھىللىدىم قانغىچە خۇش بۇي پۇراقتىن.
مەرۋايىت تەر ئاڭا بەرسە ئۇزلۇقنى،
رەڭ ئالغان ئىكەن ئۇ ئانا تۇپراقتىن.

مەنمۇ ئۆز مېھنىتىم، ئىجادىم بىلەن
ۋەتىنىم باغرىدا گۈل بولۇپ ئۆسسەم.
بەختىمدىن سۆيۈنۈپ چېچىپ خۇش پۇراق،
باراقسان شاخلسام، ۋايىغا يەتسەم.

باھار يامغۇرى

ياغماقتا زىمىنغا باھار يامغۇرى،
تۇنجى رەت يامغۇردىن سۇ ئىچتى زىمىن.
ئورمانلار ياپ-يېشىل ياسىنىپ ئالدى،
باھار ئاپتۇندا يەڭگۈشلەپ ئېگىن.

باھاردا تۇنجى رەت تامچىغان يامغۇر،
سالىدىگەن يۈرەككە ئوتلۇق ئىشتىياق.
ئېچىلىپ بەھرىگىدىن رەڭمۇ-رەڭ گۈللەر،
ئەترە ھەم رەيھانغا پۈركەندى ھەر ياق.

ئارزۇيۇم: بولسام شۇ باھار يامغۇرى،
قىزىلگۈل بەرگىدە چاقنىغان قەترە.
بەھرىمدىن سۆيۈنۈپ لالە-رەيھانلار
چاچسىدى زىمىنغا خۇش پۇراق-ئەترە.
1984 - يىل مارت.

يالقۇن نۇر

ئانا مۇھەببىتى

تاڭ ئاقاردى، ئانا، سېنىڭ چېچىڭدەك،
سانسىز يۇلتۇز ئاڭا سىڭىپ يوقالدى.
كۆرگەنسىدى قۇياش ياكى قەلبىڭنى،
قەزاردى زەپ يۈرىڭىڭدەك رەڭ ئالدى.
سۈبھى ۋاقتى پۈتۈن جاھان ئويغاندى،
مېھرىڭ شۇ ئان ئىلھامىمنى قوزغانىتى.

ئۆتكەن ئىدى بالىلىغىم قوينۇڭدا،
تۇمار ئىدىم گويا سېنىڭ بوينۇڭدا.
ئەللەي ئېتىپ كۆز يۇممايتتىڭ كېچىسى،
گىرە سېلىپ بۆشۈگۈمگە ئۇيقۇڭدا.
سەن تۆكەتتىڭ مېھرىڭنى زەر قۇياشتەك،
مەن ياتاتتىم جىسمىم ساڭا تۇتاشتەك.

مەن يىغلىسام يىغلار ئىدىڭ قوشۇلۇپ،
كۈلگىنىمدە تەڭ كۈلەتتىڭ سۆيۈلۈپ:

مەن ياناتتىم گويا شامدەك دىلىڭدا،
سەن ئۇچاتتىڭ پەرۋانىدەك ئۆرتىنىپ.
ئانا جىسمىڭ پۈتكەنمۇ يا تۆمۈردىن،
بېغىشلىدى مېھرىڭ ھايات ئۆمۈردىن.

ئۆتكەن ئىدى قانچە كېچە ئاشۇنداق،
تىنىقلىرىڭ تىنىغىغا قوشۇلۇپ.
ئۇلۇغ ئانا ئىدىڭ پۈتمەس بايلىغىم،
قانماس ئىدىم خۇش ھىدىڭغا تويۇنۇپ.
خىسلىتىڭنىڭ سىمۋولى تىيانشان،
تەرىپلەشكە تىلىم ئاجىز، ئانىجان!

بىراق ئۇ چاغ سەبى ئىدىم ئەقىلىسىز،
چاپچىپ يۈرەر ئىدىم توسۇن تاي كەبى.
ئويلىمايتتىم بەگۋاشلىغىم تۈپەيلى.
ئەگسە جاپا قامىتىڭنى ياي كەبى.
ھايات يولى سېنى شۇنداق ھېرىتتى،
ياشلىغىڭنى ئېلىپ كەتتى، قېرىتتى.

توۋا قىلدىم، بىراق ئەمدى كېچىكتىم،
بېر، لەيمەن ياشلىغىڭنى قايتۇرۇپ.
بېغىشلىدىم بارلىغىمنى ۋەتەنگە،

ساڭا بولغان مۇھەببىتىم جۇش ئۆرۈپ.
ئەھدىڭ ئاقلاش پۈتۈن ئارزۇ - تىلىگىم،
چىراق بولسۇن ساڭا ئوتلۇق يۈرىگىم.

ئادا بولماس قەرزىم يەنە شۇندىمۇ،
چۈنكى سىڭگەن ئارمانلىرىڭ تېنىمگە.
كەمەر بولدى ئەجداتلارنىڭ نىيىتى،
سەن باغلىدىڭ ئۇنى مەھكەم بېلىمگە.
تاڭ شەپقىتى بولدى يېڭىش بايرىغىم،
خاتىرجەم بول، جېنىم ئانا، ئامرىغىم!

بەرگىن ماڭا بوۋام تۇتقان قېلىچىنى،
كېسەي پەرھات كەسكەن ئاشۇ تاغلارنى.
پەخىرلەنسۇن خەلقىم گۇيا شەرىندەك،
ئەھيا قىلسام چۆلدە گۈزەل باغلارنى.
بىزنى كۈتەر گۈزەل ئىقبال - كېلىچەك،
ئاچار، ئانا، ئارزۇلىرىڭ گۈل - چىچەك.
1984 - يىل مارت.

ئەخمەت ۋاھىدى

ئىلىم - پەن باھارىدا

(مۇخەممەس)

يېڭى دەۋران، يېڭى ئۆزلەش كۆڭۈلى قىلدى شات ئەمدى
تۈمەن مىڭ ئەندىشە - غەملەر بىلىم ئەھلىگە يات ئەمدى،
تاپار تاغدىنمۇ چوڭ قىممەت ھالال ئەمگەك - ئىجات ئەمدى،
ئىجاتچان، ئوت يۈرەك خەلقىم كىشەنلەردىن ئازات ئەمدى،
ئېچىلدى پەندە داغدام يول سېلىشقا جەڭگە ئات ئەمدى.

ۋەتەندە تەلۋە - شەيتانلار قۇرۇق گەپتىن بازار قىلغان،
ئىلىم - پەن باغىنى چەيلىپ گىياسىز چۆل، مازار قىلغان،
بىلىم سۆيگەن ئىجاتكارنىڭ دىلىغا كۆپ ئازار قىلغان،
توقۇپ تۆھمەت، بېرىپ زەربە، ئىلىم ئەھلىنى خار قىلغان،
ئۆتۈپ كەتتى ئاشۇ كۈنلەر دىمەيمىز پەندىيات ئەمدى.

بۈگۈن كۈلمەكتىمىز مەغرۇر، نىشانغا يول ئېچىلدى دەپ،
قىلىشتۇق تەنتەنە، پەنگە قۇياش نۇرى چېچىلدى دەپ،

ھوزۇرلاندۇق پىداكارلار ئۆسۈپ ساغلام يېتىلدى دەپ،
غەزەلخان باشلىدى نەغمە، ئۇنىڭمۇ ئۇن قېتىلدى دەپ،
يارالدى بەختىيار ئەلدە يېڭىچە كەيپىيات ئەمدى.

ئىجات ئەھلىگە جان بەردى ئۇلۇغ پارتىيە پەيمانى،
قاناتلاندۇردى سۇمرۇغنى ياراتقان يېڭى دەۋرانى،
جاھاننى لەرزىگە سالدى زەپەرنىڭ كۈلكە - خەندانى،
چۈشۈشتى بەيگىگە تۇلپار كۈلۈپ ئارزۇ ۋە ئارمانى،
يۈرەكتىن ئۇرغىدى جۇشقۇن غەيرەت - ئىجتىھات ئەمدى.

شەرەپلىك پارتىيە بىزگە ماڭار جەڭلەردە يول باشلاپ،
ئۇزۇن سەپەرگە ئاتلاندى كاشانى ئىرغىتىپ تاشلاپ.
ئېچىلدى رەڭمۇ - رەڭ گۈللەر ئىلىم - پەن باغىدا ياشناپ،
يارالماس مۆجىزە ئەسلا بىكار ياتقانغا يانپاشلاپ،
مۇقەددەس بۇرچىمىز پەندە ياراتماق كەشپىيات ئەمدى.

ئازات، ھۆر دەۋرىمىز، ھەيھات! مائارىپنى باھار ئەتتى،
قاراڭ، كومپارتىيە نۇرى باھار ئۈستىگە نۇر سەپتى،
قەپەزدىن قۇتۇلۇپ بۇلبۇل قىلىپ خەندە كۈلۈپ كەتتى،
يۈرەكلەر زوق ھاياندا يېنىپ ئۆتتەك خوشال تەپتى،
قۇرۇق گەپ سانسۇنچى رەڭگۈز بازار يوق. بولدى مات ئەمدى.

يۈرەكتىن چىن قەدىرلەيمىز بۈگۈنكى بۇ باھار-يازنى،
ئۇنىڭ شەنىگە كۈيلەيمىز چېلىپ ياڭراق دۇتار-سازنى،
ئىلىم گۈلشەندىن قوغلاپ قۇرۇق سۆلەت شەكىلۋازنى،
يازايلى بۇ كۈرەشلەردە ئۈزۈپ چىققان چەۋاندازنى،
چىنىققان گاڭ قەلەملەرنى باسالماق قىلچە دات ئەمدى.

سەييارە سەلەي

باھار ناخشىسى

ئايلىنىپ ئاي - كۈنلەر كېلىپسەن باھار،
قاپلاپتۇ ئەتراپنى چەكسىز يېشىللىق.
ئوغۇللار چىۋىقنى مەنسە ئات قىلىپ،
تاقاپتۇ شوخ قىزلار جالا يېقىملىق.

تولغانسا گۈل چېچەك مەيىن شامالدا،
ئىپار ھىد تارقىلىپ زىمىننى كېزەر،
داللار ئويغانسا چوپان نېيىدىن،
پادىلار بۇلۇتتەك تەۋرىنەر - ئۈزەر.

جان بەرسە ئېتىزلار قوينىغا مۇتۇر،
تەر بىلەن مۈشكۈللەر سىرى يېشىلەر.
ئەي باھار، ھىدىڭدىن نەپەسلەر ئېلىپ،
ھۆسنۈڭگە قوشۇپتۇ ھۆسۈن كىشىلەر.

بىر چاغ سوغ تەلەتتە كەلگەنتى باھار،
جۇدۇنلار قەھرىدىن توزۇغان چېچەك.
نە چېچەك، توزۇغان ھايات باغلىرى،
ئەسلىسەك، ھىلمۇ تىترەيدۇ يۈرەك...

بۈگۈن سەن كېلىپسەن مىسلىسىز گۈزەل،
ھەر گۈلۈك، ھەر جىلۋەك گويا بىر غەزەل.
بايرامنىڭ پەيزىنى سۈرمەكتە بۇندا
شەھەرلەر، يېزىلار، ئىشچان ئانا ئەل.

بۈگۈن سەن كېلىپسەن ھەمرايمنىڭ سەھەر،
چاقناپتۇ ئۇيۇقتا، يەر-كۆكتە گۆھەر.
كېلىپسەن يول ئېچىپ ياز ۋە كۈز ئۈچۈن،
ئايلىنار زىلچىغا پۈتۈك تەككەن يەر.

گۈلباھار، كېلىسەن ئالتۇن ساز چېلىپ،
كەلگۈسى ئىقبالدىن ۋەدىلەر ئېلىپ.
سەن قىزلار ئامرىغى، سەن ئەل ئامرىغى،
گۈللىگىن دىللاردا ئەبىدى قېلىپ.

1982 - يىل مارت.

ئاۋۇت مۇھەممەت

سىزايلى خەرىتىنىڭ يېڭىسى...

ئوقۇغان كىچىگىمدە سېنى يادلاپ،
ئويمانلىق ئىچىدە سەن داڭدار تۇرپان.
تۇراتتىڭ پەرقلىنىپ شۇنچە روشەن،
خەرىتە بېتىدىمۇ رەڭدار تۇرپان.

قارىسام بۈگۈن ھۆسنى - جامالىڭغا،
ھە، ئاشۇ خەرىتىلەر چېنىپ قايتۇ.
كۈرەشچان يىللار ئالتۇن تۇپرىغىڭغا
ئەڭ گۈزەل يېڭى - يېڭى كەشتە ساپتۇ.

بۈگۈنكى خىسلىتىڭنى بىلدۈرگۈدەك
سىزايلى خەرىتىنىڭ يېڭىسى.
ئاپىرىن دىسۇن ساڭا جاھان ئەھلى،
كۈيلەيلى ئازات ئەمگەك مۇئەسسىنى.

1979 - يىلى ئۆكتەبىر.

شەۋكەت مۇھەممىدى

ئىجات يولى

دىلدا بىر شىرىن ئۈمىت، شۇ يولدا چاپتىم ئالدىراپ،
شۇ ئۈمىت ئارزۇ بىلەن دەريادا ئاقتىم ئالدىراپ.

نە ئىمىش بىر كۈي مېنى قىلغاچ ئەسىرۇ-مۇپتىلا،
شېئىرىيەت گۈلزارىغا باغرىمنى ياقتىم، ئالدىراپ.

بۇ گۈزەل گۈلشەندە سەزدىم خۇش پۇراقلىق گۈلنى مەن،
بىر ھەۋەسكار سۈپىتى گۈللەرگە باقتىم، ئالدىراپ.

بۇ ئىسىل گۈللەر مېنىڭ قەلبىمدە قوزغاپ ئىشتىياق،
جۈش ئۇرۇپ ئىلھاملىرىم قوشاققا قاتتىم ئالدىراپ.

ئەمما يولدا پۈتلىشىپ مىسرالىرىمدىن چىقتى قاس،
قوغلىدىم ئاساننى مەن، مۈشكۈلدىن قاچتىم، ئالدىراپ.

دېسە دوست - يارەنلېرىم "شېئىرىڭدە نۇقسان خېلى كۆپ".
شۇ سەۋەپ رايىم يېنىپ، بىردىن سولاشتىم، ئالدىراپ.

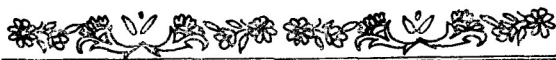
چۆكىمدىم تۇرمۇشقا چوڭقۇر، تۇرسىمۇ قايناق ھايات،
سۆز تاپالماي بەزىدە، لۇغەتنى ئاچتىم، ئالدىراپ.

ئۇيقۇدىن كەچتىم ئىشقى سەۋداسىدا چۆللەر كېزىپ،
كەچتە ئولتۇرسام سۈبھى تاڭغا ئۇلاشتىم، ئالدىراپ.

توختىماي مەشق چېڭى، مىسرالىرىمنى تاۋلىدى،
گەرچە زەررە بولسىمۇ ئەقلىمنى تاپتىم، ئالدىراپ.

ئاخىرى تارقىتى مېنى تۇرمۇش يولى ئۆز قوينىغا،
ئەلگە نەپ بەرمەك ئۈچۈن ئۆتمەكتە ۋاقتىم ئالدىراپ.

ئارزۇيۇم، مىسرالىرىم ئەل قەلبىگە ياقسا قاچان،
مەن شۇ چاغ غەلبە شارابىنى يۇتاتتىم ئالدىراپ.
1984 - يىل ئىيۇن.

تۇرغۇن ئوبۇلقاسىم

ئىككى شېئىر

دەريا، دەريا سېنىڭ باغرىڭ قاتتىق تاش،
لېكىن مېھرىڭ ماڭا يۇمشاق تۇيۇلار.
يېتىۋالسام قىرغىغىڭغا قويۇپ باش،
كۆزلىرىمدىن شاتلىق يېشى قۇيۇلار،
چۈنكى ئۆزەڭ ھەر چاغ ماڭا چىن سىرداش.

سۈيۈڭ سېنىڭ قاش تېشىدىن رەڭ ئالغان،
قىرغاقلارغا قاشتاش تاشلاپ ئاقسەن.
قىرغاقلىرىڭ يېشىل بوستان، باراقسان،
شۇڭا مېنىڭ كۆڭلۈمگە بەك ياقسەن.
مېھرىم ساڭا تائەبەتكە باغلانغان!

دەريا، دەريا، سۈيۈڭ قىش - ياز بەك سوغۇق،
لېكىن مېھرىڭ مېنىڭ ئۈچۈن نۇر - ئاپتاپ.
مېھرىڭگە بىر قانالمىغاچ مەن تولۇق،

كەلدىم سېنى قۇچاغلاشقا باغاشلاپ،
سەنمۇ ماڭا قۇچاق ئاچتىڭ بەك نۇرلۇق.

يۈز - كۆزۈمگە ياقۇت ئۈنچە چاچسەن،
قىرغاقلارغا ئۇرۇلغاندا ئۆركەشلەپ.
يېقىن كەلسەم توسۇن ئاتتەك قاچسەن،
ئوق يىلاندىك تولغۇنسەن ناز ئەيلەپ،
ئەركىلەيسەن، سەن كۆڭلۈمنى ئاچسەن.

گەر كۆزۈمدىن ياش تۆكۈلسە ئاخشامدا،
سەن قايغۇغا چۆكسەن تەڭ مەن بىلەن.
ناخشا ئېيتسام گاھى سەھەر، گاھ شامدا،
سەنمۇ ناخشا ئوقۇپ ياردەك زەپ بەلەن،
جۆر بولسەن گۈزەل، ياڭراق ناخشامغا.

سەن شۇنچىلىك باي ئۇلۇغۋار خىسلەتكە،
ياشارتسەن ئادەم، مايسا جېنىنى.
ئايلىندۇرۇپ چۆلىنى بوستان خىلۋەتكە،
يارىتسەن ئىنساننىڭ ئاش - نېنىنى،
دەريا، دەريا، ئاق ئۇلغىيىپ ئەبەتكە!

1984 - يىل ئۆكتەبىر.

يەكشەنبەدە

(غەزەل)

شات كېلۇر ھەركىم بازارغا سۈبھىدەم يەكشەنبەدە،
ياڭرىغاي ھەر ياندا خۇش تاشۋاي، ئەجەم... يەكشەنبەدە.

سودا، سەيلە. بەزمە-مەشرەپ كېتىدۇ ھەر يان قىزىپ،
مۇڭدشار دوستلار بولۇپ گۈلباغدا جەم يەكشەنبەدە.

قولى گۈل، ئۇستا ھۈنەرۋەنلەر خېرىدار چاقىرار،
دىلنى تارتار شايى-ئەتلەس ھەم گىلەم يەكشەنبەدە.

ئاش-ئوزۇق، پىششىق تائام، گۆش... ئىزدەسەڭ بار ھەممىسى،
بۇ بازاردا بولمىغاي ھىچ نەرسە كەم يەكشەنبەدە.

رەستىنىڭ ئىككى چېتى تولغان سېۋەتكە-مۈنگە،
لاپ ئەمەس، بازارنى مەن جەننەت دىسەم يەكشەنبەدە.

توقچىلىق-ئازاتچىلىققا ئىنتىزار قەلبىم ئەبەت،
يائىرەمەن كۆڭلۈم بازارغا كەلمەسەم يەكشەنبەدە.
1984 - يىلى. ئۆكتەبىر.

ئوبۇلھاشىم قاسىم

ئەنجۈر ۋە ئۈزۈم

ئەنجۈر

سېزەرمەن دىلدا مېڭا جەننەت ھوزۇرى سېنى يەپ، ئەنجۈر،
قەدىرلەيمەن سېنى بارلىق يىمىش سۇلتانى دەپ، ئەنجۈر.

تۈۋىڭگە كىم ئەگەر تۆكسە پىشانە تەرىنى تىنماي،
شېخىڭدا زەر بولۇپ چاقناپ بېرەرسەن شۇنچە نەپ، ئەنجۈر.

سېرىقياغداك بولۇپ پىشساڭ "بېھىشنىڭ نېمىتى" دەر ئەل،
شۇڭا بۇ بەشكېرەم، ئاتۇش ئۈچۈن تاپتىڭ شەرەپ، ئەنجۈر.

كېسەللەرگە شىپالىق سەن، قۇۋۋەت ھەم پەيزى تۇرمۇشنىڭ،
يىمىسە كىم، ھۆددە ئەيلەيمەن، دىلى بولماس بىشەپ* ئەنجۈر.

* شەپ-كېچە، قاراڭغۇ.

باھاسى ھەر بىر دانەڭنىڭ گويا تىللاغا ئەرزاندۇر،
يىگىت - قىز، چوڭ - كىچىك ھەممە ساڭا ئامراق ئەجەپ، ئەنجۈر.

سېنى شۇنداق ئەزىز قىلغان قولى گۈل ئاشۇ باغۋەننىڭ
ئىشىنى كۈيلىسەم رازى پۈتۈن ئۆمرۈم تۆلەپ، ئەنجۈر.

ئۈزۈم

سېخى كۈز داستىخاننىڭ ئىسىل دۇردانىسى ئۈزۈم،
تومۇرغا قان، قۇۋۋەت بولغاي، يىسەڭ ھەر دانىسى ئۈزۈم.

تومۇزدا جانغا راھەت سېنىڭ سايىڭدا ئولتۇرسا،
ئۆزەڭمۇ ھەم كېسەللەرنىڭ شىپالىق دورىسى، ئۈزۈم.

بىدىشقا تەر تۆكۈپ ئالغان ئۈمىتلىك ئاشۇ باغۋەننىڭ
سېنىڭ بىرلە تولۇر كۈزدە قۇرۇق ھەميانىسى، ئۈزۈم.

ئاجايىپ ياخشى زىننەتسەن، قورا - جاي ھەمدە باغلارغا،
كىشىنىڭ قەلبىدىن سۆيگەن گويا جانانىسى، ئۈزۈم.

ئېچىلغاي كۆڭلى ئىنساننىڭ پۈرەكلەپ گۈل كەبى گويا،
ياساپ ئىچسە مۇسەللەسنى، بۇ جاننىڭ لالىسى، ئۈزۈم.

شۇ خىسلەت بىرلە نېمەتلەر ئارا سەن مۆتىۋەر شۇنچە،
ساڭا بار قانچە شائىرنىڭ گۈزەل ئەشئارسى، ئۈزۈم
1983 - يىل دېكابىر.

ۋەتەن

(مۇسەللەس)

مېھرى ئىللىق ئاندىدەكتۇر بۇ ئەزىم تۇپراق ماڭا،
قىممىتى مېھرىگىيادەك ھەر گىيا-ياپراق ماڭا،
بىر ئۆمۈر پەرزىم: ۋەتەن دەپ نەزىمىلەر يازماق ماڭا.

سەندە كۆز ئاچتىم شۇڭا خاس ساڭلا قىممەت ھايات،
رازىمەن مىڭ رەت تۇغۇلسام، سەن ئۈچۈن بولسام مامات،
دىلدىكى ئارمان: سېنىڭ شەنىڭگە شان قۇچماق ماڭا.

“ئانا يۇرت بولسا ئامان، بولماس چىرايىڭمۇ سامان”
جان تەسەددۇق ئەيلىگەيمەن تېچلىغىڭغا مەن ھامان،
دىلدا سەن بولغاچ، ئاسان تىرناققا تاغ قازماق ماڭا.

سەن ئۈچۈن ئايىنى ئۈزەي، گۆھەرنى ئوكياندىن سۈزەي،
زەررە مەنپەئەتنىڭ ئۈچۈن مەيلى كائىناتنى كېزەي،
ئىپتىخارىم ئەل ئۈچۈن ئوتقا ئۆزۈم ئاتماق ماڭا.

قەرز دۇر ئىنسان ئۇچۇن ھەر دەم ۋەتەن دەپ ياشىماق،
نى نومۇس، ياۋ ئالدىدا قۇل بوپ كۆزنى ياشىماق،
سېنى دەپ قان كەچمىسەم لايىق شۇ چاغ دوزاق ماڭا.

مەن ئەگەر ئۆلسەم ۋەتەن، چىمدىم توپاڭغا ئايلىنىپ —
كۈچ بېرۈرمەن، مايسىلار چىققۇسى جىسمىدىن ئۈنۈپ،
چوڭ بەخت: ئۆلگەندىمۇ باغرىڭ قۇچۇپ ياتماق ماڭا.

زۇلپىقار بەردى ساڭا ئانا ۋەتەن، شۇنداق قەسەم:
تاشلىغاي ئەجداتلىرىڭنىڭ ئىزىدىن دادىل قەدەم،
ئەلنى سۆيىمەي ياشىغاندىن ئۆلگىنىم خوپراق ماڭا.
1982 - يىل فېۋرال.

ئېزىز ئېلى

تاڭ ئوغللىمەن

چولپان يانار، چەكسىز سامادا،
چىراق كەبى يورۇتۇپ تۈنى.
چىلىشىدۇ خورازلار تىنماي،
بەس - بەس بىلەن ئويغىتىپ كۈنى.

سۈبھى چېغى، ئاقاردى ئۇپۇق،
تۈن پەردىسى يىرتىلدى ئەنە.
چوغل مىسالى شەرقتىن يەرگە
تال - تال نۇرلار چېچىلدى يەنە.

تاڭ قىزاردى، ئالەم لالىرەڭ،
نۇر ۋەسلىگە چۆمدى كائىنات.
باغدا بۆلبۈل ياڭراتتى ناخشا،
كۈلدى قايتا جەڭگىۋار ھايات.

تاڭ نۇرىدىن زەر باپ تون كىدى،
يېشىل يايلاق، ئاق تاجلىق تاغلار.
چىچەك ئېچىپ رەڭدار غۇنچىلار،
ئەجەپ كۆركەم ياساندى باغلار.

مېنىڭمۇ شۇ يېڭى تاڭ بىلەن،
گويا قايتا ئېچىلدى كۆزۈم.
تاڭ ئوعلىمەن — تاڭدا تۇغۇلغان،
تاڭ ئەكسىنى چاقىنتار يۈزۈم.

خۇددى تاڭدەك غۇبارسىز قەلىم،
تاڭدەك يورۇق گۈزەلدۇر بەخىم.
ھايات ئۆزرە گويا سۇلتانمەن،
ساپ ھاۋالىق ۋەتىنىم — تەخىم.

خالاسمەنكى، ئەمدى مەڭگۈگە
بەگۋاش كۆڭۈل، بەگۋاش سۆيگۈدىن.
تەنتەكلىگىم كەتتى تۇن بىلەن،
مەن تۇغۇلدۇم بۈگۈن ئۆزگىدىن.

نادان قىزلار بولماڭ ئاۋارە،
ئاخشاملىرى دەرىزە چېكىپ.

تۈنۈگۈنكى بەگۋاش يىگىتى
تاپالمايسىز، ھە بۈگۈن كېلىپ.

دىلدا پەقەت بىر بۈيۈك ئارزۇ:
پەن قىزىنىڭ ۋەسلىنى قۇچۇش.
ئەل - ۋەتەنگە شەرەپ كەلتۈرۈپ،
يۇلتۇزلاردىن - يۇلتۇزغا ئۇچۇش.

1983 - يىل ئاپرېل.

ۋاھىتىجان ئوسمان

بۇلاق

ئاق ئايدىڭ كېچىدە بۇلاق بويدا
تۇرىمەن يىگانە بۇلاققا قاراپ.
ئىلھامىم تارىنى تىرتىرتە تىنماي،
يالقۇنلۇق خىياللار قەلبىمنى ئوراپ.

زۇمرەت رەڭ مارجاندەك چاققۇلار چېچىپ،
كۆۋەجەپ سۇ ئوخچار بۇلاق كۆزىدىن.
تۇن قىزى تولۇن ئاي نۇر جامى تۇتۇپ،
بىر ئوماق كۆرۈنەر سۇنىڭ يۈزىدىن.

”ئاھۇ كۆز، كۈمۈش يۈز، ئەي كەۋسەر بۇلاق،
سەن زىمىن مەڭزىدە بالقىغان زىناق“ —
دېدىم مەن باسالماي ھاياجانىمنى،
شۇ بۇلاق سۈيىدەك ھىسلىرىم قايناق.

نەچچە گەز تۇپراقنىڭ باغرىنى يېرىپ
چىقىدۇ، فونتانلار باسايدۇ سۈيۈك.
تۈمەن مىڭ دىللارنىڭ مەيلىنى تارتار
شىرىلداپ ئېقىشنىڭ، شاۋقۇنلۇق كۈيۈك.

تۆھپىكار بابىدا ئۆزەڭسەن سۇلتان،
جان تاپار سۈيۈڭدىن گۈل-گىيا، ئىنسان.
سېخىلىق بابىدا ھاتەمسەن گىيا،
ياشايدۇ سۈيۈڭدە چىمەنگاھ، بوستان.

بويۇڭدا ئېچىلار كۆكلەم-باھاردا
شەپەق رەڭ گۈللىرىنىڭ چېچىپ ئەتىرىلەر.
گۈللەرنىڭ مەڭزىگە قونغان توزاڭنى
يۈيىدۇ سەن چاچقان ياقۇت قەتىرىلەر.

تېپىشار بويۇڭدا مۇرات ۋە ۋىسال
مۇھەببەت ئىشىقىدا كۆيگەن يۈرەكلەر.
ئەڭ لەزىز سۆھبەتلەر بەزمىسى قۇرۇپ،
سۆزلىشەر، بىلدۈرۈپ ئوتلۇق تىلەكلەر.

شەرىئەتنى سېنىڭدىن ئۇسۇپ چىلەككە
كېتىشەر قالدۇرۇپ يېپ-يېڭى ئىزلار،

كېتىشەر چاچلىرى بىر دەستە سۇمبۇل،
ئاغزى گۈل، مەڭزى گۈل، قەلىبى گۈل قىزلار.

سەن رەسسام ۋە ياكى ئۇستا كەشتىچى،
ياپسەن زىمىنغا لباس-تون زەر باپ.
سەن لوقمان، چۆللەگە مەلھەم بولغۇچى،
شۇڭلاشقا جەننەتنى ئەسلىتەر ئەتراپ.

ئۇرسىمۇ بورانلار كۆزۈڭگە قۇمنى،
قىش ئېلىپ كەلسىمۇ شۇرغان-سوغاق؛
تۇرسەن گۆھەردەك پارقراپ يەنە،
قۇم، مۇزلار ياپالماس يۈزۈڭگە تۇۋاق.

ئەي بۇلاق، سېنىڭ پاك خىسلەتلىرىڭنى
قىلىمەن ھاياتقا ئەندىزە-ئۆرنەك.
قەلىمىدە ئۆركەشلەپ ئاقسۇن مېنىڭمۇ
سۈيۈڭدەك سۈپ-سۈزۈك غايە ۋە ئىستەك.
1984 - يىل ئاپرېل.

تولۇن ئاي

نېرى كەتمەي دەرىزىنىڭ تۈۋىدىن
قاراپ قالدىڭ ماڭا ئەجەپ، تولۇن ئاي.
نۇرلىرىڭدىن مەنە بېرىپ باشقىچە،
جىلۋە قىلدىڭ شۇنچە ئوماق، خۇش چىراي.

بۈگۈن ئاخشام كەلدىڭ يەنە ناز بىلەن،
جامالىڭدىن نۇر ياغدۇرۇپ كارامەت.
خۇش تەبەسسۇم جىلۋە نازىڭ - خۇلقىڭدىن
ئايان بولدى قەلبىڭدىكى مۇھەببەت.

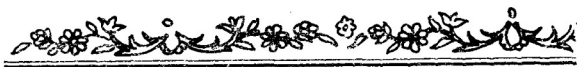
كۆردۈڭ ئۆزەڭ مېنىڭ تۇرقى ھالىمنى،
مۇشۇ دەمدە يار تۇرۇپتۇ قېشىمدا؛
بېغىشلىغان پاك مۇھەببەت ئىشقىمنى
مۇشۇ يارغا تېخى يەتتە يېشىمدا.

شۇندىن بېرى كېچە - كۈندۈز بىللە بىز،
ئايىرىلمىدۇق مۇشكۈلدىمۇ ئىككىمىز.
تەڭ ئۇزاتقاچ قانچە، باھار - قىشلارنى
چىڭىپ باردى بىزنىڭ يۈرەك رىشتىمىز.

چىرايىڭدىن نۇرلار تۆكۈپ، تولۇن ئاي،
تۈن كېچىدە يورۇتتۇڭ سەن يۈزۈمنى.
يورىتىدۇ "كىتاپ" ئاتلىق يارىمىنىڭ
ھەر ۋارىغى مېنىڭ ئەقىل كۆرۈمنى.

ھۆسننى نۇرلۇق، تۇرقى زىبا، تولۇن ئاي،
ئالمايسەن يۈرىگىمدىن ئورۇن - جاي.
قاراپ باققىن، يۈرىگىمدە تۇرۇپتۇ
بىلىم ئاتلىق ۋاپادارم خۇش چىراي...
1984 - يىل يانۋار.

پولات ھېۋزۇلا

مەرھابا، تاڭ سەھەر!

ئەتراپقا يېپىلىپ نۇر تالالىرى،
تەبىئەت ئالماقتا گۈزەل بىر ھۆسۈن.
مەرھابا، تاڭ سەھەر،

مەرھابا، قۇياش،
مەرھابا، يېڭى كۈن - سۆيۈملۈك بۈگۈن!

ئويغاندى قەلبىمدە قۇياش بىلەن تەڭ
يېڭى ھىس،
يېڭى زوق،

شاتلىق - ھاياجان.
ھە، ئەنە كۈتمەكتە،

كۈتمەكتە مېنى
قەلبىمدە ئىنتىلىش قوزغاتقان نشان.
كۈتمەكتە قۇدۇقنى يىڭىندە قېزىش،
ئىزدىنىش، ئۈگىنىش، كۈمۈش تەر تۆكۈش.

كۈتمەكتە جاپالىق ئۇزۇن مۇساپە،
رەڭگا-رەڭ گۈلشەندەك يېڭى كەچۈرمىش!

سەيياھنىڭ قوزغىلىپ بىر ئارامگاھتىن
يەنە بىر نىشانغا ئاتلانغىنىدەك،
ئانلاندىم يېڭى بىر كۈنلۈك ھاياتقا،
ئېيىق، بالا ئانىغا تاشلانغىنىدەك.

ۋىجدانىم سوئاللار تاشلايدۇ ماڭا:
“بۈگۈنكى ھاياتنىڭ قانداق ئۆتۈدۇ...!”
ئىرادەم جىسمىمغا قېتىپ كۈچ-دەرمان،
ئۆتۈقلەر قۇچۇشقا ئالدىرىتىدۇ.

بىلىمەن،

ھەر كۈنۈم ئۆتسە شان بىلەن
كۈلدۈرۈپ ئارزۇيۇم مېنىڭ ۋەدەمنى،
ياشايتتىم رازى بوپ تۇنۇگۈنۈمدىن،
تېخىمۇ گۈزەل دەپ ئىقبال ئەتەمنى!

مەرھابا، تاڭ سەھەر،

مەرھابا قۇياش،
سەن سىڭىپ كىردىڭ ھەم يۈرگىمگىمۇ،

ئۇچۇشقا ئۈمىتنىڭ كۆكىدە ئەركىن
كۈچ بەردىڭ، جان بەردىڭ تىلىگىمىز!
1984 - يىل ماي.

زوھ-رە غوپۇر

ئاي بىلەن سۆھبەت

ئون تۆت كۈنلۈك گۈزەل تولۇن ئاي
دەرىزەمدىن كۈلۈپ مارايدۇ.
يۈزلىرىمگە شولا ياغدۇرۇپ،
سىرلىق كۆزدە ماڭا قارايدۇ.

ئەركىلىشىپ كۈمۈش نۇرلىرى
سىڭىرلايدۇ قۇلاڭلىرىمغا.
گاھى ئاستا تۇرتىدۇ مېنى،
سەيلە ئۈچۈن قۇچاڭلىرىغا.

مەن دەيمەنكى: "ئەي گۈزەل دوستۇم،
كەل يېنىمغا بىللە ئوينايلى."
ئاي ئېيتىدۇ: "چىققىن بۇ ياققا،
پەرۋاز قىلىپ كۆڭنى بويلايلى."

مەن ئېيتىمەن: "مېنىڭ ماكانىم
بەكمۇ ياخشى ئاۋات، گۈلىستان."
ئاي ئېيتىدۇ: "مۇنداق گۈزەللىك
سېنى مەپتۇن قىلار ھەرقاچان!

سەنمۇ چىقىپ مېنىڭ يېنىمغا،
رۇخسارىمنى قېنىپ كۆرۈپ كەت،
دوستلىرىمنىڭ قىزغىن سالامىنى
يەر شارغا بىللە ئېلىپ كەت".

دوستلۇق ئىشقى يېنىپ دىلىمدا،
ئايدا مېھمان بولغىلى كەتتىم.
ئىلىم-پەننىڭ تۇلپارىدا مەن،
نۇر سارايدا تېزلىكتە يەتتىم.

مەسئۇل مۇھەررىرلىرى: مەرزاهىد كېرىمى
ياسىن ھاۋازى
مەسئۇل كوررېكتور: رىشىت ۋاھىدى

توي تەنتەنسى

(شئىرلار)

جۇڭگو يازغۇچىلار جەمئىيىتى ش ئۇ ئار شۆبىسى تۈزدى

مىللەتلەر نەشرىياتى نەشر قىلدى

شىنخۇا كىتاپخانىسى تەرىپىدىن تارقىتىلدى

مىللەتلەر باسما زاۋۇدىدا بېسىلدى

1985-يىل 7-ئايدا 1-قىتىم نەشر قىلىندى

1985-يىل 7-ئايدا 1-قىتىم بېسىلدى

باھاسى: 0.89 يۈەن

欢 庆
(诗集)

(维吾尔文)

中国作家协会新疆分会编
民族出版社出版 新华书店发行
民族印刷厂印刷

开本：787×1092毫米1/32 印张：9·875

1985年7月第1版

1985年7月北京第1次印刷

印数：0001—3,800册 定价：0.89元

书号：M 10049 (4) 194

مۇقاۋىسىنى ئىشلىگەن : نىياز دىۋان
ۋە ھۆسنىخەتنى يازغان

书号M 10049(4) 194

定价

0.89元